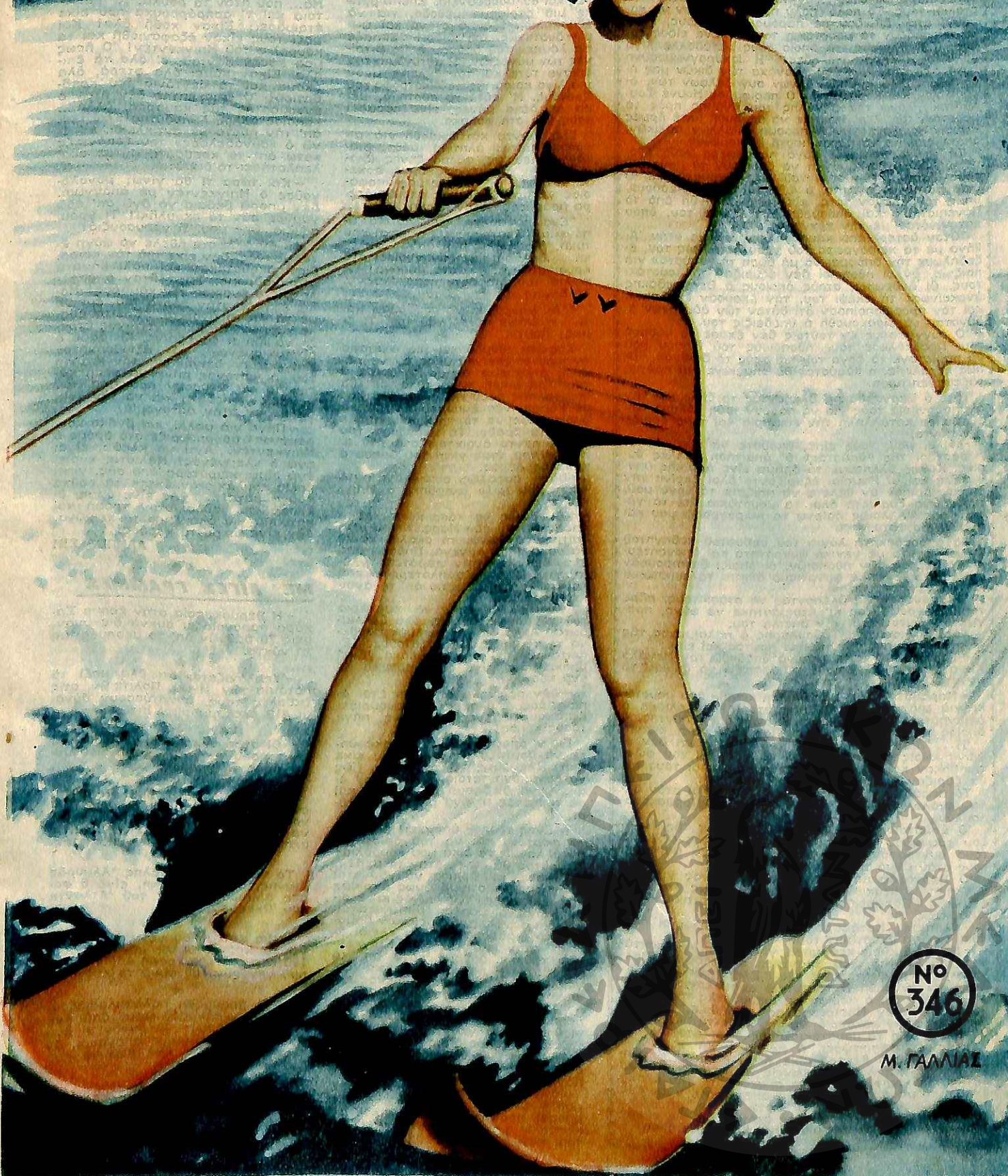

ΟΗΣΑΠΟΟΣ

№
346

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΥΣΤΑΚΙ

Το κατορθωμά του Βερναρ άκη

Στά παλαιότερα χρόνια οι ήθοποιοί μας συνήθιζαν να φορούν πλατύγυρο καπέλλο, να τρέφουν μουστάκι, μακριά μαλλιά και μεγάλα μουστάκια, τα οποία δεν εννοούσαν να κόψουν με κανένα τρόπο. Προτιμούσαν μάλιστα να μη δέχονται ρόλους—έτσι και πρώτους—που απαιτούσαν ξυρισμένο πρόσωπο, παρά να στερηθούν το «άνδρειπρέπες» αυτό στολίδι τους. Το πολύ-πολύ που μπορούσαν να κάνουν, όταν έπαιζαν σε παρόμοιους ρόλους, ήταν να σκεπάζουν τα μουστάκια τους με ένα είδος ζυμαριού ή αλοιφής, το οποίο τους μετέβαλλε λίγο πολύ σε... καραγκιόζδες! Η Ισχυρογνωμοσύνη αυτή δεν ήταν γνώρισμα μονάχα των δικών μας ήθοποιών, αλλά και των ξένων συναδέλφων των, ακόμα και των κορυφαίων. Ο περίφημος Μουνέ Σουλύ π.χ., λόγω της μεγάλης του αγάπης προς το μουστάκι του, δεν δέχτηκε να υποδυθεί ποτέ ήρωες Ρωμαϊκών υποθέσεων ή πρόσωπα Γάλλων αυλικών, όποτε έπρεπε να παρουσιασθεί ξυρισμένος.

Το πρώτο θεατρικό έργο που έφερε τους ήθοποιούς μας στην ανάγκη να ξυριστούν το μουστάκι τους, ήταν η «Φαούστα» του Δημ. Βερναρδάκη. Ο αειμνηστος καθηγητής, ο «Ερμηίτης της Λεσβού», όπως τον έλεγαν τότε, είχε απομακρυνθεί από το Πανεπιστήμιο και άσπασε στο νησί του, όπου καταγινώταν με την τέχνη.

Όταν ύστερ' από κάμποσο καιρό ήρθε στην Αθήνα με τα χειρόγραφα του νέου δράματός του, έξεδήλωσε την απόφαση να μη δώσει τη «Φαούστα» για παιζίμο, αν οι ήθοποιοί δεν ξυρίζαν το μουστάκι τους. Οι άνθρωποι, στους οποίους ο Βερναρδάκης ανακοίνωσε τη σκέψη του, τότε άκουσαν έκπληκτοι και τον προειδοποίησαν ότι θάταν των αδυνάτων αδυνατόν να εισακουσθούν η υπόδειξής του.

Ο συγγραφέας εν τούτοις δεν έχασε το θάρρος του. Προσέλασε τους ήθοποιούς του θιάσου που θα παρίσταντο το έργο του και τους το διάβασε. Όπως κατάλαβε, η «Φαούστα» θα σημείωνε μία πρώτη τάδεως έπιτυχία.

Τότε ο Βερναρδάκης βλέποντας το ζήλο και την ανυπομονησία τους για να πάρουν τους ρόλους των έδεωρσε κατάλληλα την ευκαιρία και τους έρριξε τον πόνο:

— Φίλοι μου, τους είπε, ακούστε να σας πω. Η παράστασή της «Φαούστας» θ' απαιτήσει πολλές θυσίες. Κι όμως βλέπουμε το δράμα είχε ηρωικής υποθέσεως και οι Ρωμαίοι ξυρίζονταν όλοι εκείνη την εποχή. Λοιπόν αν θέλετε να παίξετε το έργο μου, πρέπει να ξυρίσετε όλοι τα μουστάκια και τα γένειά σας. Άλλοιως παίρνω τα χειρόγραφα μου και γυρίζω πίσω στο νησί.

Τα άπροσδόκιστα λόγια του σεβαστού καθηγητού έγιναν δεκτά με γενική ψυχρότητα και απογοήτευση εκ μέρους των ήθοποιών, οι οποίοι διατηρούσαν επί τόσο χρόνια με φανατισμό άθικτα τα μουστάκια και τα γένειά τους.

Ο Βερναρδάκης βλέποντας τη στάση τους, πήρε τα χειρόγραφα του κι' έτοιμάστηκε να φύγει, πραγματοποιώντας έτσι την απειλή του.

Τότε ο Διονύσιος Τσπουλάρης ο παλαίμαχος της έλληνικής σκηνής, σκέφθηκε πρώτος και είπε:

— Παιδιά, εγώ πρόκειται να υποδυθώ τον Μεγάλο Κωνσταντίνο. Έ, λοιπόν, αποφασίζω να ξυρίσω το μουστάκι μου.

— Μπράβο! Αέζει να θυσιάσει κανείς ένα μουστάκι για μία ολοκληρωτή Αυτοκρατορία! έσολιασε ο αειμνηστος δημοσιογράφος Άριστοίδης Ρουτίνας, ο οποίος παρευρισκόταν στην ιστορική αυτή σκηνή, όπως χωρίς αποτέλεσμα. Οι συνάδελφοί του φιλοτιμήθηκαν και έδωλυσαν ένας-ένας όλοι τους ότι θα ξυρίζαν κι' αυτοί τα μουστάκια τους.

Το παράδειγμα αυτό βρήκε άπληκτοι και στον άλλο μεγάλο θίασο της εποχής, τον θίασο Παρασκευούλου.

Ο Δημήτριος Κοτοπούλης, ο πατέρας της ένδοξου τραγούδου μας, αποφάσισε κι' αυτός μαζί με τους συντρόφους του να θυσιάσουν το μουστάκι τους στον θωμό της Τέχνης.

Ο Βερναρδάκης ήταν κατακορούμενος για την ανέλιξη επιτυχία του. Τρόπιδε άμέσως στα γραφεία της «Εφημερίδος» κι' είπε θριαμβευτικά τους συντάκτες της:

— Βλέπετε; Κατάφερα να ξυρισούν όλοι οι ήθοποιοί μας τα μουστάκια τους.

— Μα αϊς, κύριε καθηγητά, γίνετε δ... Μπαράκταρης της σκηνής, του άπάντιος ο Θεόδωρος Βελιαντίτης, συντάκτης τότε της «Εφημερίδος».

Για να έννοηθί η τελευταία εύθυλογία πρέπει να ξυληγηθί ότι ο περίφημος Διευθυντής της Αστνομίας Άθηνών Μπαράκταρης, συνήθεζε, όταν έπαιζε κανέναν κομπού, να του κόβη τα μαλλιά και να του ξυρίει τα μουστάκια προς σωφρονισμόν.

Έν πάση περιπτώσει, η πρώτη μάχη κατά του μουστακίου στο θέατρο είχε δοθεί κι' είχε κερδηθεί. Για να καταλάβη δε κανείς τη μεγάλη σημασία αυτής της νίκης, πρέπει να σκεφθί ότι, την εποχή εκείνη το μουστάκι έθεωρείτο απαραίτητο γνώρισμα του άνδρικού φύλου, πάνω-κάτω σαν... τη φούνη τα που άφηναν οι καρόπιδες στην άκρη της ούρας των άρνιων για τη διάκρισή τους απ' τα καρκίακια!

ΠΗΓΕ ΓΙΑ ΜΑΛΛΙ ΚΑ'...

Χιουμοριστικό δι' γημα

Άπό δέκα μήνες τώρα, που είχε χάσει τη θέση του, ο Ισιδωρος Μπινκεντέν βρισκόταν σ' απελπιστική κατάσταση. Δεν αποφάσιζε ωστόσο να δουλέψη, γιατί είχε καταντήσει φοβερός τεμπέλης. Είχε άλλωστε το πάθος του κρασιού. Έπινε σαν σφουγγάρι, και γι' αυτό ακριβώς τον είχαν διώξει απ' το κατάστημα όπου εργαζόταν πριν.

Πέρασε λίγο καιρό μ' έλεημοσύνες και θαλασσοδάνεια. Έπειτα βρήκε μία περιήγηση μέθοδο, για να εξασφαλίση τέχμη στέγη και φώτισ—δυστυχώς, όχι κροστί! Έπαυσε τις λάμπες του δρόμου ή τις βιτριίνες των μαγαζιών. Η αστυνομία τον έπιασε τότε και τον έκλεινε μέσα για λίγο καιρό, ως... οικτοφροφού Κράτους. Μ' αυτό το σύστημα, μέσα σε δέκα μήνες, είχε περάσει τους δέξη από φυλακή.

Είχε πάντα καταδικασθεί για μικροπράγματα: αλτσειά, μέθη, διατάραξη ηουκίας, φθορά ξένης ιδιοκτησίας... Τρώγοντας όμως έκοχεται ή όρεξη. Κι' ο ήρωας μας αποφάσισε να προχωρήσει σε σπουδαιότερα πράγματα: στην κλοπή.

Ένα παγωμένο χειμωνιάτικο άπνεμα, βλαστημούσε την κακή του τύχη. Είχε μόλις βγί απ' τη φυλακή, δηλαδή είχε ξαναγυρίσει στο κρύο, όταν πείνα, στα βάσανα! Η κοιλιά του διαμυρτωρόταν έντονα. Τα δόντια του κτυπούσαν...

— Άν μπορούσα να σουφρώσω κά- τι... έλεγε με το νου του. Τι όμως; Πού;...

Σεφνικά θυμήθηκε μία κάμαρα άντίκρου σ' εκείνην όπου έμενε πέρυσι, όταν είχε ακόμα τη δουλειά του: μία μικρή καμφορούλα, σε μια σοφίτα, της οδού Μάρς νοικισμένη σε κάποιο νέο έμποροπλάλληλο, ο οποίος έφρουρε το πρωί και γύριζε άργα το βράδυ. Το παράθυρό του έμενε πάντα άνοιχτό, κατά την άπουσία του, ίσως γιατί του άρεσε ο καθαρός άέρας.

«Θάκη, άσφαλώς, οικονομίες αυτό το παλληκάρη!» σκέφθηκε ο Μπινκεντέν.

Και, δίχως να χάσει καιρό, ξεκίνησε για την οδό Μάρς. Μπήκε στο σπίτι κι' άνέθηκε τη σκάλα, χωρίς να συναντήση κανένα. Πήδησε από ένα σενιχίτη στην ταράτσα, γλύστρησε σε μία καυλωτότερη σκεπή και μπήκε στο δωμάτιο απ' το άνοιχτό παράθυρο.

Άνοιξε γρήγορα τα συρτάρια του κομμοί, που ήταν όλα έκκελεις-δωτα. Άλλά δεν άνακάλυψε πουθενά το κομποδεμα που ήτοίσε. Έπειτα πέρασε στην ντουλάπα. Έκεί βρήκε μόνο λίγα άπορρόρρουκα κι' ένα κοστούμι.

— Δεν περίμενα ότι ήταν έτσι άπένταρος ο βλάκας! μουρμούρισε, καταφουρκισμένος. Χαμένος πήγε τσόςος κόπος!...

Για ν' αποζημιωθεί κάπως, σκέφθηκε να βουτηχί τα ρούχα που είχε βρή. Πώς όμως να τα πάρη; Πώς να ξανακάνη τέτοια δύσκολη κι' επικίνδυνη δικέδρομη σ' σκεπές και σε τάρτσες μ' ένα μπόγο στο χέρι;...

— Ένας τρόπος υπάρχει! είπε. Να τα φορέσω, και να του άφισω γι' αντάλλαγμα τα δικά μου κουρέλια! Τι μουρνο θα κάνη, όταν τα βρή!...

Γέλασε, κι' άρχισε να γύνεται γρήγορα. Τη στιγμή όμως ακριβώς που είχε μείνει ολόγυμνος κι' έτοιμαζόταν να φορέση μία κατακαινούρη φανέλλα, άκούσθηκαν βήματα στο διάδρομο κι' ένα κλειδί έτρωξε στην κλειδαριά. Ο Μπινκεντέν χώνηκε άμέσως κάτω απ' το κρεβάτι. Η πόρτα άνοιξε και έξανακλείσε. Τώρα ο νεοφερμένος πινυνοερκόταν μέσα στην κάμαρα.

«Καλά τιν έχω, αν άναγκασθώ να περάσω έτσι τη νύχτα μου!» συλλογίσθηκε ο Μπινκεντέν, που τσιουρούριζε κι' όλος απ' το κρύο.

Άκουσε ν' άνοιγοκλείνουν τα συρτάρια, η πόρτα της ντουλάπας. Πάντως όλο και πιο πολύ...

«Ώτανεί να μη φταρνιστώ, Θεέ μου!» έλεγε με το νου του. Δεν μπορεί παρά να είδε ο φίλος το κουρέλια μου πάνω στο κρεβάτι του, καθώς και τα ρούχα του άνα-

κατεμένα! Τι θα κάνη τώρα;... Μήπως δεν πρόκειται να ξαναβρή;...»

Επί τέλους, άκουσε το βήματά να πλησιάζουν στην πόρτα, να βγαίνουν στο διάδρομο, ν' απομακρυνώνται.

— Ούρι! Καιρός ήταν πιά!... μουρμούρισε με άπεριγραπτή άνακούφια.

Έπρεπε τώρα να ξανατυηθί γρήγορα-γρήγορα και να το άσαση. Μα... που ήταν τα ρούχα, τα παπούτσια και τ' άπορρόρρουκα που είχε έτοιμάσει; Είχαν χαθεί όλα! Και μαζί τους είχαν εξαφανισθεί και τα κουρέλια του Μπινκεντέν! Ο ήρωας μας έφαζε παντού, σ' όλα τα έπιπλα. Είχαν κάμει όλα φτερά, όλα άκόμα και τα σεντόνια του κρεβάτιού! Ο έπισκέπτης δεν ήταν ο ένοικιστής της κάμαρας, αλλά... κάποιος άλλος ληποδότης! Είχε υπή άπ' την πόρτα με άντικλειδί, κι' ένώ ο «συνάδελφος» του ξεπάνιζε κάτω απ' το κρεβάτι, αυτός είχε λεηλατήσει το δωμάτιο.

— Και τώρα τι θα γίνω; μονολογούσε ο Μπινκεντέν με άπόνγνωσι. Δεν μπορώ βέβαια να βγώ απ' εδώ γυμνός σαν το ακουλήκι! Τι γρουσουζιά, Θεέ μου, τι γρουσουζιά!

Κι' αν άλλωστε ήθελε να φύγη έτσι γυμνός, δεν είχε πια τον καιρό. Γιατί άκούσθηκαν και πάλι βήματα στο διάδρομο. Τώρα ήταν ο υπάλληλος, ο ένοικος της κάμαρας! Μόλις έφτασε στην πόρτα του, έμεινε με το στόμα άνοιχτό. Έπειτα έδελε τις φωνές. Ένας γείτονας έτρεξε να δει τι συνέβαινε. Κι' άφου ο δυστυχισμένος κι' άξιόρηντος Μπινκεντέν διηγήθηκε την άτυχία του, ο γείτονας πήγε να φέρη κάτι, για να ντύσουν πρόχειρα τον άρχαριο ληποδύτη και να τον κουβαλήσουν στην άστυνομία.

— Πήγα για μαλλί, και βρήκα κουρέμενος! μουρμούριζε στο δρόμο ο Μπινκεντέν. Άντι να κλέψω, είμαι ένώ ο κλειμένος! Μάλιστα, κύριε, εγώ είμαι χειρότερα από σάς, γιατί εσείς τουλάχιστον έχετε τα ρούχα που φοράτε!... Άς είνε όμως, έξασφάλισα τουλάχιστον τροφή και καφολκία για ολόκληρο το χειμώνα. Δεν είνε μικρό το κέρδος!...

ΑΛΜΠΕΡ ΣΙΜ

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

— Η θερμοκρασία στην έρημο Σαχάρα παρουσιάζει συχνά διακυμάνσεις 70 βαθμών απ' το μεσημέρι ως τη νύχτα.

— Υπολογίζεται ότι όλα μαζί τα ποτάμια των Άνωι. Πολιτειών, στις έκβολές τους, άναπτύσσουν δύναμι 419 έκτομμυρίων ίππων.

— Οι στρουθοκάμηλοι μπορούν να κλωστούν μόνο προς μία διεύθυνση: προς τα έμπρός.

— Το πασίγνωστο φίλμ του Ντιονεύ «Η Χιονάτη κι' οι έπτά Νάνοι» θα χρειαστούν 250 χρόνια για να τελειώση, αν ζωγραφίσε όλες τις σκηνές του ένας μόνο σχεδιαστής.

Το νερό της Μεγάλης Άλμυρας Λίμνης, στην Άμερική, είνε 5 φορές άλμυρτερο απ' του Άτλαντικού Άκεανού.

— Μία κόττα που γεννάει 200 αυγά το χρόνο, θέλει μόνο 10 τοίς 100 περισσότερη τροφή από εκείνες που γεννούν 100 αυγά το χρόνο.

— Οι άρουραίοι πολλαπλασιάζονται τόσο γρήγορα, ώστε από ένα ζευγάρι μπορούν να βγούν σ' ένα χρόνο 1 έκτομμύριο άπόγονοι, αν διατηρηθούν στη ζωή όλα τα παιδιά κάθε γένους.

— Τα κρουόφαρα δεν προσβάλλονται από φυματίωση, κι' αν ακόμα καταπιούν μεγάλες ποσότητες μικροβίων αυτής της άρρώστιας.

ΕΤΟΣ Η'

ΑΘΗΝΑΙ, 14 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 346

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία: Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ και Σία—Διεύθυνσις: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦ. 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 70

ΤΟ ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

“Όταν λείπη τò αντίβαρο

Είνε λόγος διαζυγίου οι μεγάλες κοινωνικές και οικονομικές άποστάσεις που χωρίζουν τα συζυγικά ζεύγη; Νά ένα ζήτημα που έχει άπασχολήσει τα δικαστήρια μας.

Σταθίθε όμως πρώτα να σας διηγηθώ την ιστορία του άντρώγου που τρέχει τώρα στα δικαστήρια και ζητεί διάλυση του γάμου του.

Ένας γάμος που είχε κάνει αρκετό θόρυβο στους κοσμικούς μας κύκλους. Ο σύζυγος δεν άνηκε στην ίδια κοινωνική θάσι με τη γυναίκα του. Ούτε, τουλάχιστον, πλουσιωτέρως της. Άγωνιστος, άσημαντος και άδέκαρος έστρεψε τα βλέμματά του στην πολυφέρφη που προωρίων για ένα σύζυγο που διέθετε τα ίδια μ' αυτήν προσόντα. Την άγάπησε και την ήφερε; Τον έτράβηξε η μεγάλη της προικία; Ήταν ή φιλοδοξία του να δει το έπιπλο της γυναίκας και να την πλουτίσει με την άκαλή της; Κανείς δεν ξέρει. Όπως έπίσης δεν είνε γνωστό τί άδρασε στην άγκαλιά του φτωχού και του άσημαντου υπαλλήλου εκείνην που δεν είχε παρά να σάλεψη το δακτυλάκι της και να πάρη όποιον ήθελε. Άς πούμε ότι έτσι ήταν το τυχερό και άς άφήσουμε τα έλατήρια στα όποια όφείλεται ο γάμος για να προχωρήσουμε στην ουσία της υποθέσεως.

Η ουσία άρχίζει μετά το γάμο. Δεν έπρόφθασαν να περάσουν το μήνα τοις μέλιτος και η κυρία άρχισε να παρουσιάζει σημεία περιφρονησεως. Το έδινε να καταλάβη ότι είνε άνωτερή του. Είνε δέ, πράγματι, άνωτερή όχι μόνο στον πλούτο και στην κοινωνική θάσι, αλλά και στην πνευματική καλλιέργεια. Μορφομένη, γλωσσολογική, με κάποιο ταλέντο στη μουσική, άπόλυτα ένημερωμένη στην παγκόσμια λογοτεχνική και καλλιτεχνική κίνηση, φαίνεται πάνσοφη έμπρός σ' ένα νέο, που με μόνο έφόδιο το άπολυτήριο του γυμνασίου του, όχι μόνο δεν είνε ικανός να πάρη μέρος στη συζήτηση της γυναίκας του, αλλά ούτε ως άκροατής να τη παρακολουθήση.

Τεράστιο το χάος. Και καμμία προσπάθεια να γεφυρωθί. Είνε μερικοί που έχουν μέσα τους το δαμόνιο της προσημυγής, κι' όσο ξένος κι' αν τους είνε ο κύκλος στον όποιο βρίσκονται έ- δικαιοκλώνται άμέσως μ' αυτόν. Δεν ά-

νίκει στην κατηγορία των εύκολοπροσαρμόστων ο σύζυγος της κομικής και πλουσίας. Άλλά ούτε κι' εκείνη έκανε τίποτα για να διευκολύνη την προεγγύισή τους.

Δεν άργησαν ν' ακολουθήσουν οι προστριβές. Κάτι χειρότερο από τις προστριβές: η περιφρόνησις. Περιφρόνησις εκ μέρους της. Άπό κλώσου κι' άπό μπάτσου ο άνδρωπος. Συνεχή στραπατσάρια. Τόπο χλωρό δεν του άφηνε. Και όχι μόνο όταν ήταν οι δύο τους. Τα ίδια κι' όταν βρισκονταν σε κόσμο. Άπό σύζυγος που ήταν, έγινε λακές. Ένα είδος υπρησιακού συνόδου της γυναίκας του. Άνοιγε το στόμα του και του τώκλεινε. Έπιχειρούσε να πάρη μέρος σε μία συζήτηση και του άφαιρούσε το λόγο. Κι' όταν έμεναν μόνοι και της παραπονιόταν για τη συμπεριφορά της, εκείνη είχε την άπάντησι πρόχειρη: «Άν δε σου άρέσει πάρε το καπέλλάκι σου και στρίψε».

Μία τέτοια μεταχείρισις δεν μπορούσε παρά να έχη έπίδρασι στο ήθικόν του. Το έφρουε το θάρρος, έχανε την έμπιστοσύνη στίν έαυτό του, μαραινόταν στη σκέψη ότι θίγεται ο έγωϊσμός και η άξιοπρέπεια του.

Η κατάσταση αυτή είχε πιά φθάσει στο άποχώρητο, όταν βρέθηκε ένας παιδικός του φίλος να του άνοιξη τα μάτια. Κατάλαβε αυτός το δράμα που τον έθασάνει και θέλησε να προλάβη τα χειρότερα. Τον ήφερε ιδιαιτέρως, του μίλησε, τον δασκάλεψε και ύστερα από ένα συνεχές τριέλεισμα του μυαλού του τον έπεισε να πάρη μία γενναία άπόφασι. Και πιά καλλιέργησε άπόφασι σε μία τέτοια περίπτωση από το διαζύγιο;

Η δικαιοσύνη στα πρώτα της στάδια δεν άφηνε εύνοική στην Ικανοποίησι της άξιώσεως του συζύγου. Χρειάσθηκε η προσφυγή στον Άρειο Πάγο. Αυτός μόνο άνεγγύρισε ότι δεν ήταν δυνατόν να συνεχισθί η συμβίωσις κάτω από μία στέγη όπου η γυναίκα δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά να επιδεικνύη τους τίλους της άριστοκρατικής της καταγωγής, της μορφώσεως και της περιουσίας της, με μοναδικό σκοπό τον έξευτελισμό και την τελειώσι ενός συζύγου που δεν έχει να παρουσιάση τους ίδιους τίλους.

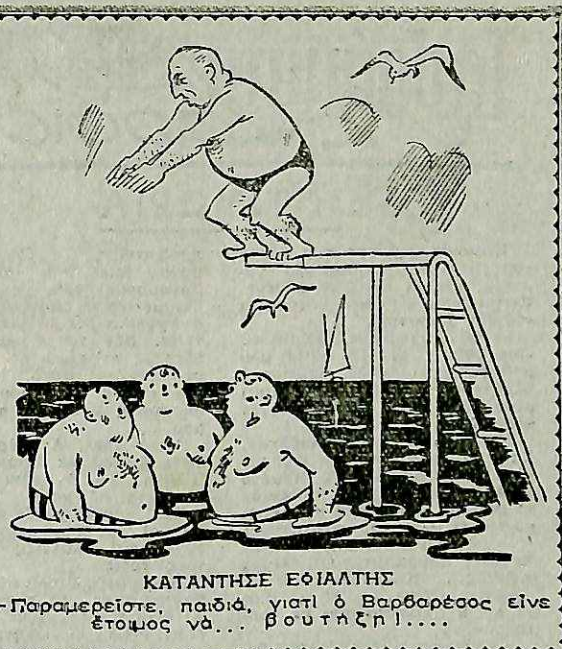
Διαζύγιο λοιπόν. Η δικαιοσύνη άναγνώρισε την κόλασι που δημιουργούν οι άποστάσεις. Πράξις δικαιοσύνης και φιλανθρωπίας προς ένα κόσμο έπιπολαίων που έπιπάζεται από όνόματα και πλούτη και μπλέκει σε συνδέσμους που περιέχουν τα σημεία της δυστυχίας.

Η δέ δυστυχία τις περισσότερες φορές δεν άργει να ξεσπάση. Αυτός ο κύριος που παντρευόταν τους σκαφές τους, οι βασιλίσσες που παίρνουν τους γραμμάτιές τους, οι πατρικές που ένώνονται με τους πηλθείους, είνε άραίο θέμα για παραμύθια και για ταινίες άμερικανικές που έχουν πάντα χαρούμενο έπιλογο.

Πόσο διαφορετικά όμως παρουσιάζονται τα πράγματα στη ζωή! Πρέπει να είνε πολύ άνωτεροι οι άνθρωποι που χωρίζονται από τις άποστάσεις για να συγκρατηθούν ως το τέλος. Πού να βρεθί τέτοια άνωτερότης; Η ευγένεια και η ηπιότης κάμπτονται με την πολυκαίρια. Και η πιο λεπτή γυναίκα έχει τις ημέρες του θυμού της, και ο πιο ήπιος άντρας θα γίνη κάποτε βόναυος. Σκεφθήτε τώρα, τι γίνεται εκεί όπου δεν υπάρχει ούτε ευγένεια, ούτε ηπιότης, ούτε ήπιοςμοιός. Ξεσπασμα της θυέλλης.

Γι' αυτό και οι περήφανοι άντρες άποφύγουν τους γάμους με μεγάλες κοινωνικές άποστάσεις. Άν δεν έχουν να καταθέσουν στο βωμό του θηναικού κανένα αντίδοτο σε όσα κομίζει η γυναίκα τους, τότε καλλίτερα ν' άπομακρυνώται, όσο είνε καιρός. Γιατί άλλωστε διατρέχουν τον κίνδυνο έξευτελισμού και ταπεινώσεως που συμβαίνει καμμία φορά ναχουν άνεπανόρθωτη έπίδρασι στη ζωή τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΚΑΤΑΝΤΗΣΕ ΕΦΙΑΛΤΗΣ

— Παραμερείστε, παιδιά, γιατί ο Βαρβαρέσος είνε έτοιμος να... βουτηχί!...

‘Αθηναϊκά έπίκαιρα

Πρόληψις

Δικαίως δίνω, φίλοι μου, μεγάλη σημασία σ' εκείνη την άπόφασι που πήρε η Ρωσία και περιμένω έντρομος, μετ' άγωνίας πάσης ν' άποστρατεύση δέκα τρεις παλαιότερες κλάσεις.

Αυτός λοιπόν ο άριθμός τί άσχημα κτυπάει. Άς κάνουνε μίαν αύξηση ή έστω κι' ένα σκόντο γιατί είνε μύλλον βέβαιο πως γρουσουζιά θα πάρ αν τύχη στον Έβραϊκό να έπιμείνουν πόντο!...

Πενικιλίλην

Πενικιλίλην λέγεται το φάρμακο εκείνο που ευγυνώσων άπειρη και δόξα του άντικει. Το παίρνει κάθε άρρωστος που βρίσκειτ' εν κινδύνω κι' άμέσως θεραπεύεται και γίνεται περδικί!

Είνε σπουδαίο φάρμακο και σ' όλα άφελεί δικαίως δε προσκάλεσε μεγάλη φασαρία, κι' εγώ θα το έθαύμασα ακόμα πιο πολύ εάν θα έθεράπευε και την... άδεκαρία!...

Φτώχειες

Ο Βρετανός ο ύπουργός των Οικονομικών προ ήμερών έδήλωσε σε κύκλο ειδικών πως, άνευ άντιρροήσεως κι' άνευ άμφιβολίας, έχει άδείασει άισθητός ή τσέπη των Άγγλων!

Ο άθμιος ο πόλεμος, άγαπητοί, δεν παίζει κι' έφ' όσον εξ αίτιας του ακόμα κι' οι Έγγλέζοι τα πράγματα οικονομικά τα βρίσκουνε θεότατα, σαν τί να ήη κι' ή φούκαρου και δόλια ψυροκίττα! (να;...)

Πολεμικά

Τ' άνήγγειλαν οι Σύμμαχοι και βέβαιον πιά είνε πως άπληθερώθηκαν οι νήσοι Φιλιππίναι που γνώρισαν και ζήσανε τη φρίκη και τον πόνο κάτω απ' τον άβάστακτο ζυγό των Ιαπωνίων.

Ο κόσμος το προέβλεπε πως τέτοιο τέλος θάχη ή τρωμαή, πολύνεκρη των φιλιππίνων μάχη που, εν τέλει, στους Ιάπωνες στοίχισε—σε καλό (τους)—μίσο έκτομμύριο νεκρούς και άιχμαλώτους!

Όμως άς μνήν το πάρουνε το ζήτημα βαρεία και άς σκεφτούν, για ναχουνε και μία παρηγοριά, πως κι' αν έχασαν τα νησιά για μέρες και για μήνες (να;...)

‘Αδικία

Τέτοια άδικία φοβερή δεν είδαμε ποτέ. Έφ' όσον συνεληφθήσαν όλοι οι έκτελεστοί γιατί δεν συλλαμβάνονται πρώτοι έκταραυνοθεν και οι ντιζέρ που τα ταγκά άγρίως... έκτελούν (να;...)

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ταδράματα της καρδιάς

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Κάποιος χτύπησε την πόρτα του Πιέρ Μορί: Μία νέα γυναίκα, χλωμή και δακρυσιμένη. Κατοικούσε στο κάτω πάτωμα του ίδιου σπιτιού.

— Με συγχωρείτε, κύριε... είπε στον Πιέρ. Το παιδί μου μόλις φαίνεται πολύ άρρωστο! Έλατε να το δείτε!... Είμαι μόνη, δεν έχω κανένα στον κόσμο!...

Ο Πιέρ την ακολούθησε. Στην κρύα της, ένα άγρογκο 7 ετών φαινόταν βυθισμένο σε ληθαργό. Ο Πιέρ τοπίασε το σφυγμό, υπάλασσε το μέτωπό του κι είπε καταχυσαστικά: — Δεν είναι τίποτα, κυρία. Μεγάλη αδυναμία και λίγος πυρετός... Κοιμάται καλά.

— Κοιμάται... Η χλωμάδα κι' η ακινησία του με τρομάζουν...

— Μην ανησυχείτε. Όταν ενήσησεν, θα σας χαμογελάσει... Τα παιδιά είναι έτσι, λεπτεπίλεπτα... Φαίνεται ότι θα κουράσθηκε σήμερα.

— Σας ευχαριστώ, κύριε, για τη μεγάλη σας καλωσύνη! Όταν χτύπησε την πόρτα σας, ήμουν σαν τρελλή. Νομίζα ότι θαχάνα το παιδάκι μου, το Λουί μου. Με συγχωρείτε που σας ανησυχώ.

— Θα είμαι πάντοτε στη διάθεσή σας. Επιθυμώ να με θεωρήτε ένα καλό φίλο.

— Αρχίσαν να κουδεντιάουν. Σιγά-σιγά, απόχτησαν μεγαλύτερη οικειότητα. Κι' η Ελένη εκμυστηρεύθηκε στον Πιέρ το δράμα της ζωής της.

— Ο Λουί ήλθε στον κόσμο από το πρώτο και μοναδικό μου παρασπράτημα. Ο πατέρας του λεγόταν Φρανσουά Ρουζιέ κι' ήταν ξυλουργός. Κάποια ανεξήγητη κλίση με τράβηξε κοντά του. Ήμουν δολοφονική στον κόσμο, κουρασμένη, διψασμένη για λίγη σπορνή. Τον πήρα κι' έγινε δική του, όχι από έρωτα αλλά από μία άναυδη...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Άγνωμοσύνη

Είς τινος μεμονωμένου τα γέγοντα κοφίνια βερυκοκίων, άτινα πωλούντο εις την φθίνεια, ημενίζον τα βλεμματα μιας κάποιας νεαρής στρουμβουλοέσσης, ευειδούς ού μιν και φλογερής. Με πόθον τα βερυκοκία τα έπεπαρετήρει με όφρος απαράλλακτον οκτωόδους έμπατήρη πλιν όμως, ως έφαινετο, ή δυστυχής επένετο.

Κι' έν περιπτώσει πάση ουδόλως δέν ήδύνστο τφ φρούτα ν' αγοράσθ.

Τήν έλευτήθην αρκετός πλιν ήτ' ο οίκτος περιπτώς, καθ' ό άντι τοού οίκτου μου εκείνη, φυσικά, θά έπροτима μιά όκά ήδεών βερυκοκίων.

Α θά τα κατεβρόχιζεν και θάλαυνε και μόκον.

Αλλ' έκ συμπτύσεως κάγω — άνευ νόρησις τ' όμολογώ — δέν είχον ούτε διδραχμόν στάς τοέπας (μου και ούτω δέν ήδυνάμην δυστυχώς να τή προσφά- (ρω φρούτο.

Διά τόν λόγον δέ άπτόν μεν τρόπον, πράγματι, λεπτόν αήμωσον τφ κοράσιον να έρρημον και (οκότεινον

κι' άυέως τής έπρότεινον: «Ό περί φρούτων πόθος σου πολύ θά (ήλαφρούτο

έάν τφ άπεφάσιζες έμέ να δοκιμάσης καθ' όσον εύχυμον είμι και ζουμερώ- (δες φρούτο

δι' ού έρωτικωειδώς δύνασαι να χορ- (τάσσης!)

Μ' αυτή μ' έρριψεν βλέμματα φοφοράς (όργης γεμύτα

και μοι έκοπανίσαστο στα μούτρα μία (ντομάτα!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

μέσως κι' έτρεξε, σαν τρελλός απ' τόν πόνο. Η Ελένη κατάφερε με κόπο να πη στον άστυνόμο ότι έπεσε και χτύπησε καθώς έπλενε τα τζάμια. Πριν ξεφυγήση όμως, μουρμούρισε κρυφά στον άντρα της:

— Ό άλλος... ό Φρανσουά Ρουζιέ... ήλθε... σαν δαίμονας... με χτύπησε... γιατί δέν ήθελα... να φύγω μαζί του!...

Ο Πιέρ έβγαλε μία φωνή βραχνή, πνιγμένη. Η έτοιμοθάνατη πρόσθεσε: — Άντιό... μοναδική μου άγάπη... Ηθελα να σε κάνω εύτυχισμένο... Σ' άφηνω τφ παιδί μου... τόν Λουί!...

Κι' έκλεισε τα μάτια της... Μόνον ό Πιέρ είχε μάθει την άληθινή ατία τφ θανάτου της. Έξοικισε τφ στήθος του με τά νύχια του, στη σκέψη ότι ό ένοχος άξιμεται άτιμώρητος! Δέν μπορούσε να φανερώσει τ' όνομά του στη Δικαιοσύνη, για να μή τυχόν μάση την άλήθεια ή οικογένειά του. Ο γέρος πατέρας του θά τόν καταριώταν, θά πέθαινε ίσως από ντροπή, θά μάθαινε ότι ό γιός του είχε παντρευτή την έρωμένη ένοχό έαλου κι' ότι είχε άναγνωρίσει τφ ξένο παιδί για δικό του!

Από τότε, ό Πιέρ πήγαινε κάθε βράδυ να έπισκεφθή την Ελένη. Τό άγοράκι της τόν περιέμενε με χαρά. Τόν άγαπούσε, γιατί έπαίξε μαζί του. Κι' οι βράδους περιούσαν ή σιγές και γλυκειές και για τούς τρεις.

Δύο μήνες άργότερα, ό Πιέρ παντρεύτηκε τη νέα γυναίκα. Ο Λουί τόν έλεγε κι' όλας πατέρα. Με τά συγκινητικά χάδια του, είχε ρίξει ένα πυκνό πέπλο στο παρελθόν.

Κι' η Ελένη έκλαψε από εύτυχία, για πρώτη φορά...

Οι γονείς του Πιέρ ζούσαν στην Κορσική. Ήταν άνθρωποι καλοί, αλλά πολύ εύθικτοι στα ζητήματα της τιμής. Όταν ό νέος τούς έγραψε ότι θα παντρευόταν μία γυναίκα με παιδί, τούς έφεραν μεγάλες αντίρρήσεις. Υποχώρησαν όμως άμέσως, μόλις ό Πιέρ τούς είπε ένα ευγενικό ψέμμα: «Τό παιδί αυτό είναι δικό μου!»

Απρέπει να την παντρευτή, έχεις καθήκον», τού έγραψε τότε ό πατέρας του.

Μετά τφ γάμο, ό Πιέρ έφυγε για την Κορσική, με τη γυναίκα του και τφ Λουί. Οι γονείς του βρήκαν την Ελένη άξία του, κι' άγκάλιασαν τφ μικρό με άγάπη και περιφρόνηση. Έπειτα ξαναγύρισαν ό τρεις στο Παρίσι. Πέρασαν δύο χρόνια εύτυχισμένα.

Μιά μέρα η Ελένη βρέθηκε πληγωμένη θανάσιμα, στην κάμαρά της, με σπασμένο τφ κεφάλι. Ο Πιέρ είδοποιήθηκε ά-

— Είπ' εκεί πάνω, στη σκαλωσία, τόν τέταρτο πάτωμα... τού είπαν.

Ανέθηκε και τόν βρήκε να καρφώνη ένα δοκάρι. Πήγε κοντά του και πρόσφερε έμφανικά: — Ξέρεις ποιός είμαι, Φρανσουά;

Ο δολοφόνος της Ελένης γύρισε, τόν είδε και χλώμισε. Τόν άναγνώρισε, γιατί τόν είδε τφ έαλλοτε στο δρόμο μαζί με τήν πρώην έρωμένη του. Προσπάθησε όμως να φωνή ή- (ρημος.

— Όχι, δέν σας ξέρω, άπάν- (τησε.

— Είμαι ό Πιέρ Μορί, αυτός που πρόσφερε τ' όνομά του και τήν άγάπη του σ' εκείνη που είχε έγκαταλείψει άνανδρά... και που έδολοφόνησε έπειτα!

— Τρελλαθήκατε;

— Άκουσε! είπε ό Πιέρ, πλησιάζοντας περισσότερο. Είπα μαζί μου ένα μαχαίρι, για να τφ μπήξω στην καρδιά σου. Προτίμη όμως να σου τσασκίσω τά κόκκαλα, όπως και σ' έσπασες τφ κεφάλι της Ελένης!

Τόν άρπασε απ' τφ λαιμό και τόν έσπρωξε στο κενό. Αλλά εκείνος πρόλαβε ν' άρπασή απ' τφ σασκάκι του και να τόν τράβηξη μαζί του... Κατρακύλησαν κι' οι δύο, άγκάλιασμένοι, έπασαν από σκαλωσιά σε σκαλωσιά, και τσασκίστηκαν στη γη, βάφοντάς την με τφ αίμα τους.

Πριν φύγη για την Κορσική, ό μικρός Λουί πήγε στο νεκροταφείο, όπου είχαν ταφή κοντά κοντά ό Πιέρ κι' ό Φρανσουά, σκόρπισε λίγα λουλούδια πάνω στον τάφο της μητέρας του και τφ πατέρα του, τφ Πιέρ, και τόν πότισε με τά παιδιαστικά δάκρυά του.

Θ. ΤΟΝΕΛΛΙ

Η ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ μόδα στο Παρίσι

Απλότης και γούστο

Περισσότερο από όλα τά προβλήματα που άποσχόλησαν κι' άπασχολούν σήμερα ακόμη τή Γαλλία, εκείνο που φαίνεται να παρουσιάζη τις μεγαλύτερες δυσκολίες, ήταν ή άναδιάωσις της παρισινής μόδας. Η κατοχή τήν είχε θανατώσει. Και ή άπελευθέρωσις βρήκε τή χώρα σε τόσο μεγάλη έξασθλιωσι, που καμμία σκέψις δέν θά μπορούσε να γίνη για τή δημιουργία μιάς καινούργιας κινήσεως για τή μόδα, με ά- (ξιώσεις παγκόσμιας κυριαρχίας.

Αλλ' οι δικτάτορες της Ρυ' ντε λά Παί, άνδρες καί γυναικες, βρήκαν τόν τρόπο να ξεφυγούν από τφ άδιέξοδο αυτό. Καί, σ' ένα τελευταίο μανιφέστο τους, που φέρει τά όνόματα της Μάγκ Ρουφ, της Μαντ Καρπαντιέ, της Μαρι- (οέλ Ντορμουά, της μαντάμ Λανθόν, τού Πακέν κτλ. τονίζουν:

«Η παρισινή μόδα θ' άναστηθή. Τό σύνθημα και τά όπλα της θά είναι όπως πάντοτε ή χάρις και ή κομψότης, που δέν έχουν καμμία άνάγκη από τήν πολυτέλεια και που μπορούν να υπάρχουν τφ ίδιο καλά και μέσα στην λιτότητα και τήν απλότητα. Ποτέ άλλοτε ή παρισινή μόδα δέν ήταν τόσο άπαρσιπτη, όσον αυτή τή στιγμή της νικητής καχεζίας. Η άποστολή της θά είναι να όμορφύνη τή ζωή και να κρύψη μερικώς από τήν άσχημιές και τις άδαισθητές της».

Θά ρυθώσε βέβαια ποιές είναι οι γενικές τάσεις της παρισινής μόδας. Τις συνοψίζει ένας από τούς κυριώτερους εκπροσώπους της στόν παρακάτω δεκάλογό:

α) απλές γραμμές, που να ξεκουράζουν τφ μάτι και να άποσπούν τήν τφν φράση: «Πού άπό τήν κακή ποιότητα τφ υφάσματος».

β) άποφυγή κάθε περιττού στολισματος.

γ) δημιουργία τύπων φορεμάτων που να ταίριαζουν και στόν περίπατο και στην καθημερινή δουλειά και στις καμικές συγκεντρώσεις άκομης, καμμία γυναίκα δέν μπορεί να έχη πλούσια γκαρνταρόμπα σήμερα, ούτε και τόν καιρό ίσως για να αλλάξη συχνά τοαλέττα.

δ) προσαρμογή τών μεγάλων απαιτήσεως της σημερινής ζωής, άναγκαζέ τή γυναίκα να βρίσκεται περισσότερο στο δράμα από ό,τι έκανε σ' αυτοκίνητα, να τρέχη στην αγορά κτλ. Η σημερινή γυναίκα και μάλιστα η παντρεμένη έχει γίνει ένας δευτε- (ομώ της να της άφήνι μεγάλη έλευση- (κομψότητα που και χωρίς να ζημιώνη τις γραμμές της.

ε) περιορισμός τών μεγάλων «ντε- (κολτέ», που δέν ταίριαζουν σ' άση- (μερινή πολυάσχολη γυναίκα. Τά καινούργια μοντέλα έχουν ένα μικρό άνοιγμα στο στήθος σε σχήμα V.

στ) απλότητα τόνων και κατάλληλη εκμετάλλευσίς τών χρωματισμών, σύμφωνα με τήν ιδιαιτερή προσωπικότητα κάθε γυναικός. Έξασφα, τά σκουαζέ- (κα μοτίβα δίνουν και παίρνουν και οι παρισίνοι ράπτες τά συνιστούν στις λε- (πτές ή τις μέτριες γυναίκες. Τά θεω- (ρές και παχειές, έπειδή κάνουν τφ πάχος τους να φαντάξη πιο πολύ και έξασφανίζουν τις γραμμές των.

ζ) όχι πολύ κοντές και στενές φούστες, όχι στενόχωρα μανίκια, όχι άναστικωμένους ώμους, όχι σφιχτά και άποπνικτικά κοράζ.

η) τά φορέματα πρέπει να έχουν τήν ίδια απλότητα κι' όσον άκομης είναι πολυτελή, γιατί, διαφορετικά, ή πολυτέλεια τους θά χτυπούσε άσχημα και προκλητικά.

θ) καπέλλα μικρά, κατά προτίμησιν τόκες ή μπερέ, με πολύ μικρά φτερά ή φιάγκους.

ι) και, σ' όλη αυτή τήν απλότητα, πολύ γούστο, ένας έντονος άέρας χάριτος και κομψότητας.

Τό τελευταίο αυτό είναι τφ κυριώτε- (ρο. Οι παρισινές τφ κατέχουν ένστικ- (τωδώς. Και ή άλήθεια είναι ότι ποτέ δέν έκυκλοφόρησαν σ' όλους παρισίνους δρόμους τόσο κομψές γυναίκες όσο αυτή τήν έποχή, μ' όλο πού τφ ντυσι- (μό τους είναι άπλό, χωρίς καμμία πολυτέλεια, σχεδόν φτωχό.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Έπειδή μέσ' τήν Αθήνα ζούμε τώρα τόσο ξένοι, κι' άγνοούν αυτή τήν πόλη τήν κλεινή και δοξασμένη και άσκόπως οι καίμενοι μέσ' τούς δρόμους περπατώντας γιατί άπλούστατα δέν ξέρουν τι να κάνουν, πού να (πάνε,

Τ' άποφάσισα κι' εγώ να συντάξω ένα πλήρη τής Αθήνας οδηγό που έντύπωσι θά κάνει μόλις τόν δημοσιεύω θαρρέτα κι' άναφανδόν και πού μόνο σύμβουλό τους θάχουν οι Αμερικάνοι, τά στρατεύματα τών Αγγλων κι' οι δυνάμεις τών (Ινδών.

1) Κολωνάκι

Είνε κάποια συνοικία έλκεκτη, τ' όμολογώ, πού τφ «ρό» από συνθήσει τφ προφήτει πάντα «γός». Οι όπουδαιοί κάτοικοι, τφ ζούν πολύ εύγενικά, κάνουν ρεθερεντζές τόσες δέν μιλούν έλληνικά αλλά μόνον ξένες γλώσσες.

Έχει όπιτία καθώς πρέπει και περιφωμές έκέλλες έχει νέους μυρωμένους και κομψότερες κοπέλλες που δέν γνώρισαν τή φτώχεια και τήν άναπαράδια κι' ήταν, είναι και θά είναι τφ μπαμπά τους τά παι- (διά.

Είνε, λέν, τφ Κολωνάκι τφ στολίδι της Αθήνας με τούς τελευταίους μήνες έπροκάλεσε τφ δόλιο τήν Ελασιτών τφ άχτι κι' ό θεός μονάχα ξέρει πώς δέν γίνηκε όλο στά- (χτη.

Αλλά σήμερα, προς τέρψην καθενός Κολωνακιώτη πούν ντυμένος στο μεταξύ και πνιγμένος μέσ' τφ (μυρό, βρήκε πιο τφ Κολωνάκι τή γαλήνη του τήν πρώτη κι' έχει ένα έφιαλτη μοναχά: Τόν «Τρίτο γύρο»!...

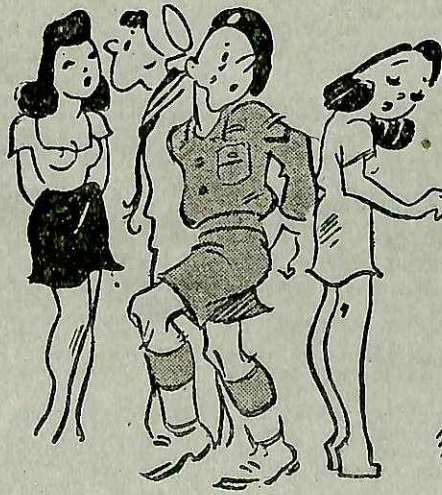
2) Πάρκο

Είν' ό ένας έκ τών δύο της Αθήνας μας πνευμόνων — ως γνωστόν ό άλλος πνεύμων είν' ό κήπος ό Έ- (θνικός.

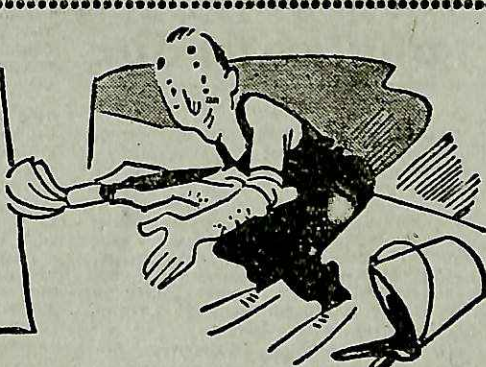
Ινδάλμα τών Αθηναίων και καμάρι τών γειτόνων, θεωρείται — και δικαίως — εύεργέτης λαϊκός. Δίκως να ζητήση φράγκο σου προσφέρει ένα πάγκο σε μίαν ψυχρή γωνία κι' έτσι δικίως άνωγία και γεμιστά ξενοικισιά κάθεται κι' άπολαύθαινε κάθε βράδυ τφ δροσιά. Είν' έρωτικό λημέρι, κάθε του μικρό παρτέρι, (κάθε μιά του φυλλωσιά,

κι' έχει πάρα καταφεύγουν — σ'τά όλάνθιστα παρτέ- (ρια.

ταριασμένα ζευγαράκια μ'ό και κάτι άλλα ταίρια πού μπορούν να φιληθούν μοναχά με... σκαλωσιά! Βλέπεις σ'όους δραματικούς όλους μ'ό και σ'ίς άλλες όλες νεαρούς όνειροπόλους, νεαρές όνειροπόλες πούχουν πόθος διαχύτους, κι' από συμπτώσει άπλη όσοι πάνε μοναχοί τους φεύγουν πάντοτε διπλοί!...

Χάρη και τών γηγενών και πολλών έτεροχθόνων οδηγώ τών Αθηνών μετα θχετικών είκόνων

3) Άγορά

Αρχινάει Εϋριπίδου και τελειώνει Σοφοκλέους — ή κι' άλλώς άν θέλεις πάρτο — έχει ζήσει μέρες δόξης και άπερηγάρπου κλέους τόν καιρό αυτό τφ σκόρτο πούχουμε χαλάσει όλοι κι' έχουμ' έννοια μας μο- (νάχη.

να γεμίσουμ' όπως — όπως τφ άκόρταγο σταμάκι. Είνε πάντοτε γεμιστά τά τογκέλια και οι υπάγκοι κι' ίκανοποιούνε κάθε τφ στομάχου μας άνάγκη, μοναχά πού ό,τι πόρης —λίγο κρέας, καμμία μπαμιά — πάντοτε θά βρουν τόν τρόπο να σου κλέψουν λίγα (δράμα!

Και κάθε θορασονόριτης ζυμωός έπιθυμεί με θοασύτητα σου όλίγη να σε κλέβη στήν ταμ- (νιά.

κι' άν μιλώσις άπαγνάνε με πολλή βαρυθυμία, εύτυχώς όμως πού υπάρχει και ή Άγορανομία. Δέν θ' άκούσης σ' άλλο μέρος τέτοιο θόρυβο ποτέ, μέσ' τήν αγορά ό κόσμος ξεφυνίσει μανιασμένα κι' άπ' τή μιά ό πωλητή!

βρίζουν τόν Βαροβάσο δίκως λόγια μασπμένα κι' άπ' τήν άλλ' οι άγορασταί τφ σκωρνάν τά πεθαμένα!...

4) Όμόνοια

Μιά πλατεία της Αθήνας κεντρική, κεντρικωτάτη, από κόσμο, από κέντρα κι' από κίνησι γεμιστή. Είνε ώρες πού ό ντόρος φτάνει σ'τά διαπαύει, κι' άν τ' αγάλματα ύπήρχαν μέχρι τώρα τών Μουσών ό άναίσθητος ό κόσμος με τφ θόρυβο πού κάνει τις κακόμοιρες τις Μούσες δά τις είχε ξεκουράνει. Εύτυχώς όμως τις πήραν και σ'τή θέσι τους τήν άδεια (πείραν.

άλλες μούσες και μουσικές με πολύ μεγάλη (πείραν.

τριγυρίζουν τά βράδρια, δίνουν χίλιες υποσχέσεις τόσο σ'αγνευταές και τ'ανώνουνε τις... σχέσεις πάντα τις Συμμαχικές.

Στην Όμόνοια τφ βράδυ εύκολα κανείς θά δη ότι Αγγλοι, Αμερικάνοι, Έλληνίδες και Ινδοί δικίως πρόσχημα κανένα τριγυρνούν άδελφωμένα και τά κάνουν άνω- κάτω.

Ίσως έπειδή τφ ζέρουν πώς σε χρόνια περασμένα ή Όμόνοια ή καίμενη είχε γίνει κι' ό δελφός! Μόνο οι Έλληνες μιλώνουν και δέν κάθονται σ' (αυτά τους.

Απλά με άλλα λόγια καταφέρνουν οι σκασμένοι ούτ' έντός της Όμόνοιας να μνη είνε μο- (νοιασμένοι!...

Υ. Υ.

Έφευρέσεις για τους κουφούς

Νέες καταπληκτικές θεραπείες

Καθώς έχουμε γράψει κι' άλλοτε, σε κάθε 7 'Αμερικανούς, 6 ένας πάσχει σοβαρά απ' τα αυτιά του, είναι δηλαδή βαρικοκός είτε έντελώς κούφος. 'Η επισημη λοιπόν έρχεται να βοηθήσει πολλούς απ' αυτούς τους δυστυχισμένους, που ζουν σ' ένα σιωπηλό κοσμο. Έκτος από την ειδική έγχειρησι των αυτιών, με την οποία εχόμε ασχοληθή σε προηγούμενο φύλλο μας, έχουν σημειωθή και πολλές άλλες προσοδι στο ζήτημα της θεραπείας των κουφών.

Το αὐτί εἶνε τὸ πολυπλοκώτερον ὄργανον τοῦ σώματος. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, τὸ μεσαίον καὶ τὸ εσωτερικόν τμήμα. Τὸ ἐξωτερικόν εἶνε ἡ κογχή, πού μαζεύει τοὺς ἤχους καὶ τοὺς στέλνει ὡς τὸ «τύμπανον», μίᾳ μεμβρᾶνι τεταμένη στὴν εἰσοδὸ τοῦ μεσαίου αὐτιοῦ. Ἀπ' τὸ τύμπανον, οἱ παλμοὶ τοῦ ἤχου μεταδίδονται διαδοχικὰ σὰν τρία κοκκαλάκια, τὴν «σφύραν», τὸν «ἀκμόνα» καὶ τὸν «ανασφάλον», πού χτυποῦν ἐκαστὸν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο. Τὸ τελευταῖον κοκκαλάκι ἀκονιμπέει στὴν «ὠαίον τὴν ὑλίσαν», πού συνδέει τὸ μεσαίον μὲ τὸ ἐσωτερικόν αὐτί. Τὸ ἐσωτερικόν αὐτί εἶνε γεμάτο μ' ἓνα ὕγρo, τὸ ὁποῖο παραλαμβάνει τοὺς ἡχητικoὺς παλμοὺς καὶ τοὺς μεταδίδει ὡς τὸν «κοχλῆα», δηλαδὴ ἓνα ρακακὸ κόκκαλο, μὲ σχῆμα σαλιγκαροῦ καὶ μέγεθος μπιζελίου. Μέσα στὸν κοχλῆα βρίσκονται 24.000 λεπτότατα ἀκουστικὰ νευρὰ. Μὲ κάποια μυστηριώδη μηχανισμό, τὰ νευρὰ αὐτὰ μεταβάλλουν τοὺς παλμοὺς τοῦ ὕγρου σ' ἓνα εἶδος ηλεκτρικῶν ρευμάτων, πού φθάνουν στὸ μυαλὸ καὶ δημιουργοῦν τὴν αἴσθησι τῆς ἀκοῆς.

Δὲν εἶνε παράξενο λοιπὸν ὅτι ἓνας τόσο λεπτός μηχανισμός μπορεί νὰ πάθῃ βλάβη, ἀπὸ λειτουργίη ἐπὶ 50 ἢ 60 χρόνια. Συνήθως ἀρρωσταίνει τὸ μεσαίον αὐτί. Ἐνὰς λεπτός σωλήνας τὸ συνδέει μὲ τὴ μήτη καὶ στέλνει μέσα του ἀέρα σὲ κάθε ἀναπνοῇ μας. Ὁ σωλήνας ὁμοῦς αὐτὸς μπορεί νὰ μολυνθῇ ἀπὸ διάφορα μικροβία. Παθαίνει τότε φλόγῃσι, στενεύει καὶ δὲν ἀφήνει νὰ περάσῃ ἀέρας. Ἐτοί, δὲν ἰσορροπείται πιά ἡ πίεσις μέσα στὸ αὐτί, ἡ μεμβράνη τοῦ τυμπάνου γονιβαίνει πρὸς τὰ μέσα καὶ δὲν ἐπιτρέπει νὰ λειτουργήσουν κανονικὰ τὰ τρία κοκκαλάκια.

Τὸ κολῆμπι διευκολύνει αὐτὲς τὶς μολύνσεις τοῦ αὐτιοῦ. Ἐπίσης οἱ ἀεροποροὶ παθαίνουν συχνὰ βαρικοκία ἀπ' τὶς συνεχεῖς ἀλλαγὲς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως. Ἡ κυριώτερη ὁμοῦς αἰτία, πού ἔχει κορυφάνει 5.000.000 ἄτομα στὶς ἡνωμένες Πολιτεῖες, εἶνε ἡ «ὠτασκλήρυνσις», μίᾳ ὑπερτροφίᾳ δηλαδὴ τοῦ ἀνατολικῶς, πού δὲν τὸν ἀφήνει πιά νὰ λειτουργήσῃ. Ἀλλοτε ὀφείλεται σὲ κληρονομικότητα κι' ἄλλοτε στὴν ὑπερπαραγωγή ἀσβεστίου ἀπ' τὸν ἀπαρθευρεσθὶ δὴ ἀδέναν.

Ὁπωσδήποτε, ὁ κούφος πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν κάτι τέλειες ηλεκτρικὲς συσκευές, πού τὸν ἐπιτρέπουν ν' ἀκούῃ ἀρκετὰ καλά. Οἱ συσκευὲς αὐτὲς εἶνε δύο εἰδῶν: «ἀεραγωγοὶ καὶ «ὠταεγωγοί».

γός. Οἱ πρῶτῃς δυνάμειν πολὺ τὰ ἡχητικὰ κύματα, στὴν εἰσοδὸ τοῦ αὐτιοῦ. Ὑπάρ πρῶτοφάνισθησαν, πρὸ 17 ἔτων, ἦταν βαρυτάτες καὶ κοστίζαν 1.500 δολάρια. ἱωρὰ ἔχουν μήκος 2 — 3 ποντοῦς καὶ βάρος 30 ὀνκίας, κοστίζουν σὲ μόνον 100 δολάρια.

Ὅταν ὁμοῦς τὰ κοκκαλάκια τοῦ αὐτιοῦ ἔχουν παθεῖ νὰ λειτουργοῦν, χρησιμοποιοῦνται οἱ συσκευὲς τοῦ δευτέρου εἰσοῦς, οἱ «ὠταεγωγοί». Αὐτὲς ἐφαρμόζονται πίσω ἀπ' τὰ δόντια, ἡ πίσω ἀπ' τὸ αὐτί. Μεταδίδουν τοὺς ἡχητικoὺς παλμοὺς στὴν σιαγόνα ἢ σ' ἓνα ἄλλο ἀπ' τὰ κοκκαλάκια τοῦ κρανίου, τὸ ὁποῖο πάλι τοὺς μεταδίδει ἔως τὸ ἐσωτερικόν αὐτί.

Μίᾳ μεγάλῃ προσοδῇ, πού σημειώθηκε πρὸ ὀλίγων ἐτων, ἦταν ἡ χρησιμοποίησι μίᾳς εἰδικῆς «ἀμπίρας» σὰν τοῦ ραδιοφώνου. Μ' αὐτὴν ἀποδίδεται πιστὰ ὁ τῶνος τοῦ κάθε ἤχου, κι' ἡ ἐντασι τοῦ μεγαλύνει τόσο ὥστε τὸ τικ-τακ ἐνὸς μικροῦ ρολογιοῦ ἀκούγεται σὰν δυνατὰ σφύροκοπήματα.

Γιὰ νὰ καθορίσῃ ὁ γιατρός τί εἶδους ἀκουστικὴ συσκευή χρειάζεται γιὰ τὸν κάθε ἀρρωστο, τὸν ἐξετάζει μ' ἓνα ἢ ἑλεκτρικὸν μηχανῆμα καὶ βρῖσκει ἔτσι πόσο προχωρημένη εἶνε ἡ πάθησις του, ἂν ὑποφέρουν καὶ τὰ δύο αὐτία, καὶ ποῖα συσκευή εἶνε ἡ ἀποτελεσματικώτερη στὴν περίπτωσι τοῦ.

Ὅταν οἱ ἀκουστικὲς συσκευὲς ἦταν μεγάλες καὶ ἀκόμψες, πολλοὶ δὲν ἤδελαν νὰ τὶς χρησιμοποιήσουν, ἀπὸ φιλαρέσκεια. Τώρα ὁμοῦς ἔχουν γινεῖ μικροσκοπικὲς, τόσο ὥστε οἱ γυναῖκες μπορούν νὰ τὶς κρύψουν κάτω ἀπ' τὰ μαλλιά τους. Κι' ἓνας ἐργαστασιάρχης ἐφάρτισε κολλιδὴ ἀπὸ χάνδρες, πού περιέχουν τὰ σύμφωνα μίᾳς τέτοιας ἀκουστικῆς συσκευῆς.

Συγχρόνως, χάρις στὶς φροντίδες τῆς «Ἀμερικανικῆς Ἐταιρείας τῶν Κουφῶν», προλαμβάνονται ἐγκαίρως ἐκπονοτάδες χιλιάδων παθόντων τοῦ αὐτιοῦ. Κάθε τόσο, ἐξετάζεται ἡ ἀκοῇ τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων, κι' ἐφαρμόζονται ἐπίσης κι' ἄλλα προφυλακτικὰ μέτρα. Σὲ 11 πολιτεῖες οἱ ἐξετάσεις αὐτὲς εἶνε ὑποχρεωτικὲς.

Πολλὲς φορὲς, τὰ αὐτὰ παθαίνουν ἐξ αἰτίας μίᾳς ἀμυδρῆς ἀκοῆς ἢ ἄλλης μολύνσεως τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ. Μίᾳ ἐχέειρησις μπορεί νὰ προσλάβῃ τὴ μετὰδοσι τῶν μικροβίων ὡς τὸ αὐτί. Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦνται οἱ πάνοι τῶν αὐτιῶν τῶν παιδιῶν, γιατί μπορεί ν' ἀποτελοῦν σύμπτωμα σοβαρῆς μολύνσεως. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ καθαρίζουν τὰ παιδιά τ' αὐτὰ τοὺς μετὰ τὸ νύχτι, μὲ ὀδοντογλυφίδες ἢ μὲ ἄλλα μωτερὰ ἀντικείμενα. Ἰδίως ἐπιβάλλεται νὰ ἐξετάζονται τὰ αὐτὰ τῶν παιδιῶν πού ἔπαθαν σκαρλατινα, γιατί ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ ἐπηρεάζει συχνὰ τὴν λειτουργίᾳ τοῦ αὐτιοῦ.

Εἶνε σπάνιες σχετικῶς οἱ περιπτώσεις κουφαμάρας ἀπὸ πάθησι τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτιοῦ. Ὁφείλονται πρὸ πάντων σὲ ἀρρώστειες βαρεῖας, ὅπως π. χ. ἡ ἐγκέφαλονωτιαία μηνιγγίτις, καὶ σὲ ἄλλες δηλητηριάσεις ἀπὸ καπνὸ ἢ ἀλκοὸλ, εἴτε σὲ κατὰγματὰ τοῦ κρανίου. Οἱ ἀρρώστειες τοῦ μεσαίου αὐτιοῦ σπάνια μεταδίδονται στὸ ἐσωτερικόν. Ὅταν τὸ ἀκουστικὸ νευρὸ ἔχῃ καταστραφῇ ἀπὸ ἀρρώστεια ἢ δυστύχημα, ἡ ὅταν ἔχῃ κανεὶς γεννητὴ κούφος, δὲν ὑπάρχει θεραπεία. Γιὰ ἐκατομμύρια ὁμοῦς ἄτομα, πού πάσχουν ἀπ' τὸ μεσαίον αὐτί τους, οἱ καινούργιες ἐπιστημονικὲς ἐφευρέσεις εἶνε ἀληθινὰ σωτήριες.

Ἀδανάτες φωνές

Ἡ μοναδικὴ στὸν κόσμο συλλογὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ Ρόμπερτ Βίνσεντ περιλαμβάνει φωνογραφήσεις δίσκους μὲ τίς φωνὰς 2.000 διασημῶν προσωπικοτήτων. Μπορεῖ ν' ἀκούσῃ κανεὶς τὴ βασίλισσα Βικτωρία, τὴ Σάρα Μπερνάρ, τὸ Μάρκ Τουαῖν, τὸν Κόναν Ντοῦλ, τὸν ἀυτοκράτορα Φραγκίσκο, Ἰωσήφ, τὸ Μπάρνοκ, τὸν Μαρκόνο, τὸ Ντιραῖο, τὸ Βαλεντίνο, τὸν ἐξερρηγνὴ τὸ Πόλο Ρόμπερτ Πήρρ. Μίᾳ ἀπὸ τὶς πῖο ἐνδιαφέρουσες πλάκες ἔχει ἀποθανατίσει τὸ σάλπιγμα τῆς ἱστορικῆς ἐξόδου τῆς Ἐλσαφῆς Ταξιαρχίας. Ἀποτυπώθηκε στὸ Λονδίνο, τὸ 1890, ἀπ' τὸν σαλπιγκτὴ Κένεθ Λάμφρεϋ, ἓνα ἀπ' τοὺς λίγους ἐπιζώντας τῆς ἡρωικῆς Ταξιαρχίας, μὲ τὴν ἱδία σάλπιγγα πού μεταχειρίσθηκε στὴ μοιραία ἐκείνη ἡμέρα.

Ἐκλεκτοὶ γάμοι

Μίμης Α. Σίνης — Νίνα Ι. Μαθιοῦ ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν. Τοὺς εὐχόμεναι κάθε εὐτυχία.

Ο ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΣ ΕΧΕΙ ΠΟΝΟΔΟΝΤΟ

Ὁ ὀδοντογίατρος. Ἐπὶ τέλους, σὲ κρατῶ! θὰ σοῦ βγάλω 6 δόντια, γιὰ τὸ ἐξαπλάσιον τοῦ ἐνοικίου πού μου ἐπέθελες, κι' ἂν νομίζῃς ὅτι ἀδικεῖσαι πῆγαινε νὰ κάνῃς ἐντοσὶ στὸν ὀδοντιατρικὸ σύλλογον!

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ ζῶα!...

Μὲ συγκωρεῖτ' εὐγενικὰ κι' ὀλόγλυκά μου θάλεα πού σήμερὰ θὰ σὰς τὰ πῶ κάπως ὡρὰ κι' ἀνέλεα παρομοιώσεις κάνοντας λίγο ἐξωφρενικὲς δὲν φταίω ἐγὼ — τ' ὁμολογῶ! — μὰ οἱ γλώσσες οἱ (κακέες!)

Λένε λοιπὸν τὰ θηλυκὰ πῶς μὲ τὰ ζῶα μοιάζουν σὰν μὰς μιλοῦν σὰν μὰς φιλοῦν μὰ καὶ σὰν μὰς κτυποῦν. (Τὰ ζῶα καὶ τὰς γυναῖκες) καὶ λέν καὶ ξεφωνίζουν εἰς τοῦ κοινῶν τῶν... γὰρ ἀντὶ βρὲ ζῶο νὰ καθῆς! — Τ' εἶπες μωρὴ κατ' οἱ (κακέες!)

Ἐτοί ὡς μιμοῦνται κάθε τι γιὰ νᾶναι τοῦ συμφοῦ χωρὶς ἐξαιρέσι καμμίᾳ μοιάζουν μὲ μὰ ἡ μὴ οἱ. Πολλὲς ψηλές, ξερακιανές, πούσαι σὸν ὄρθα ζῦλα στὸ μπῶι καὶ στὸ περπατῆμα περνοῦν καὶ τὴν γκα- (μὴ λαί!)

Σὲ ὅλες βρῖσκεῖς γενικῶς — καὶ ὀχι πού καὶ πού τὴν πονηρίᾳ τὴν ἐμφυτὴ πού ἔχει ἡ ἀλεπού. Πολλὲς μουστάκια ἔχουνε καὶ γένεια μὲ... πλε- (κακέες!)

κι' ἔχουνε τόσο τρίχωμα πού μοιάζουνε (ζῶα) καὶ ὀχι μὲ μὰς (κακέες!)

Πολλὲς χοντρές σὰν κολυμποῦν στὴν θάλασσα τὴν (τάλαινα, μοιάζουνε μὲ τὴν θάλασσα!)

Στὰ ἐρωτικὰ παιχνίδια τοὺς σοῦ μπαίνουν στὰ νε- (κακέες!)

κι' ἂν τὶς πειράξῃς ἐξαφνὰ σὲ γκρατζοῦνουν σὰν (γὰτα!)

Κι' ἂν ἐπιμένῃς πῖο πολὺ χτυποῦν τὸ πασομάκι (τοὺς) κι' ἀμέσως σὰν τὴν ἐκιδῶν τὸ χύνουν τὸ φαρμά- (κι' τοὺς!)

Κι' ἂν τοὺς ζητήσῃς διάλυσαι στὴν σκέσι τὴν ἐμφερῆ ἐνθὺς ἐξαγριώνονται ἴδια σὰν τίγρι ἀν' ἡ μέρπ. (κακέες!)

Ἀκόμα ὅταν φταίξουνε γλυστράνε μίᾳ χαρὰ καὶ τὴν ἄθωα παριστοῦν, κοινῶς περιστρερά! ὀλυμπερ ἀνυπόφορα, ζαλίζουν τοὺς ἀντρες, γλωσσουδές, — ὡσὸν Κύριε! — ἀληθινὲς γαλιάν- (τρεσι!)

Σὰν νυμφευθῇς σὲ δένουνε, δὲν τὸ κουνᾶνε ροῦπι, σοῦ γίνονται, οἱ ἄθλιες, μὲ τὸ θεο, κ ο υ ν ο υ π ι. Κι' ἡ πειὰ μικρὴ κι' ἀγγελικὴ κι' ἀγνότατη κοπέλλα, σὲ διπλωρῶνει κάποτε καὶ σοῦ κολλάει σὰν βδέλλ- (λα!)

Γεννάει κάποτε διπλὰ, τριπλὰ σὰν τὴν κουνέλα, ἡ ἀποφεύγει τὰ παιδιά, τὸ ρίχνει εἰς τὸ γλέντι, οὔτε γὰ τὶ, οὔτε σκυλλὰ ἡ θέλει, οὔτε ἀφέντ. Εἶν' ἡ γυναῖκα τρομερὸς, φρικτῶδες καρχαρίας, πλάσμα ἀνοικονόμητο καὶ τέρας παμφαγίας.

Κι' ὅταν ἔχῃ τὰ νεῦρα τῆς καὶ στρίψῃ λίγο ἡ βίδα (τῆς) ἐνθὺς σὰν τὸν ἐλέφαντα κρεμᾶ τὴν προδοκίδα (τῆς) Εἶν' ἐξυπνὰ τὰ θηλυκὰ, ποτὲ δὲν τρῶνε χάπια (πια!) αὐτὸ παντοῦ καὶ πάντοτε κάνουν σοφὰ τὴν πὰ- (πια!)

Πάντως ἂν σὰς πίκρανα σ' ὅλες ζητῶ συγγνώμην κυρίως — δεσποινίδες μου. Μὰ γὰ ἔχ' ἄλλα νῦν: Εἶνε ἡ γυναῖκα Ἀγγελος, λουλουδι εὐωδιστο! Λοιπὸν, μὲ συγκωρεῖσαι; Ὁ! σὰς εὐχαριστῶ! ΧΡ. ΠΥΡΡΑΙΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΑΡΡΑΒΟΝΙΑΣΤΙΚΙΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Ἡ Ἐλθίρα Θωμάκος, ἑωρφη μαθήτρια τοῦ Ὁδεῖου, ἀπὸ καλὴ ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια, πού ὑποφέρει ὡστόσο οικονομικῶς κατὰ τὴν περίοδο τῆς κατοχῆς, ἐρωτεύεται τὸν Στέφανο Πετρά, ἓνα νεὸ δροσπῆ- (κακέες!)

ρὸς, πού ἔχει ἀποκτήσει ἀρκετὴ περιουσία μὲ τὶς διάφορες δουλειές πού κάνει. Συναντῶνται στὸν Ἑὸν. Κῆπο. Τὸ μυστικὸ ὁμοῦς τῆς Ἐλθίρας τὸ μεθαίνει τυχαίως ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἀλκῆς καὶ μόλις φτάνει στὸ σπίτι ἔπειτα ἀπὸ ἓνα ραντεβού τῆς μὲ τὸν ἀγαπημένο τῆς τῆς ζήτησι ἐξηγήσεις. Ἡ Ἐλθίρα ἀναγκάζεται νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὴν καρδιά τῆς. Ὁ ἀδελφὸς τῆς γίνετα ἔξω φρενῶν. Σχεδιάζει νὰ παντρεῖται τὴν Ἐλθίρα μὲ τὸ φίλο τοῦ τὸν Ἀλέξῃ Δανιῆλ.

Μὲ τὸν Ἀλέξῃ Δανιῆλ εἶχαν οἰκογενειακὴ φιλία. Κι' οἱ γονεῖς τῶν, κι' οἱ παπποῦδες τοὺς ἀκόμα ἦταν φίλοι. Συνομηλίκος τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, νέος ἐξυπνός, γίατρος μὲ μέλλον, ἀρκετὰ διορφορ, τίμιος παιδί, ἠθικός, κι' ἀγνός, εἶχε ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ γίνῃ ἓνας καλὸς σὺζυγος. Πῖο ταίριαστο συνοικεῖο δὲ ὑπορούσε κανεὶς εὐκολὰ νὰ βρῇ. Κι' ἡ Ἐλθίρα, ἀπὸ κοπελλίτσα εἶχε συνθιβεῖ στὴν ἰδέα πῶς δὲ γινόταν γυναικὸ τοῦ Ἀλέξῃ. Δὲν τῆς μιλοῦσαν γιὰ τέτοια πράγματα στὸ σπίτι τῆς. Ἦθελαν νὰ τελειώσῃ πρῶτα τὶς σπουδὲς τῆς, κι' ἔπειτα νὰ τῆς παρουσιάσουν ἑτοιμὸ τὸ γαμπρό. Ποτὲ δὲν εἶχαν βάσει στὸ νοῦ τους, οὔτε οἱ γονεῖς τῆς, οὔτε ὁ ἀδελφὸς τῆς, πῶς ἦταν δυνατόν αὐτὴ νὰ προλάβῃ καὶ νὰ βρῇ μόνη τῆς τὸν ἄντρα πού θὰ τῆς ταίριαζε. Τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ τοὺς ἀνέτρεπε τὰ πῖο ὡραία σκέδια.

— Πέες, φρονίσις ὁ Ἀλκῆς, μπορεί νὰ συγκοῦθῃ ὁ Ἀλέξῃς, μ' αὐτὸ τὸν... πῶς τὸν λένε... τὸν ἀγνώστο κύριο Στέφανο Πετρά. — Οὔτε καὶ ὑπάρχει λόγος νὰ τὸν συγκρίνουμε, εἶπε ἡ Ἐλθίρα εἰρωνικά. Δὲν πρόκειται νὰ διαλέξῃ τώρα. Διάλεξε, Ἀλ- (κακέες!)

— Μάλιστ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλθίρα, δὲν με- (κακέες!)

— Αὐτῆς; φώναξε ὁ Ἀλκῆς, Σπουδαῖο σὸ ἀλήθεια! Ἡ πῖο παρακατασιγῇ ἀπ' ὅλες σου τίς συμμαθήτριες, ἡ πῖο φτωκεῖα... — Ἡ πῖο ἐξυπνὴ ὁμοῦς κι' ἡ πῖο καλὴ, εἶπε θερμὰ ἡ κοπέλλα. — Ἡ ὄννη μερολάτρεσσ νὰ γνωριπῆτε; εἶπε ἡ μητέρα. Τόκανε αὐτὸ ἡ ὄννη; — Μάλιστ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλθίρα, δὲν με- (κακέες!)

— Αὐτῆς; φώναξε ὁ Ἀλκῆς, Σπουδαῖο σὸ ἀλήθεια! Ἡ πῖο παρακατασιγῇ ἀπ' ὅλες σου τίς συμμαθήτριες, ἡ πῖο φτωκεῖα... — Ἡ πῖο ἐξυπνὴ ὁμοῦς κι' ἡ πῖο καλὴ, εἶπε θερμὰ ἡ κοπέλλα. — Ἡ ὄννη μερολάτρεσσ νὰ γνωριπῆτε; εἶπε ἡ μητέρα. Τόκανε αὐτὸ ἡ ὄννη; — Μάλιστ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλθίρα, δὲν με- (κακέες!)

— Αὐτῆς; φώναξε ὁ Ἀλκῆς, Σπουδαῖο σὸ ἀλήθεια! Ἡ πῖο παρακατασιγῇ ἀπ' ὅλες σου τίς συμμαθήτριες, ἡ πῖο φτωκεῖα... — Ἡ πῖο ἐξυπνὴ ὁμοῦς κι' ἡ πῖο καλὴ, εἶπε θερμὰ ἡ κοπέλλα. — Ἡ ὄννη μερολάτρεσσ νὰ γνωριπῆτε; εἶπε ἡ μητέρα. Τόκανε αὐτὸ ἡ ὄννη; — Μάλιστ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλθίρα, δὲν με- (κακέες!)

— Αὐτῆς; φώναξε ὁ Ἀλκῆς, Σπουδαῖο σὸ ἀλήθεια! Ἡ πῖο παρακατασιγῇ ἀπ' ὅλες σου τίς συμμαθήτριες, ἡ πῖο φτωκεῖα... — Ἡ πῖο ἐξυπνὴ ὁμοῦς κι' ἡ πῖο καλὴ, εἶπε θερμὰ ἡ κοπέλλα. — Ἡ ὄννη μερολάτρεσσ νὰ γνωριπῆτε; εἶπε ἡ μητέρα. Τόκανε αὐτὸ ἡ ὄννη; — Μάλιστ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλθίρα, δὲν με- (κακέες!)

— Αὐτῆς; φώναξε ὁ Ἀλκῆς, Σπουδαῖο σὸ ἀλήθεια! Ἡ πῖο παρακατασιγῇ ἀπ' ὅλες σου τίς συμμαθήτριες, ἡ πῖο φτωκεῖα... — Ἡ πῖο ἐξυπνὴ ὁμοῦς κι' ἡ πῖο καλὴ, εἶπε θερμὰ ἡ κοπέλλα. — Ἡ ὄννη μερολάτρεσσ νὰ γνωριπῆτε; εἶπε ἡ μητέρα. Τόκανε αὐτὸ ἡ ὄννη; — Μάλιστ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλθίρα, δὲν με- (κακέες!)

— Αὐτῆς; φώναξε ὁ Ἀλκῆς, Σπουδαῖο σὸ ἀλήθεια! Ἡ πῖο παρακατασιγῇ ἀπ' ὅλες σου τίς συμμαθήτριες, ἡ πῖο φτωκεῖα... — Ἡ πῖο ἐξυπνὴ ὁμοῦς κι' ἡ πῖο καλὴ, εἶπε θερμὰ ἡ κοπέλλα. — Ἡ ὄννη μερολάτρεσσ νὰ γνωριπῆτε; εἶπε ἡ μητέρα. Τόκανε αὐτὸ ἡ ὄννη; — Μάλιστ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλθίρα, δὲν με- (κακέες!)

— Αὐτῆς; φώναξε ὁ Ἀλκῆς, Σπουδαῖο σὸ ἀλήθεια! Ἡ πῖο παρακατασιγῇ ἀπ' ὅλες σου τίς συμμαθήτριες, ἡ πῖο φτωκεῖα... — Ἡ πῖο ἐξυπνὴ ὁμοῦς κι' ἡ πῖο καλὴ, εἶπε θερμὰ ἡ κοπέλλα. — Ἡ ὄννη μερολάτρεσσ νὰ γνωριπῆτε; εἶπε ἡ μητέρα. Τόκανε αὐτὸ ἡ ὄννη; — Μάλιστ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλθίρα, δὲν με- (κακέες!)

— Αὐτῆς; φώναξε ὁ Ἀλκῆς, Σπουδαῖο σὸ ἀλήθεια! Ἡ πῖο παρακατασιγῇ ἀπ' ὅλες σου τίς συμμαθήτριες, ἡ πῖο φτωκεῖα... — Ἡ πῖο ἐξυπνὴ ὁμοῦς κι' ἡ πῖο καλὴ, εἶπε θερμὰ ἡ κοπέλλα. — Ἡ ὄννη μερολάτρεσσ νὰ γνωριπῆτε; εἶπε ἡ μητέρα. Τόκανε αὐτὸ ἡ ὄννη; — Μάλιστ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλθίρα, δὲν με- (κακέες!)

— Αὐτῆς; φώναξε ὁ Ἀλκῆς, Σπουδαῖο σὸ ἀλήθεια! Ἡ πῖο παρακατασιγῇ ἀπ' ὅλες σου τίς συμμαθήτριες, ἡ πῖο φτωκεῖα... — Ἡ πῖο ἐξυπνὴ ὁμοῦς κι' ἡ πῖο καλὴ, εἶπε θερμὰ ἡ κοπέλλα. — Ἡ ὄννη μερολάτρεσσ νὰ γνωριπῆτε; εἶπε ἡ μητέρα. Τόκανε αὐτὸ ἡ ὄννη; — Μάλιστ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλθίρα, δὲν με- (κακέες!)

— Αὐτῆς; φώναξε ὁ Ἀλκῆς, Σπουδαῖο σὸ ἀλήθεια! Ἡ πῖο παρακατασιγῇ ἀπ' ὅλες σου τίς συμμαθήτριες, ἡ πῖο φτωκεῖα... — Ἡ πῖο ἐξυπνὴ ὁμοῦς κι' ἡ πῖο καλὴ, εἶπε θερμὰ ἡ κοπέλλα. — Ἡ ὄννη μερολάτρεσσ νὰ γνωριπῆτε; εἶπε ἡ μητέρα. Τόκανε αὐτὸ ἡ ὄννη; — Μάλιστ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλθίρα, δὲν με- (κακέες!)

— Αὐτῆς; φώναξε ὁ Ἀλκῆς, Σπουδαῖο σὸ ἀλήθεια! Ἡ πῖο παρακατασιγῇ ἀπ' ὅλες σου τίς συμμαθήτριες, ἡ πῖο φτωκεῖα... — Ἡ πῖο ἐξυπνὴ ὁμοῦς κι' ἡ πῖο καλὴ, εἶπε θερμὰ ἡ κοπέλλα. — Ἡ ὄννη μερολάτρεσσ νὰ γνωριπῆτε; εἶπε ἡ μητέρα. Τόκανε αὐτὸ ἡ ὄννη; — Μάλιστ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλθίρα, δὲν με- (κακέες!)

— Αὐτῆς; φώναξε ὁ Ἀλκῆς, Σπουδαῖο σὸ ἀλήθεια! Ἡ πῖο παρακατασιγῇ ἀπ' ὅλες σου τίς συμμαθήτριες, ἡ πῖο φτωκεῖα... — Ἡ πῖο ἐξυπνὴ ὁμοῦς κι' ἡ πῖο καλὴ, εἶπε θερμὰ ἡ κοπέλλα. — Ἡ ὄννη μερολάτρεσσ νὰ γνωριπῆτε; εἶπε ἡ μητέρα. Τόκανε αὐτὸ ἡ ὄννη; — Μάλιστ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλθίρα, δὲν με- (κακέες!)

κτῶ χρονῶν, δὲ συλλογίζομαι τίποτε ἄλλο παρὰ ποῖον ἀπὸ τοὺς φίλους μου νὰ διαλέξῃ πού νὰ εἶνε ἄξιος νὰ σὲ κάνῃ ευτυχισμένη.

Δὲν ἔλεγε ψέματα ὁ Ἀλκῆς Θωμάκος. Ἀγνοοῦσε τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀληθινὰ, ἀλλὰ μ' ἓνα τρόπο αὐταρχικὸ, ἀπόλυτο, βίαιο σχεδόν. Ἐτοί βίαιος ἦταν σ' ὅλα του σ' ὅλες του τὶς πράξεις. Ὁ πατέρας τοῦ ἦταν αὐστηρὸς, λιγδῶλος, ψυχρὸς. Ὁ Ἀλκῆς εἶχε κληρονομήσει τὴν αὐστηρότητα τοῦ, χωρὶς τὴν ἡρεμία τοῦ. Παθαίνονταν γιὰ ὅλα. Ἐνθουσιαζόταν εὐκολὰ, καὶ θυμῶνε ἀκόμα πῖο εὐκολὰ. Ἦταν ἄξιος γιὰ τὶς πῖο εὐγενικὲς θυσίες, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς πῖο σκλη

θρόνου. Τόν ρώτησε κι' άλλα πολλά, και όταν επί τέλους ο νέος σπρώχθηκε να φύγει, ο πατέρας της 'Ελβίρας του είπε: — Κύριε Γιεμά, χάρηκα πολύ... 'Ελπίζω να σ'αξαναδούμε.

Η ΠΑΛΗ ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

Μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω από την πλάτη του Στέφανου, άναψε η συζήτηση στην οικογένεια. — Πώς σου φάνηκε, πατέρα; ρώτησε η 'Ελβίρα ανυπόμονη. — Θα ήθελα ν' ακούσω τη γνώμη των άλλων πρώτα, αποκρίθηκε ο θωμάκος. — Έμένα μου φάνηκε άποκρουστικός, είπε ο 'Αλκης. Τύπος που δεν ταιριάζει στο σπίτι μας. Μάλιστα, 'Ελβίρα, μη μου ρίχνεις αυτές τις θυμωμένες ματιές. Θα σου πω τη γνώμη μου, και κάνε ό,τι θέλεις. Δεν μου φαίνεται τίμιος άνθρωπος. — Άλκη! ξεφωνήσε έξω φρενών η κοπέλλα.

— Μη σου κακοφάνεται, 'Ελβίρα. Όποτε κι' έγω δεν μπορώ να δικαιολογήσω απόλυτα αυτή μου την αντίληψη. Όμως, έτσι είναι τα πράγματα. Μου δίνει τη εντύπωση πως δεν είναι τίμιος, πως κάτι κρύβει, κάποιο μυστικό σκοπό έχει.

— Που τ' ανακάλυψες όλα αυτά τα χρόνια πράγματα; ρώτησε η 'Ελβίρα, προσπαθώντας να κρύψει με την ειρωνεία το θυμό της.

— Στόν τόνο της φωνής σου... στη ματιά του... κι' έγω δεν ξέρω. Πάντως η εντύπωση μου είναι πως αυτοκτονείς ήθιμος αν πάρης έναν τέτοιο συζύγο. Για πές κ' εσύ μητέρα τη γνώμη σου.

— Δεν ξέρω, αποκρίθηκε η κ. θωμάκου διαστακτικά. Κατά βάθος, κι' έγω συμφωνώ με τον 'Αλκη. Έχει κάτι που δεν μου έμπνευσε εμπιστοσύνη. 'Αλλά, είναι μία φευγαλέα εντύπωση αυτή. Δεν μπορώ να καταδικάσω με έτσι έναν άνθρωπο. Πρέπει να ζητήσουμε πληροφορίες... Είναι έξ' άλλου πολύ όμορφο παιδί, λεβέντης αληθινός, και δικαιολογώ την 'Ελβίρα που τον αγάπησε.

Η κοπέλλα έτρεξε κοντά στη μητέρα της με μάγουλο ξαναμμένο.

— Πές μου, την αλήθεια, χωρίς να λαβαίνεις ύψ' όψι τις μικρίες του 'Αλκη. Δεν είναι θαυμασμός; Δεν είναι ένα παλικάρι αξιο θαυμασμού; Σκέψου πως δεν βρήκε καμιά βοήθεια στην κοινωνία. Μόνο του έφθασε εκεί που φτάνει.

— Χι... έκανε ο πατέρας. Άκουσε λοιπόν και τη δική μου γνώμη. Έγω λέω ότι είναι μία μεγάλη τρέλλα να τον παντρευτεί η 'Ελβίρα. Όσοσο θα ζητήσω πληροφορίες. Αυτό είναι το σωστό. Κι' έμένα δε μ' άρσενε καθόλου ο τύπος του. Είναι κάτι που πραγματικά δεν μας ταιριάζει. 'Αλλά, είπα θα ζητήσω πληροφορίες. 'Ελβίρα, βλέπεις, πως σου φέρουν με όλη τη δυνατότη έπιεικεία. Θέλω όμως κι' εσύ να φερής λογικά. Πρόσεξε. Έχω την αζήωσι να μη τόν συναντήσεις πριν σου δώσω τη συγκατάθεσή μου. Να λείψουν πιά τα άναρχα ραντεβού, και τα φερσίματα που σ' έκβέθουν. Από τη στιγμή που παρουσιάστηκε έπισημως για νυμφός, πρέπει να φερής κι' εσύ με την ανάλογη αξιοπρέπεια και να περιμένεις την άποψη της οικογένειάς σου.

— Πατέρα, αποκρίθηκε η κοπέλλα με συνκίνησι, σ' ευχαριστώ που μου φέρεσαι με τόσο καλωσύνη. Ρώτησε βέβαια, πάρε πληροφορίες. 'Αλλά μη ξεχνάς ούτε στιγμή πως τον αγαπώ, και πως ο υόνος τρόπος να γίνω εύτυχισμένη, είναι να τον παντρευτώ.

— Καλά, καλά, αποκρίθηκε ο πατέρας της κι' έδειξε με το ύψος του πως έπαυσε για την ώρα αυτή η συζήτηση.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Δέκα μέρες πάλειαν ο πατέρας κι' ο άδελφός της 'Ελβίρας για να συνκεντρώσουν πληροφορίες για τον υποψήφιο νυμφό τους. Πολύς κόσμος τον ήξερε, είχε κάποιους φίλους που έλεγαν καλά γι' αυτόν, αλλά κανένας δεν τόν ννώριζε βαθεία. Όλοι έλεγαν πως δε μπορούσε να έγυνηθουν απόλυτα, και μερικοί άφησαν να υπονοηθ κάποια υποψία για τις δουλειές του.

Ο 'Αλκης έφερνε όλο κακές πληροφορίες. Πότε ένας φίλος του του είχε πη πως είδε το Στέφανο, πολλές φορές με διάφορες κοπέλλες, πότε άλλος είχε άκούσει ότι έδεύει τρέλλα, φήμες διάφορες κυκλοφορούσαν είς βάρος του. Όλα αυτά όμως ήσαν άόριστα, και 'Ελβίρα τ' άνέπρεπε με πείσμα. Μα κι' ο θωμάκος δεν τάβρισκε αρκετά βάσιμα για να δικαιολογήσουν τόν άρνησι του για το γάμο. Πρώτη πήρε την άποψη και της τόν δώσαν, η μητέρα.

— Αντόνη, είπε στόν άντρα της, δεν κάνουμε το σπουρό μας να τ' άποφασίσουμε; Δεν τη βλέπεις τη μικρή; Είναι μία ζωντανή φλόγα. Τέτοια άγάπη, ούτε μπορούσα να τ' φανταστώ πως υπάρχει στον κόσμο. Λέει τόνόμα του και χλωμαρίζει.

Λές και τήν έχει μαγέψει. Κακά ξεμπερδέματα θάχουμε αν της εναντιωθούμε. 'Επί τέλους, οι πληροφορίες, είναι άνάμικτες και καλές και κακές. 'Ας πιστέψουμε τις καλές.

— Μεγάλο μπλέξιμο, είπε ο πατέρας. Δεν ξέρω αν μ' έχη έπηρεάσει ο 'Αλκης, αλλά το θεωρώ δυστυχισμα να πάρη αυτό τόν άντρα η κόρη μας.

— Κι' έμένα μέσα μου η καρδιά μου είναι σφιγμένη, άναστένει η μητέρα. Δεν ξέρω κι' έγω γιατί δε νιώθω καμιά χαρά... Κι' όνειρο βλέπω άσχημα... Καλά, καλά ξέρω πως τα κοροϊδεύεις αυτό, είπε χαμογελώντας το γλυκό της κομμένο.

— Άσε τα όνειρα και τα προσαιθήματα, γυναίκα, είπε ο θωμάκος σοβαρά. — Τα πράγματα είναι θετικά. Η 'Ελβίρα θα κάνει ένα γάμο, αν όχι κακό, τουλάχιστον άδεδόχο.

— Παρά όμως νάχουμε τίποτε χειρότερο; Μπορεί στο τέλος, τέλος να κλεφτούν; Δεν είδες πως αστάφτον τ'α μάτια της; Έχει γίνει άγνωστή.

— Αυτό άσέπτοις κι' έγω, και άποφάσισα σκεδόν να της πω το ναί.

— Να της πής το ναί, πατέρα; ξεφωνήσε ο 'Αλκης μολοντος εκείνη τη στιγμή στο δωμάτιο. Θα κάνης αυτή την τρέλλα; Έγω, αν τήν είχα κόρη μου, θα προτιμούσα ναί.

— Σώπα, τόν διέκοψε άσπρη ο πατέρας. Έσύ είσαι πολύ φανατικός και απόλυτος.

— Έννοια σου, κι' έγω τα βλέπω τα πράγματα πιο καθαρά απ' ό,τι τα βλέπεις έσύ. Δεν είναι δυνατόν όμως να κάνουμε τη άδελφή σου δυστυχισμένη.

— Με το γάμο αυτό θα γίνη δυστυχισμένη. Πατέρα, φωνάζει ο νέος με πάθος, μη βιάσεσαι να δώσης τη συγκατάθεσή σου. Άρσες, θα βρούμε κάποιον να τόν γνωρίση καλλίτερα αυτό τόν κύριο, να πάρουμε θετικές πληροφορίες.

— Μα η 'Ελβίρα πεθαίνει από άγωνα, είπε η μητέρα. Δεν μπορώ να παραιτηθώ με το μαρτύριό της.

— Να σφίξη τα δόντια της, να λογικευθώ, είπε ο 'Αλκης.

— Εύκολα τα λόγια, φιθύρισε η μητέρα.. Τό μόνο που θα μπορούσαμε να κάνουμε είναι να κερδίσουμε καιρό με τρόπο.

ΕΝΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ... ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ

ΣΥΖΥΓΟΣ ΕΦΤΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ!

Στο Χόλλυγουντ άνεκαλόγη ένας νέος... Σουλτάνος. Δεν είναι γνωστό με πόσες γυναίκες έχει μέχρι τούδε παντρευθί χωρίς να πάρη διαζύγιο από καμιά. 'Ας τώρα εξακριβώσαν επτά νόμιμες γυναίκες του. Ο κυνισμός του είναι άφάνταστος. Όταν τόν ρώτησε ο άνακρίτης αν οι έφτα αυτές γυναίκες είναι δέλεα συμπίες του, αποκρίθηκε: «Νομίζω. Έκτός αν κάνω λάθος σε κανά δυό άκόμα». Ο νέος Σουλτάνος άνομαζέται Δαυίδ Χάρντι, είναι ηλικίας 28 ετών, ψηλός, όμορφος και τ' άπάντημα του είναι χορευτής. Έχει λάβει μέγας ός χορευτής σε κινηματογραφικές ταινίες στο Χόλλυγουντ.

Στο ντετέκτιβ που πήγε να τόν συλλάβη έδωσε πως θα όμολογήση όλα του τα κριμαία δεν θα παραλείψη τίποτα στο δικαστήριο, αν ο δικαστής θέληση να τόν στείλη να πολεμήση τούς Γασιωνέζους, στο χειρότερο μέτωπο και σε ύπηρεσία τέτοια που να είναι βέβαιος ο θάνατός του. Έδωσε επίσης στο σύμβολο πριν φύγη θάβει στο δικαστή το 5000 δολάρια ασφαλείας τη ζωή του για 10.000 δολάρια με τήν έγτολή αν σκοτωθί στο μέτωπο του Ειρηνικού να μοιρασθί το ποσό στις έφτα νόμιμες γυναίκες του.

Η κατάθεση του άνθρώπου αυτό του ήταν τέτοια που έκανε τόν άνακρίτη να τού σηκώσουν οι τράιες.

— Γιατί άλλαξα εύκολα γυναίκες; ρώτησε. Μα πως είς ένας άντρας τ' άρωτάς αυτό; Ποιός άντρας δεν θέλει ν' αλλάξη τη γυναίκα του κάθε έξη μήνες και να παίρηνη άλλη; Όλοι οι άντρες αλλάζουν γυναίκα κάθε δυό μήνες. Αυτούς δεν τούς καταδικάζετε, τούς θεωρείτε μάλιστα νομιμόγραφους γιατί δεν τής παντρεύονται. Κανένας άντρας δε μπορεί να μείνη πιστός στη γυναίκα του παραπάνω από λίγους μήνες. Έγω, στις άλαγές αυτές, έδωκα με το γάμο κάποια έπισημότητα, νομιμότητα.

Φαίνεται όμως πως ο Χάρντι είχε και άλλη ιδιότητα. Έπαίρνε χρήματα από κάθε γυναίκα που παντρευόταν και έπειτα χανόταν. Αλλά και σ' αυτό βρήκε τη σχετική δικαιολογία και σ' αυτό βρήκε τη σχετική δικαιολογία. — Έπαίρνα από κάθε μία 500 ή 600 δολάρια προίκα, είπε. Άλλοι ζητούν χιλιάδες δολάρια και κάνουν το ίδιο με μένα, αλλά κατ' άλλον τρόπο πιο άνηθικό μάλιστα, θα μού έπιτρέψετε να σας πω, κ. άνακρίτη.

Οι υπελάδες άρχισαν για τ'ό νέο Σουλτάνο όταν η τελευταία του σύζυγος κ. Δωροθέα Μπέττυ Χάρντι τού έκανε μήνυσι.

— Πώς δηλαδή; — Να τούς πούμε ότι τούς άρραβωνιάζουμε μεν, αλλά θέλουμε να μένουν μυστικοί οι άρραβώνες για λίγον καιρό. Στο μεταξύ, όλο και θα ζητούμε πληροφορίες, ως που να μάθουμε κατ' έθιμο. — Καλή ιδέα, είπε ο πατέρας. Ναί, αυτό θα κάνουμε. Άς τήν ξεγελάσουμε. — Θα τού δώσουμε βέβαια αυτού του κυρίου το δικαίωμα να φέρται σάν άρραβωνιαστικός.

— Αυτό δεν μπορούμε να τ' άποφύγουμε. Είναι πάντως η πιο άνώδυνη λύσι. — Έστω, είπε ο 'Αλκης σκεπτικός. Άς γίνη έτσι. Έγω δεν θα σταματήσω να ρωτάω γι' αυτόν. Είμαι σίγουρος πως θα καταβρωσω να μάθω τήν αλήθεια για τις δουλειές του, και γενικά για τ'ό άτομό του. — Άνναξ τήν άδελφή σου να τής τ'ό πούμε, είπε χαρούμενη η μητέρα.

ΣΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟ ΟΥΡΑΝΟ

Ήταν τόσο η χαρά της 'Ελβίρας, που για λίγες ώρες κι' αυτός ο 'Αλκης φάνηκε να ξεχνάη τούς φόβους του και τις άμφιβολίες του.

Τα μάγουρα μάτια της κοπέλλας είχαν γίνει φανερά σάν άστρα, τα μάγουλά της όλόφλογα, τα χείλη της ένα άλικο τριών ταχυ γι' αυτόν. Είμαι σίγουρος πως θα καταβρωσω να μάθω τήν αλήθεια για τις δουλειές του, και γενικά για τ'ό άτομό του. — Άνναξ τήν άδελφή σου να τής τ'ό πούμε, είπε χαρούμενη η μητέρα.

— Μαύ, δε μπορείς να φανταστής πόσο εύτυχισμένη είμαι!...

Ο πατέρας τήν τήν κίταζε με συγκρατημένο χαμόγελο.

Ο 'Αλκης μισομυρμιγκιμένος, μισοσυγκινημένος τήν πείραζε.

— Εύτυχός πούχεις πατέρα κι' άδελφό δικηγόρου, κι' έτσι δε θα ξεδευτής για τ'ό διαζύγιο.

Η 'Ελβίρα γελοούσε.

— Αν περιμένω να διαπρήψης με τ'ό διαζύγιο μου, σάθηκες, τού άπαντούσε. Στη δεύτερη παρουσία, έχεις ίσως κάποια πιθονότητα.

— Όταν πέρασαν οι πρώτες συγκινήσεις με τ'ό δυό δικούς της, φώναξε η 'Ελβίρα: — Τώρα πάω να τού πω τ'ό εύχαρίστη.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η γυναίκα που παίρνει ένα δώρο από τόν έραστή της πρέπει λοιπόν, να τ'ό βλέπει σάν μία συμβολική έκδηλωση της άγάπης του και όχι σάν μία παροχή ενός υλικού αντικείμενου εκ μέρους του. Στην πρώτη περίπτωση έχει όλη την αξία του, στη δεύτερη, ως πρὸς τόν έρωτα τούλάχιστον, δεν έχει καμιά αξία.

Πρέπει να προσθέσω ότι μία γυναίκα δεν πρέπει να ζητήη ποτέ από τόν έραστή της δώρα; Όταν, όμως, της προσφέρονται, χωρίς αυτή να τ'ό ζητήσει, δεν θα ήταν σωστό να τ'ά άρνηθί.

Όστόσο, υπάρχουν μερικά όρια, που ούτε ο άνδρας ούτε η γυναίκα θα έπρεπε να τ'ά ξεπερνούν.

Μερικά δώρα θίγουν την αξιοπρέπεια της έρωμένης, γιατί μοιάζουν σάν μία έμμεση οικονομική ένιχυσι ή, άποσάφηντε, άποσάφηντε περισσότερο έκδηλωση πλούτου παρά αίσθηματος.

Ένας έραστής που άγαπάει πραγματικά δεν κάνει ποτέ τέτοια δώρα. Όσο για τη γυναίκα, η αξιοπρέπεια είναι εύκολο να μην τ'ά δεχθί. Σκεφθήτε σε πόσο δύσκολη θέσι βρίσκεται μία γυναίκα, που έχει πάρει πλούσια και βαρύτητα δώρα από τόν έραστή της, σε περιπτώσι διακοπής των σχέσεων μαζί του. Μερικές γυναίκες που είναι πολύ περήφανες και εύθικτες, δεν θέλουν να τ'ά κρατήσουν και τ'ά έπιστρέφουν. Όπόσο, δά ήταν προτιμότερο να μην τ'ά είχαν δεχθί.

Δεν μπορεί, όμως, να καταλάβω τη στάσι μερικών γυναικών, που άρνούνται έπίμονα να έπιστρέψουν τα δώρα που τούς έκανε ο έραστής τους και που αυτός έχει τη ευχαιότητα να τ'ά ζητήσει και τ'ά ξαναπάρη. Στην άναμφισβήτητη αυτή ποταπότητα του, άπαντούν με μία όχι μικρότερη ποταπότητα, που είναι πραγματικά άδυστάστη. Θα πω όμως πως θέλουν να κρατήσουν αυτά τα δώρα, γιατί τ'ά θεωρούν σάν μία άναμνησί των έρωτικών θω-

Πρέπει να δέχεσθε δώρα

Μία γυναίκα πρέπει να δέχεται δώρα από τόν έραστή της; Η άπάντησι σ' ένα τέτοιο έρώτημα δεν μπορεί παρά να είναι καταφατική. Θα έπρεπε όμως, να τ'ά δέχεται ευγενικά πάντα, αλλά και χωρίς μεγάλη προθυμία.

Είναι άναγκη, όμως, να έπιτηγίσουμε αυτή την άπάντησι; Οι άναλλαγές μερικών πραγμάτων είναι κάτι που βρίσκεισθε μέσα στη φύσι και μέρους τού έραστού των, που δεν τής δέχονται μόνο με μεγάλη ευχαρίστησι, αλλά και τις άπαιτούν έπίμονα και έπιτακτικά. Σιγά-σιγά, γίνονται άπληστες και άκόρεστες γι' αυτές τις έκδηλωσης, που τις έπιδικνύουν μεν με περιφάνεια στις άφες των και κυριαρχούνται φιλί τήν εντύπωσι της μεγάλης χρηματικής αξίας που κείνται, φθάνουν στο θλιβερό άντιπροσωπείον. Και, όχι σπάνια, φθάνουν στο θλιβερό άντιπροσωπείον. Και, όχι σπάνια, φθάνουν στο θλιβερό άντιπροσωπείον.

Κατάστημα να χάνουν κάθε αξιοπρέπεια και κάθε σεβασμό πρὸς τόν έαυτό τους.

Οι έπιστημονικές έρευνες, που γίνονται συνεχώς στα μεγάλα άμερικανικά έργοστάσια και που στοικίζουν έκπληκτους έκατομμύρια δολάρια τ'ό χρόνο, συντελούν στη δημιουργία καλλίτερων και φθηνότερων προϊόντων. Τα έργοστάσια τών υαλοφυτών της 'Εταιρείας Κόρνινγκ κρατούν μία άπ' τις πρώτες θέσεις στο ζήτημα αυτό. Έκεί μέσα εργάζονται διαρκώς 175 έπιστήμονες, καθένας απ' τούς όποιους άσολείται με τ'ή λύσι ενός ώριμαμένου προβλήματος.

Οι έπιστήμονες αυτοί έχουν μελετήσει ως τώρα 25.000 ποικιλίες υαλίου. Έχουν έπινοήσει υαλινές ρίβες για σκευές όπου κυκλοφορούν όξες που τρώνε το σίκερο. Έχουν φτιάσει πιάτα, που δεν σπάζουν όταν τ'α γεμίση κανείς με λυμμένο μέταλλο, και ποτήρια που πέφτουν από ψηλά στις πλάκες του δαπέδου χωρίς να πάθουν τίποτα. Έχουν δημιουργήσει υαλίνα νήματα τόσο λεπτά, ώστε 150 όράμα τέτοιου νήματος άρκουν για να τυλίξη όλόκληρη η Γη. Έχουν κατασκευάσει το μεγαλύτερο κομμάτι υαλί που υπάρχει στον κόσμο: τόν κύλο καθρέφτη τού τηλεσκοπίου τού άστεροσκοπίου τού όρους Παλάμαρ, ο οποίος ζυγίζει 20 τόννους.

Το έργοστάσιο έρευνών Κόρνινγκ λειτουργεί άπ' τ'ό 1908. Τ'ό πρώτο πρόβλημα που έλυσε, άφορούσε τ'ά φωτεινά σήματα τού οδοδηγητή. 'Ος γνωστόν, τα σήματα αυτά είναι τριών χρωμάτων: κόκκινα, κίτρινα και πράσινα. Για τ'όλον καιρό όμως, τα υαλίνα τών φαναριών είχαν διάφορες άποκρώσεις των τριών αυτών χρωμάτων, κι' έτσι οι μηχανικοί τών τράινων δεν κατάφεραν να διακρίνουν άμέσως για ποιά χρώμα έπρόκειτο, πρὸ πάντων δε με βροχή και κακοκαιρία. Η σύγχυσις αυτή προκαλούσε λάθη πολύ έπικίνδυνα. Οι ειδικοί έπιστήμονες τών υαλοφυτών Κόρνινγκ πειραματίθηκαν και βρήκαν τις πιο ευδιάκριτες άποκρώσεις τού κόκκινου, τού πράσινου και τού κίτρινου και καθιέρωσαν χρώματα στερεότυπα, που εφαρμόσθηκαν σ' όλες τις άμερικανικές και σε πολλές ευρωπαϊκές οδοδηγητικές γραμμές.

Έπειτα ήρθε το ζήτημα της κατασκευής ηλεκτρικών λαμπτήρων. Άλλοτε, οι λαμπρές αυτές φτιανόντουσαν με τ'ό χέρι. Άλλά η παραγωγή ήταν μικρή, ενώ ο κόσμος χρειαζόταν όλο και περισσότερα λαμπτήρες. Έπινοήθηκε λοιπόν ένα τεράστιο μηχανήμα, που παράγει πολλές έκπληκτες δάδες στο λεπτό, τόσο γρήγορα ώστε δεν μπορεί να τ'ά παρακολουθήση μάτι ανθρώπινο. Έτσι, το κόστος τών λαμπτήρων έγινε 12 φορές μικρότερο.

Οι σωλήνες τών θερμόμετρων ήταν άλλοτε χειροποίητοι, κι' αυτοί και συνεπώς όχι τόσο τέλει και όμοιοι μεταξύ πάντων. Τώρα έχει στήθι στο έργοστάσιο Κόρνινγκ ένας πυργός 70 μέτρα ύψους. Στη βάση του, βρίσκεται ένα δοχείο με λυμμένο υαλί. Ένα μηχανήμα άνυψώνει σιγά-σιγά λίγο άπ' τ'ό υαλί αυτό, τ'ό οποίο κρύνει και γίνεται ένας λεπτός και μονοκόμματος σωλήνας, μήκους 30-40 μέτρων. Η έσωτερική διά-

Έτσι, ξεπάρτοντας άουναί-σθητα μπροστά στα δικά τους μάτια, δεν άσπνουν να ξεπάρουν και τ'ά μάτια έκείνου που τις άναπαύει. Η έλλειψις άμοιβαίας έκτιμησης μεταξύ τών δυό έραστών είναι ένας από τούς άσφαλέςτερους όρους που οδηγεί στο θάνατο τού έρωτος.

Μία γυναίκα που δέχθηκε δώρα από τόν έραστή της δά πρέπει να τ'ά άναποδίδη; Τ'ό πράγμα αυτό δεν είναι άπαραίτητο, αλλά θα ήταν καλό να γίνεται, για να μην υπάρχει καμιά άποχρήσσι τ'ό ένος από τούς δυό έραστές πρὸς τόν άλλο. Θα διαλέξετε γι' αυτό τήν κατ'άλληλ η εύκαιρία, έτσι που τ'ό δώρο σας να μην μοιάζει σάν σκόνησι άναπόδοσι έκείνων που πήρατε από τόν άγαπημένο σας.

Η άναπόδοσις στή δεν σημαίνει πως πρέπει να προσφέρουμε ένα πράγμα της ίδιας αξίας. Θα ήταν πιο όμορφο, μάλιστα, αν τα δώρα που άναλλάσσουν οι δυό έραστές δεν είχαν καμιά χρηματική αξία. Γιατί—νιώθω τήν άναγκη να τ'ό τονίσω και πάλι— η αξία τών δώρων είναι μόνο συμβολική. Ένα άντικείμενο που δωρίζουμε είναι σάν μαγεμένο από τήν πνοή της άγάπης μας, κι' αυτή είναι η μοναδική και η μεγαλύτερη αξία του. Οι γυναίκες που δέχονται άλλα δώρα δεν κερδίζουν τίποτα και έκείνες που τ'ά ζητούν χάνουν άναμφισβήτητα.

ΣΟΥΖΑΝ ΒΕΡΝΟΝ

Οι έπιστημονικές έρευνες, που γίνονται συνεχώς στα μεγάλα άμερικανικά έργοστάσια και που στοικίζουν έκπληκτους έκατομμύρια δολάρια τ'ό χρόνο, συντελούν στη δημιουργία καλλίτερων και φθηνότερων προϊόντων. Τα έργοστάσια τών υαλοφυτών της 'Εταιρείας Κόρνινγκ κρατούν μία άπ' τις πρώτες θέσεις στο ζήτημα αυτό. Έκεί μέσα εργάζονται διαρκώς 175 έπιστήμονες, καθένας απ' τούς όποιους άσολείται με τ'ή λύσι ενός ώριμαμένου προβλήματος.

Οι έπιστήμονες αυτοί έχουν μελετήσει ως τώρα 25.000 ποικιλίες υαλίου. Έχουν έπινοήσει υαλινές ρίβες για σκευές όπου κυκλοφορούν όξες που τρώνε το σίκερο. Έχουν φτιάσει πιάτα, που δεν σπάζουν όταν τ'α γεμίση κανείς με λυμμένο μέταλλο, και ποτήρια που πέφτουν από ψηλά στις πλάκες του δαπέδου χωρίς να πάθουν τίποτα. Έχουν δημιουργήσει υαλίνα νήματα τόσο λεπτά, ώστε 150 όράμα τέτοιου νήματος άρκουν για να τυλίξη όλόκληρη η Γη. Έχουν κατασκευάσει το μεγαλύτερο κομμάτι υαλί που υπάρχει στον κόσμο: τόν κύλο καθρέφτη τού τηλεσκοπίου τού άστεροσκοπίου τού όρους Παλάμαρ, ο οποίος ζυγίζει 20 τόννους.

Το έργοστάσιο έρευνών Κόρνινγκ λειτουργεί άπ' τ'ό 1908. Τ'ό πρώτο πρόβλημα που έλυσε, άφορούσε τ'ά φωτεινά σήματα τού οδοδηγητή. 'Ος γνωστόν, τα σήματα αυτά είναι τριών χρωμάτων: κόκκινα, κίτρινα και πράσινα. Για τ'όλον καιρό όμως, τα υαλίνα τών φαναριών είχαν διάφορες άποκρώσεις των τριών αυτών χρωμάτων, κι' έτσι οι μηχανικοί τών τράινων δεν κατάφεραν να διακρίνουν άμέσως για ποιά χρώμα έπρόκειτο, πρὸ πάντων δε με βροχή και κακοκαιρία. Η σύγχυσις αυτή προκαλούσε λάθη πολύ έπικίνδυνα. Οι ειδικοί έπιστήμονες τών υαλοφυτών Κόρνινγκ πειραματίθηκαν και βρήκαν τις πιο ευδιάκριτες άποκρώσεις τού κόκκινου, τού πράσινου και τού κίτρινου και καθιέρωσαν χρώματα στερεότυπα, που εφαρμόσθηκαν σ' όλες τις άμερικανικές και σε πολλές ευρωπαϊκές οδοδηγητικές γραμμές.

Έπειτα ήρθε το ζήτημα της κατασκευής ηλεκτρικών λαμπτήρων. Άλλοτε, οι λαμπρές αυτές φτιανόντουσαν με τ'ό χέρι. Άλλά η παραγωγή ήταν μικρή, ενώ ο κόσμος χρειαζόταν όλο και περισσότερα λαμπτήρες. Έπινοήθηκε λοιπόν ένα τεράστιο μηχανήμα, που παράγει πολλές έκπληκτες δάδες στο λεπτό, τόσο γρήγορα ώστε δεν μπορεί να τ'ά παρακολουθήση μάτι ανθρώπινο. Έτσι, το κόστος τών λαμπτήρων έγινε 12 φορές μικρότερο.

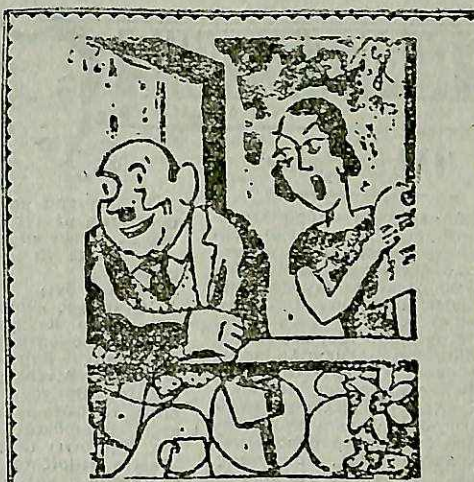
Οι σωλήνες τών θερμόμετρων ήταν άλλοτε χειροποίητοι, κι' αυτοί και συνεπώς όχι τόσο τέλει και όμοιοι μεταξύ πάντων. Τώρα έχει στήθι στο έργοστάσιο Κόρνινγκ ένας πυργός 70 μέτρα ύψους. Στη βάση του, βρίσκεται ένα δοχείο με λυμμένο υαλί. Ένα μηχανήμα άνυψώνει σιγά-σιγά λίγο άπ' τ'ό υαλί αυτό, τ'ό οποίο κρύνει και γίνεται ένας λεπτός και μονοκόμματος σωλήνας, μήκους 30-40 μέτρων. Η έσωτερική διά-

Οι έπιστημονικές έρευνες, που γίνονται συνεχώς στα μεγάλα άμερικανικά έργοστάσια και που στοικίζουν έκπληκτους έκατομμύρια δολάρια τ'ό χρόνο, συντελούν στη δημιουργία καλλίτερων και φθηνότερων προϊόντων. Τα έργοστάσια τών υαλοφυτών της 'Εταιρείας Κόρνινγκ κρατούν μία άπ' τις πρώτες θέσεις στο ζήτημα αυτό. Έκεί μέσα εργάζονται διαρκώς 175 έπιστήμονες, καθένας απ' τούς όποιους άσολείται με τ'ή λύσι ενός ώριμαμένου προβλήματος.

Οι έπιστήμονες αυτοί έχουν μελετήσει ως τώρα 25.000 ποικιλίες υαλίου. Έχουν έπινοήσει υαλινές ρίβες για σκευές όπου κυκλοφορούν όξες που τρώνε το σίκερο. Έχουν φτιάσει πιάτα, που δεν σπάζουν όταν τ'α γεμίση κανείς με λυμμένο μέταλλο, και ποτήρια που πέφτουν από ψηλά στις πλάκες του δαπέδου χωρίς να πάθουν τίποτα. Έχουν δημιουργήσει υαλίνα νήματα τόσο λεπτά, ώστε 150 όράμα τέτοιου νήματος άρκουν για να τυλίξη όλόκληρη η Γη. Έχουν κατασκευάσει το μεγαλύτερο κομμάτι υαλί που υπάρχει στον κόσμο: τόν κύλο καθρέφτη τού τηλεσκοπίου τού άστεροσκοπίου τού όρους Παλάμαρ, ο οποίος ζυγίζει 20 τόννους.

Το έργοστάσιο έρευνών Κόρνινγκ λειτουργεί άπ' τ'ό 1908. Τ'ό πρώτο πρόβλημα που έλυσε, άφορούσε τ'ά φωτεινά σήματα τού οδοδηγητή. 'Ος γνωστόν, τα σήματα αυτά είναι τριών χρωμάτων: κόκκινα, κίτρινα και πράσινα. Για τ'όλον καιρό όμως, τα υαλίνα τών φαναριών είχαν διάφορες άποκρώσεις των τριών αυτών χρωμάτων, κι' έτσι οι μηχανικοί τών τράινων δεν κατάφεραν να διακρίνουν άμέσως για ποιά χρώμα έπρόκειτο, πρὸ πάντων δε με βροχή και κακοκαιρία. Η σύγχυσις αυτή προκαλούσε λάθη πολύ έπικίνδυνα. Οι ειδικοί έπιστήμονες τών υαλοφυτών Κόρνινγκ πειραματίθηκαν και βρήκαν τις πιο ευδιάκριτες άποκρώσεις τού κόκκινου, τού πράσινου και τού κίτρινου και καθιέρωσαν χρώματα στερεότυπα, που εφαρμόσθηκαν σ' όλες τις άμερικανικές και σε πολλές ευρωπαϊκές οδοδηγητικές γραμμές.

Έπειτα ήρθε το ζήτημα της κατασκευής ηλεκτρικών λαμπτήρων. Άλλοτε, οι λαμπρές αυτές φτιανόντουσαν με τ'ό χέρι. Άλλά η παραγωγή ήταν μικρή, ενώ ο κόσμος χρειαζόταν όλο και περισσότερα λαμπτήρες. Έπινοήθηκε λοιπόν ένα τεράστιο μηχανήμα, που παράγει πολλές έκπληκτες δάδες στο λεπτό, τόσο γρήγορα ώστε δεν μπορεί να τ'ά παρακολουθήση μάτι ανθρώπινο. Έτσι, το κόστος τών λαμπτήρων έγινε 12 φορές μικρότερο.

Γιατί όταν τραγουδάς βγαίνεις στο μπαλκόνι; Για να μη φανταστούν οι γείτονες ότι ας δέρνουν!

Κίνδυνος - θάνατος!

Τήν περίοδο της ναζιστικής τρομοκρατίας, πέντε Γερμανοί κάθονταν σ' ένα καφενείο. Ο ένας άναστειλάει πένθιμα, ο άλλος κάνει μορφαμούς άπογορευτικούς, ο τρίτος κουνάει τ'ό κεφάλι του μ' άπεληκία, ο τέτατος δοκρύζει. Τότε ο πέμπτος λέει στους άλλους, με σιγανή και φοβισμένη φωνή: — Μα προσέχετε λοιπόν, φίλοι μου! Πόσες φορές σας έχω πη να μη κουνιέταιτε πολιτικά στα δημόσια κέντρα!...

Τα δαύματα του υαλίου

μετρος του σωλήνος σ'ό το έινε η ίδια σ'όλο τα σημεία του: τ'ό ένα τρίτο μιας ανθρώπινης τρί-

Οι έπιστημονικές έρευνες, που γίνονται συνεχώς στα μεγάλα άμερικανικά έργοστάσια και που στοικίζουν έκπληκτους έκατομμύρια δολάρια τ'ό χρόνο, συντελούν στη δημιουργία καλλίτερων και φθηνότερων προϊόντων. Τα έργοστάσια τών υαλοφυτών της 'Εταιρείας Κόρνινγκ κρατούν μία άπ' τις πρώτες θέσεις στο ζήτημα αυτό. Έκεί μέσα εργάζονται διαρκώς 175 έπιστήμονες, καθένας απ' τούς όποιους άσολείται με τ'ή λύσι ενός ώριμαμένου προβλήματος.

Οι έπιστήμονες αυτοί έχουν μελετήσει ως τώρα 25.000 ποικιλίες υαλίου. Έχουν έπινοήσει υαλινές ρίβες για σκευές όπου κυκλοφορούν όξες που τρώνε το σίκερο. Έχουν φτιάσει πιάτα, που δεν σπάζουν όταν τ'α γεμίση κανείς με λυμμένο μέταλλο, και ποτήρια που πέφτουν από ψηλά στις πλάκες του δαπέδου χωρίς να πάθουν τίποτα. Έχουν δημιουργήσει υαλίνα νήματα τόσο λεπτά, ώστε 150 όράμα τέτοιου νήματος άρκουν για να τυλίξη όλόκληρη η Γη. Έχουν κατασκευάσει το μεγαλύτερο κομμάτι υαλί που υπάρχει στον κόσμο: τόν κύλο καθρέφτη τού τηλεσκοπίου τού άστεροσκοπίου τού όρους Παλάμαρ, ο οποίος ζυγίζει 20 τόννους.

Το έργοστάσιο έρευνών Κόρνινγκ λειτουργεί άπ' τ'ό 1908. Τ'ό πρώτο πρόβλημα που έλυσε, άφορούσε τ'ά φωτεινά σήματα τού οδοδηγητή. 'Ος γνωστόν, τα σήματα αυτά είναι τριών χρωμάτων: κόκκινα, κίτρινα και πράσινα. Για τ'όλον καιρό όμως, τα υαλίνα τών φαναριών είχαν διάφορες άποκρώσεις των τριών αυτών χρωμάτων, κι' έτσι οι μηχανικοί τών τράινων δεν κατάφεραν να διακρίνουν άμέσως για ποιά χρώμα έπρόκειτο, πρὸ πάντων δε με βροχή και κακοκαιρία. Η σύγχυσις αυτή προκαλούσε λάθη πολύ έπικίνδυνα. Οι ειδικοί έπιστήμονες τών υαλοφυτών Κόρνινγκ πειραματίθηκαν και βρήκαν τις πιο ευδιάκριτες άποκρώσεις τού κόκκινου, τού πράσινου και τού κίτρινου και καθιέρωσαν χρώματα στερεότυπα, που εφαρμόσθηκαν σ' όλες τις άμερικανικές και σε πολλές ευρωπαϊκές οδοδηγητικές γραμμές.

Έπειτα ήρθε το ζήτημα της κατασκευής ηλεκτρικών λαμπτήρων. Άλλοτε, οι λαμπρές αυτές φτιανόντουσαν με τ'ό χέρι. Άλλά η παραγωγή ήταν μικρή, ενώ ο κόσμος χρειαζόταν όλο και περισσότερα λαμπτήρες. Έπινοήθηκε λοιπόν ένα τεράστιο μηχανήμα, που παράγει πολλές έκπληκτες δάδες στο λεπτό, τόσο γρήγορα ώστε δεν μπορεί να τ'ά παρακολουθήση μάτι ανθρώπινο. Έτσι, το κόστος τών λαμπτήρων έγινε 12 φορές μικρότερο.

Μιά περίφημη μαύρη λιμουζίνα άραξε μ' ένα ήμερο σούσιου του φρένου, μπροστά στο μεγάλο ξενοδοχείο. Και η Λένα, που στεκόταν λίγο πιο πέρα, κάτω από μιά ανθισμένη νερατζιά της δενδροστοιχίας, είδε έναν κύριο νέο, κομψό και εφωδιασμένο με μεγάλη ποσότητα ύφους να κατεβαίνει και να δίνει εντολές για τις βαλίτσες. Και οι βαλίτσες ήταν πολλές. Δύο γκρουμ του ξενοδοχείου έτρεξαν να βοηθήσουν. Ο κομψός κύριος, κρατώντας ένα φιλντ ασιατικό στο χέρι, έπιαστούσε στη μεταφορά. Κι η Λένα παρακολούθησε, καθώς οι βαλίτσες αράδιαζονταν στο περσόνιο. Κάθε βαλίτσα — από ακριβό δερμα — είχε κι από δέκα, το λιγότερο, ετικέτες μεγάλων ευρωπαϊκών ξενοδοχείων. Αύτες οι βαλίτσες, λοιπόν, ήταν κομμογυρισμένες. Είχαν περάσει από το Λονδίνο, από τη Νέα Υόρκη, από τη Μαδρίτη, από το Κάιρο, από τη Ρώμη, από το Μιλάνο, από τη Βιέννη. Βαλίτσες κομποπολιτικές. ... Αν μπορούσαν να μιλήσουν πόσα θα είχαν να διηγηθούν, για τις πολυκύσιες και πολυδούρες αυτές πόλεις, με τη μεγάλη ζωή και τις περιπέτειες που διασταυρώνονται στα χωλά των καλών ξενοδοχείων. Και πόσα θα είχαν να πουν για τις περιπτώσεις του νεαρού αυτού κυρίου, που τις μετρούσε, καθώς μεταφέρονταν στο ξενοδοχείο, και δάγκωνε το ταμπουκι του, με το άκατεκτο ύφος του ανθρώπου που κρατάει με αξιοπρέπεια τη θέση του εύτυχιου θνητού που έχει την εύνοια από την τύχη να γυρίζει ανέλεγκτα τις πέντε ηπείρους. Πόσο πλούσιος θα ήταν. Επικερφέσεις, μετοχές, χρηματιστήρια, μπύζινες, με μιά λέξη. ... Έπειτα, καλοδουλεμένα φάρκα, έξιμερες τουαλέτες, ακριβά μπίζουα του τζαχου διαρκώς στα μάτια τους αστυνομικοί που μισθώνονται επίτηδες γι' αυτό, για το φόβο των φρακοφόρων λωποδυτών μέσα στις άλλες των μεγάλων αυτών ξενοδοχείων που λήπτουν από την πλημυρία του ηλεκτρικού φωτός και από τις αστραπές των μπριγιάν. Μέσα στο υπό της Λένας ξενοδοχείου ανευρίσκοντο γοητευτικές σελίδες από κομποπολιτικά ρωμάντζα που έχει καταγράψει ο Ρωμανός που διαβάσαν, συνήθως, οι φτηνές υπάλληλοι, οι καταδικασμένες να ζουν σε μιά γειτονιά και να ξεδεύουν τα καλλήτερα χρόνια της ζωής τους άνεμα σε δυο πόλους. Τα μισοφανωμένα πληκτρα μιάς γραφομηχανής και τις κοινότητες ερωτικές απονομίες κάποιου νεαρού, που πορεύεται να του αυξηθεί ο μισθός, για να κουνήσει ένα νοικοκυριό. Μιά γυναίκα, δυο δωματία και κουζίνα. Αυτά που της λέει χρόνια τώρα ο Γιάννης. Και το μένει πιστή χωρίς άδεια, γιατί δεν βρῆκε κάποιον άλλο που να αντεπιτολή τρία δωματία. ...

Και ο κομψός κύριος γυρίζει το κεφάλι του και την κοιτάζει. Κι' επιμένει στο κύτταρο του. ...

Μά βέβαια την πρόσεξε και της χαμογέλα. Έκείνη υποδέχεται το χαμόγελο μ' ένα ελαφρότατο δικό της, που σημαίνει πως περιμένει συνέχεια. Και όταν δυο χαμόγελα συναντηθούν, η συνέχεια έρχεται μόνη της. Η μεταφορά των βαλιτσών έχει τελειώσει. Και ο κομψός κύριος πλησιάζει. — Πέτρος ΨΙ αυτόσυσταίνεται εκείνος. — Λένα Φ., αυτόσυσταίνεται εκείνη.

Μιά κομποπολιτική περιπέ-

τεια, που έχει την αναμφισβήτητη γοητεία της. Κι' είν. τόσο ομορφή ή βροδιά από δωμάτιο, με τ' ανοιχτά παράθυρα, απ' όπου μπαίνει το φεγγάρι.

— Όταν έφθνησαν το πρωί, ο κομποπολιτικός ρώτησε: — Τι ώρα είναι; — Η Λένα κοίταξε το ρολογάκι της, που είχε αφήσει στο κομοδίνο. — Έννρη παρά δέκα! — Χάθηκε! Είπε ο κομποπολιτικός και πετάχτηκε. — Τόσο βασιστικός είσαι; — Έπρεπε να είμαι στο γραφείο, στις δέκα. — Έχεις γραφείο κι' εδῶ; — Έκείνος την κοίταξε με άπορία, κρατώντας το παπούτσι του μετέωρο. — Τι δὲ πῆ κι' εδῶ; — Τώρα τὸν κοίταξε εκείνη με άπορία. — Σε ποῖο γραφείο δὲ πῆς; — Τὸ γραφείο Ταξιδιῶν ὁ Ἀτλαντικός, πού ἐργάζομαι. Η Λένα ἔγινε σάν τὸ πανί. Ψιθύρισε μὲ ὀσμωμένη φωνή: — Γραφείο ταξιδιῶν. ...

... ὁ Ἀτλαντικός συμ- πλῆρωσε ἐκείνος. Σταδίον καὶ Αἰθούσα γυναικ. Στὰ καὶ αὐτὴν. Κι' ἔχω ν' ἀκούω ἀπὸ τὸ δι- ευθυντή. ...

Κι' οἱ βαλίτσες πού ἔβγα- λες ἔχτες ἀπὸ τὴν αυτοκίνητο. — Εἰνε τὸν Τζῶν Κερράλη. — Ἐνας πλούσιος ὁμογενής, πού συνηθίζει νὰ στέλνῃ τις βαλί- τσες του τρεῖς μέρες πρὶν ἔρῃ ὁ ἴδιος. Εἰνε πελάτης τοῦ γρα- φείου μου. ...

Ο κομποπολιτικός είχε φορέ- σει τὴν γραβάτα του. Καὶ τὴν είχε κακοδέσει, μάλιστα, στὴν βιασμένη του. Έσκυψε κοντὰ στὴ Λένα καὶ τῆς ἔπτε: — Ἀκούσε μὲ, Λένα. Ὅσο κι' ἂν γνωρίζομαι ἐπὶ εὐ- κόλα κι' ἀπρόσπαι, πρέσει νὰ σοῦ πῶ πῶς μ' ἀρέσει. Ἀν- θες συνεχίζουμε. Κι' ἂν ταῖρια- ζοῦν οἱ χαρακτήρες μας, μπο- ροῦμε καὶ νὰ παντρευτοῦμε. Ἐ- χω κατὶ οικονομίες καὶ σκέ- πωμαι αὐτὲς τίς μέρες ν' ἀ- γοράσω ἕνα μικρὸ σπιτάκι στὴ Νέα Σμύρνη δυὸ δωματία καὶ κουζίνα. ... Μὲ τὸ μισθὸ καὶ τὰ πορμπόμπερ πού παίρνω, θὰ μπορέσουμε καὶ τὰ φέρομε βολ- τα. Λοιπὸν, τί λές; Θὰ σὲ ἴδω τὸ αὐθιγόν. — Η Λένα ἔμεινε γιὰ λίγο σκε- πτική. Ἐπειτα ἔβαλε τὰ γέ- λωια. — Φτωχέ μου φίλε. Μὰ γιὰ ποιά μὲ πέρσασες; ... Γιὰ καμ- μιά μοδιτορούλα, ἡ γιὰ καμμιὰ δακτυλογράφο; Ἀν ἤρθε μα- τὶ σου, ἤρθε ἐπὶ εἰδείθ μου κάπνισμα. ...

Ομοίθηκε κάποια φράσι ἀπὸ κάποια μοντέρνα ἥρωῖδα κά- ποιου κομποπολιτικοῦ ρωμάν- τσου πού εἶχε διαβάσει καὶ εἶ- πε μὲ τὸ ἀνόλογο ὅρος: — Ἐγὼ ποτὲ δὲν δίνω συνέ- χεια στὶς ἐρωτικές μου περι- πέτειες. Ὁ πῶς μεγάλος μου ἔρωας δὲν κρατᾷ περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι τέσσερες ὥρες. Κι' ἔξ' ἄλλω, αὐριο φύγω γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια! — Γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια! Καὶ εἰς ποῖο ταξιδιωτικὸ γρα- φεῖο θὰ βγάλης τὸ εἰσιτήριό σου; — Δὲν ξέρω. ... Γι' αὐτὰ φροντίζει ὁ καμαριέρης μου... — Η Λένα ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ ἔστειλε μερικὲς τολμῆτες στὸ ταβάνι. Ὁ Πέτρος ἦταν ντυμένος πιά. ... Ἐκανε, ἂν, πρὸς τὸ κρεββάτι μὲ τὴν ἀναδύη πρόθεσι νὰ φιλήσῃ τὴ συντροφο τῆς νύχτας. Ἀλλὰ τὸ ὅρος τῆς τὸν ἐπάγωσε. ... Δὲν ὤληψε συνέχεια. ... Ἐκανε, ἂν, μὲ τὴν εὐγενικὰ ὀπλοκλαί, γεμάτη σεβασμὸ καὶ εἶπε: — Ἀντίο σας, μαμζέλι! ... — Ὁ Πέ- τρος ἔβγαλε κατενθουσιασμένος γιὰ νὰ διηγηθῇ στοὺς φίλους του τὴν κομποπολιτικὴν του πε- रिπέτεια. Καὶ ἡ Λένα ἀνοίξε τὴν τριμένη της τσάντα, ἔβγαλε τὸ παντληκάκι τῆς καὶ σκούπισε τὰ μάτια τῆς πού εἶχαν ὑγραν- θῇ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΤΑ από παντού

Ένα έργο υπομονής

Από εργάστηκε 6 χρόνια κι' επί 15.000 ώρες εν δαμ, ο Αμερικανός Ντομινίκ Γκρεγκόριο, απ' τη φιλαδέλφεια, έφτιασε ένα ευλινό μοντέλλο της μεγάλης γεφυρώσε του ποταμού Ντελαουάρ, η οποία συνδέει τη φιλαδέλφεια με το Κάνντεν. Το έργο του αυτό έχει μήκος 10 μέτρων, είναι φτιαγμένο μ' ένα είδος ευλίου ελαφρότερο απ' το φελλό, και ζυγίζει περίπου 200 οκάδες. Το μόνο μεταλλικό υλικό του είναι κάμπους... Ξυριστικές λεπίδες!

Υπερμοντέρνα τραπεζαρία

Ο γνωστότατος Νεοϋρκέζος (καλλιτεχνικός σχεδιαστής) Αλέξης Σακνόφσκυ δημιούργησε μία υπερμοντέρνα τραπεζαρία, στην οποία χρησιμοποίησε ευρύτατα διάφορες καινούργιες πλαστικές ύλες. Οι τοίχοι της είναι γυάλινοι και φωτίζονται από πίσω με λαμπές ακούχτου φωτισμού. Το τραπέζι δεν έχει πόδια, αλλά κρέμεται απ' το ταβάνι μ' ένα φωτισμένο νυάλινο σωλήνα. Μία περιστροφική βιβλιοθήκη, κυμένη μέσα στον τοίχο, μπορεί να γυρίσει έτσι ώστε να παρουσιάσει τους γύμους της είτε προς το μέρος της τραπεζαρίας είτε προς το διπλανό γραφείο. Κατά τον ίδιο τρόπο μπορεί να περιστραφεί ένα τσάκι, ώστε να εξυπηρετη και τα δυο δωματία.

Η ιδεώδης πολυθρόνα

Η αναποικτικότερη πολυθρόνα του κόσμου, είναι, αμφαλός, εκείνη που ε- πινόσκει κι' έφτιασε κάποιος Μπίλ Πόρτερ, στὸν Ἀγιο Λουδοβίκο. Έχει πλάτος της 17 διάφορα εξορμήματα: ραδιόφωνο, βιβλιοθήκη, ηλεκτρικό ανεμιο- στήρα, νεοσαρρ καπνιστοῦ, ντουλαπά- κια γιὰ φαντά καὶ ποτῶ, κλπ. Μὲ τὴν πίεσι ἑνὸς μοχλοῦ, μπορεῖ νὰ πάρῃ ὀριζόντια θέσι καὶ νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ κρεββάτι.

Σταυρόλεξο - γίγας

Τὸ μεγαλύτερο σταυρόλεξο τοῦ κο- σμοῦ φτιάχθηκε — πού ἄλλω... — στὴν Ἀμερική. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 3.071 λέ- ξεις κι' ἔχει διαστάσεις 70 ἐπὶ 85 πόν- τους. Ὑπολογίζεται ὅτι ἡ λύσις τοῦ ἀ- παιτεῖ ἐργασία ἑνὸς χρόνου!

Κολλέγιο γιὰ φώκες

Μιά καινούργια σχολὴ στὸ Κινγκστον τῶν Ἠνῶν. Πολίτεων ἀναλαμβάνει νὰ γυμνάσῃ φώκες γιὰ τὰ τοῖρκα. Καθη- γητὴς εἶνε κάποιος Μάρκ Χούλινγκ, ὁ ὁποῖος κάνει αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀπὸ 20 χρόνια. Ὁ «μαθητὴς» του ἔχουν ἡλικία ἀπὸ 5 ὠς 15 ἐτῶν καὶ βάρος γύρω ἀπ' τὴς 70 οκάδες. Ἡ ἐκπαίδευσί χωρί- ζεται ἐς στάδια: Ἀπὸ πρῶτα οἱ φώ- κες συνηθίζουν στὸ περιβάλλον καὶ μα- θοῦν ν' ἀναγνωρίζουν τὸ Χούλινγκ, ἔ- πειτα διδάσκονται διάφορα γυνώσμο- τα, στὴν ἀρχὴ ἀπλὰ καὶ κατόπιν πολυ- πλοκώτερα. Γιὰ κάθε γυνώσμοα χρειά- ζονται πολλὰν ἐξοδωδῶν ἐπαναλη- ψεις. Τὸ καθημερινὸ μάθημα διαρκεῖ μισὴ ὥρα. Οἱ ἐπιμελεστέρες «μαθη- τριες» παίρνουν γιὰ βραβεῖο... ἕνα φρέσκο ψάρι. Μὲ τὴν ἐκγύμνασι αὐ- τή, οἱ φώκες, πού στοιχίζουν συνήθως ὠς 100 δολάρια, φθάνουν ν' ἀξίζουν 4.000 δολάρια ἡ καθεμιά!

Τὸ μάθημα τῆς Ἀγίας Γραφῆς

Στὸν προηγούμενο εὐρωπαϊκὸ πόλε- μο, ἕνας ταγματάρχης τῆς στρατίας Ἀλλενμπυ στὴν Ἀνατολὴ διδάσκει μὴ νύχτα στὴ σκηνή του τὴν Ἀγία Γρα- φή, στὸ φῶς ἑνὸς κεριοῦ, ὅταν βρῆκε τυχαίως ὅτι αὐτὴν τὴν περιγραφή τῆς καταλήψεως τοῦ χωριοῦ Μιχιάς τῶν ὀλισταίων ἀπ' τοὺς Ἑβραίους πολεμι- στὰς τοῦ Σαούλ καὶ τοῦ Ἰωνάθαν. Κι' εἶδε ὅτι οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν περάσει ἀπὸ ἕνα ὄρεον μονοπάτι κι' εἶχαν αἰφνι- διάζει τοὺς ἐχθρούς τους. Κατὰ σύμπτωση, εἶχε διαταχθῇ κι' αὐτὸς τότε ἀκριβῶς νὰ καταλάβῃ ἕνα χωριὸ μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα. Ἐστειλε λοι- πὸν ἀνκνευτές, οἱ ὁποῖοι βρῆκαν προ- γμαστικὰ τὸ παλὸν μονοπάτι, ὅπως τὸ περιέγραφε ἡ Ἀγία Γραφή, σχεδὸν ἀ- φροῦρητο ἀπ' τοὺς Τούρκους ὑπερο- σπιτὰς τοῦ χωριοῦ. Ἀλλὰ οἱ λοιπὸν τὸ σχέδιό τῆς ἐπιθέσεως του, μεταχει- ρίσθηκε ἐκεῖνον πού εἶχαν ἐφορμώσει πρὸ αἰώνων οἱ Ἑβραῖοι, καὶ κατέλαβε τὸ χωριὸ μὲ ἐλάχιστες ἀπώλειες!

ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΥΣΤΟΠΛΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗΚΑΝ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Οι άκτινες του θανάτου

Ο Πολωνός μηχανικός Ντουινκόβσκι, πού ε- λε ἀναστατώσει τὴ Γαλλία, τὸ 1935, μὲ τις ἐντυπωσιακές δηλώσεις του ὅτι μποροῦσε νὰ φτιάξῃ χρυσάφι καὶ πού εἶχε μερικὲς ιστορίες μὲ τὰ γαλλικὰ δικαστήρια, ὅταν ἀποσύρθηκε στὸ Σάν Ρέμο, ὅπου ἐσκόλουσεν τις πρῶτες μονικὲς ἐρευνῆς του, ἀνέφερε μιά ἡμέρα στοὺς δημοσιογράφους ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τις ἀκτί- νες τοῦ θανάτου.

«Έχω βρῆ, εἶπε μὲ σοεαρότητα, μιά ἀκτίνα, πού μὴ ἐπιτρέπει νὰ ἐκτοξεῖται στὴν ἀτμόσφαι- ρα ἕνα ηλεκτρικὸ ρεύμα ὕψηλης ἐντάσεως. Ἡ ἀκτίνα τοῦ θανάτου» εἶνε ἐπὶ ἕνα τετελεσμένο γεγονός. ... Ἐνα ἀεροπλάνο πού θὰ περάσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀκτίνα, θ' ἀφάρξῃ φω- τιά σάν σπῖρτο. Τὸ ἀληθινὸ του θὰ σκοτωθῇ ἀμέσως, σάν νὰ τὸ χτύπησε κεραυνός. Ἡ ἐ- φεύρεσίς μου εἶνε ἕνα τρομακτικὸ μέσον ἀμύ- νης γιὰ τὸν πόλεμο. ...»

Ἀπὸ τότε ὅμως δὲν ἐανέγινε λόγος οὔτε γιὰ τὸν Ντουινκόβσκι, οὔτε γιὰ τις πληροφορίες ἀκτί- νες του. Ἐνα σκοτεινὸ κι' ἀνεξιχνίαστο μυστή- ριο ἐκάλυψε αὐτὸν τὸν παράξενο ἐφευρέτη.

Δὲν ἦταν ἄραγε ἀλήθεια; Ποῖος ξέρει. ... Τὸ γεγονός ὅμως εἶνε ὅτι, ἀπὸ τὸ 1899, ὁ πρωτοπυργὸς τοῦ Βελγίου Μπέρεσφρτ, πού εἶχε παρὶ τὸ βραδέο Νόμπελ τῆς Εἰρήνης, ἐτόνισε τὸ διεθνὲς Συνέδριο τῆς Χάγης ὅτι ὁ ηλεκτρισμὸς μποροῦσε μιά μέρα νὰ πρῶνι- θεύσῃ νὰς τρομερὰ ὅλα γιὰ τὸν πόλεμο. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ἐδισὸν εἶχε δηλώσει, πολλὰ χρόνια πρὶν, στοὺς Ἀμερικανούς τεχνικούς: «Χάρις στὸν ηλεκτρισμὸ νὰ εἴχουμε ὅς λίγο φως, ὅλα!».

Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ γίνωνται πολλὰ ἐπιστη- μονικὰ πειράματα σ' ὅλες τίς χώρες καὶ νὰ ση- μειώνωνται διάφορες ἐπιτυχίες ἐστὶς συνεχεῖς κι' ἐπίμονες ἐρευνῆς γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν ἀκτίνων τοῦ θανάτου. Κι' ὅς ἐξέτασμε τώρα ποιά ἀπὸ τὰ προβλήματα αὐτὰ εἶνε οὐτοπίες καὶ ποιά παρουσιάζουν μιά ικανοποιητικὴ λύσι, πού μπορεῖ νὰ ἔχη μιά πρακτικὴ ἐφαρμογή.

Πῶς πρέπει νὰ εἶνε μιά ἀκτίνα τοῦ θανά- του; Οἱ εἰδικοί μᾶς ἐξηγοῦν ὅτι, πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ εἶνε ὀριζόντι καὶ νὰ προεῖ- λῇ τὸν ἐγκεφαλὸ τοῦ ἀνθρώπου: νὰ καταστρέφῃ τὸν ὀργανισμὸ καὶ τὰ κύτταρα καὶ νὰ ἀποσπ- βῇ τὸ αἷμα!

Τέτοιες ἀκτίνες πρέπει νὰ ἔχουν ἕνα αὐστηρὰ καθορισμένον μήκος κύματος. Τὸ κύμα αὐτὸ βρι- σκεται ἀνάμεσα στὰ βραχέα κύματα τοῦ ραδιό- φωνου καὶ στὰ πῶς γειτονικά τους, δηλαδὴ στὰ θερμικὰ κύματα τοῦ μισοῦ χιλιόστου.

Ο φυσικός Χέρτε χρησιμοποίησε κύματα μῆ- κους 66 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ὑστερ' ἀπὸ αὐτὸν, ἄλλοι ἐπιστήμονες κατέρωσαν νὰ μει- ώσουν σὲ λίγα χιλιστά τὸ μήκος τῶν κυμάτων. Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔφθασαν στὸ ση- μεῖο νὰ μειώσουν τὸ μήκος τοῦ κύματος κάτω τοῦ ἑνὸς χιλιόστου.

Τὸ 1929, ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Ἐξζάου, στὴν Ἱένα, ἔφριξε μιά ἀκτίνα θανάτου ἀνάμεσα σὲ δυὸ δίσκους ἀπὸ ὀρειχάλκο, χωρισμένους ἀπὸ μιά ἀπόστασι λίγων ἑκατοστῶν τοῦ μέ- τρου. Οἱ μνῆτες ἦσαν τὰ πρῶτα θύματα αὐτῆς τῆς ἀκτίνης. Μόλις περνούσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς δίσκους, ἔπρεψαν ἀμέσως φώφες, σάν νὰ εἶχαν κεραυνοληθῇ. Ἐπειτα ἦρθε ἡ σειρά τῶν ποντικῶν, πού ποφούσαν μέσα σὲ λίγα δευτε- ρόλεπτα. ...

Παρόμοια πειράματα γινόντουσαν σχεδὸν παν- τοῦ. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐξανέρχον τὸ πείραμα τοῦ καθηγητῆ Ἐξζάου σὲ μεγαλῦτερη κλίμακα. Ἐρ- ριζαν τὴν ἀκτίνα σ' ἕνα σκύλο, σ' ἕνα βῶδι καὶ σ' ἕνα ἀνθρώπου εἰδη πῆλο. Τὸ βῶδι πα- ρούσιασε τὴ μεγαλύτερη ἀντίστασι στὴν ἀκτίνα τοῦ θανάτου! Ὑφῆψε ὕστερ' ἀπὸ 92 δευτε- ρόλεπτα. ...

Ποιά εἶνε λοιπὸν τὰ συμπεράσματα τῶν εἰ- δικῶν ἀπὸ τὰ πειράματα αὐτά; Διεπιστώθη ὅτι τὰ ὑπερβραχέα κύματα προκαλοῦν μιά γρήγο- ρη ἀνύψωσι τῆς θερμοκρασίας τοῦ αἵματος. Αὐτὴ ἡ ἀνύψωσις τῆς θερμοκρασίας ἐξῇ, εἶται ἀπὸ τὴν ἀντίστασι τοῦ ὁργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώ-

πὺ καὶ τῶν ζῶων στὸ πέρασμά τοῦ ηλεκτρι- σμοῦ. Ἐπίσης, ἄλλες συνέπειες εἶνε οἱ αἰμορ- ραγίες τῆς μυτῆς, παραλυσίς τῆς καρδίας κλπ.

Οἱ ἐρευνῆς αὐτὲς ἀπέδειξαν ἀκόμη ὅτι ἄλλο μῆκος κύματος προσβάλει τὸ αἷμα, ἄλλο τοὺς ἱστούς καὶ ἄλλο τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα τῶν θημάτων. Ἐπὶ καθωρίσθηκε ὅτι τὸ μήκος τῶν 3-4 μέτρων εἶνε τὸ πῶς ἐπικίνδυνον γιὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλω πειρηματῶν πέδειαν ὅτι ἡ ἀκτίνα τοῦ θανάτου καταστρέφει μόνον τὰ ἐρυθρὰ αἰμοσφαίρια κι' ὄχι δλοκλήρη τὸν ὕδρο ὅγκο τοῦ αἵματος.

Στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες οἱ ἐπιστήμονες ἀ- νακάλυψαν ὅτι οἱ ἀκτίνες τῶν ὑπερβραχέων κυμάτων ἐπιδροῦν στὰ ὄργανα τοῦ σώματος πού ἔχουν λίγη φωσφόρου: στὸ σπῆκτι, στὸν ἐγκέφαλο, στὸ νωτιαῖο μυελὸ. Ἰδιαίτερου πειράματα μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀκτίνης τοῦ θανάτου στὸν ἐγκέφαλο καὶ στὰ νεύρα ἔγιναν στὴ Γερμανία, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1935, ἀπὸ μιά ἐπιστημονικὴ ἐταιρεία τοῦ Βερολίνου. Ἐξακριβώθηκε λοιπὸν ὅτι ἡ παρουσία τοῦ φωσ- φόρου σ' αὐτὰ τὰ ὄργανα βοηθοῦσε μιά γρή- γορη ὄνοσι τῆς θερμοκρασίας, πού ἔφθανε ὡς τὴν πλήρη καταστροφή τῶν ἱστῶν καὶ τῶν κυ- ττάρων. Γιὰ τὰ νέα αὐτὰ πειράματα οἱ ἐπιστή- μονες δὲν χρησιμοποίησαν τοὺς δυὸ παρόλτις μὲταλλινους δίσκους. Εἶχαν τὴν διαθέσι- τους παραβολικὰ κάτοπτρα ἀπὸ μεταλλικὰ φύλ- λα, πού βρισκόντουσαν τὸ ἕνα μακριὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ἀπλὰ παράλληλα μεταλλικὰ σφῆμα- τα. Μὰ τ' ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων αὐτῶν δὲν ἔγιναν γνωστά στὸ κοινόν. Οἱ ἐπιστήμονες κράτησαν ἐπὶ λόγους τοῦ μυστικοῦ τους. ...

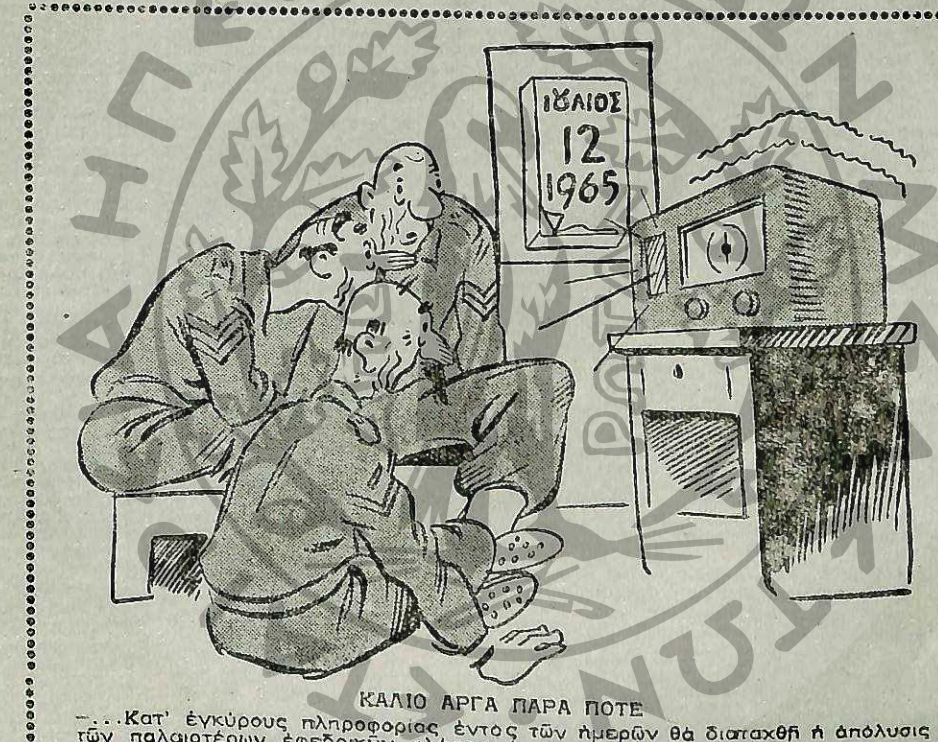
Ὅπως καὶ νὰ εἶνε, οἱ εἰδικοί σ' ὅλες τίς χώρες συμφωνοῦν ὅτι τὰ ὑπερβραχέα κύματα εἶνε ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνον πολεμικὸ ὄπλο, θάνατι νὰ βρεθοῦν οἱ πῶς ἱσχυροὶ ηλεκτρονικοὶ σωλήνες ἀπὸ αὐτοὺς πού μεταχειρίζοσσε σῆ- μερα. Καὶ ὅμως τὸ σύστημα αὐτὸ δὲν εἶνε μο- ναδικόν. Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι τρόποι γιὰ τὴν ἐκτόξευσι τῶν ἀκτίνων τοῦ θανάτου. Ἐέρουμε μάλιστα ὅτι, ὅταν οἱ ἀκτίνες αὐτὲς δὲν εἶνε ἀρκετὰ ἱσχυρῆς δὲν προκαλοῦν καταστροφές στὸν ὁργανισμὸ, ἀλλὰ ἐπιφέρουν ἐγκεφαλικές διαταραχῆς πού ἐκδηλώνονται μὲ αἰσθήματα φρικῆς, τρόμου καὶ πανικοῦ.

Εὐκόλα, ἄλλωστε, γίνονται τέτοια πειράμα- τα, μ' ἐκπληκτικὴ πάντα ἐπιτυχία. Κοντὰ σ' ἕνα πομπὴ 1.500 βὰτ καὶ ὑψηλὸς κύματος 15 μέτρων, δὲν αἰσθάνεται κανεὶς νευρικὲς διατα- ραχῆς παρὰ μόνον ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς ὥρες. Ἀλλὰ σ' ἕνα πομπὴ 400 βὰτ καὶ ὑψηλὸς κύ- ματος 3 μέτρα, θὰ αἰσθανθῇ ἀμέσως ἕνα πολὺ ζῶηρο ἐρεθισμὸ καὶ σὲ λίγο ἕνα ἀκατανίκητο ἀσθήμα τρέμου ἡ ἀνώνιας.

Ὅταν λοιπὸν δὲν θὰ θέλουν νὰ κάψουν τοὺς στρατιώτες μέσα στὰ χαρακώματα τοῦ ἀντι- πόλου μὲ τις ἀκτίνες τοῦ θανάτου, θὰ μπο- ροῦν μὲ τὰς ὁμοίως ἀσθενέστερες ἀκτίνες νὰ θέ- τουν τὰ ἐθρῖκα στρατεύματα ἐκτὸς μάχης, προκαλόντες ἀπώλειάτα σ' αὐτὰ ἕνα αἰσθήμα ἀνώνιας, τρόμου καὶ πανικοῦ. ...

Μὰ τὸ θέμα δὲν ἐξαντλήθηκε καὶ θὰ ἐξαμι- λήσουμε γιὰ τις ἀκτίνες τοῦ θανάτου.

Μ. ΣΕΪΝΤΕΒΙΤΣ - Κ. ΝΤΟΜΠΕΡΕ

Γιὰ τὴ γυναῖκα καὶ τὸν ἔρωτα

★ Στὶς πρῶτες τους ἐρωτικὲς περι- πέτειες οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν τὸν ἔρωτά. Στὶς κατοπινὲς ἀγαποῦν μόνον τὸν ἔρωτα. (Λὸ Ροοφουκῶ)

★ Ὅταν μιά γυναῖκα λερᾷ «Δὲν σ' ἀ- γαπῶ» ὑπάρχει ἀκόμη κάποια ἐλπίς. Ὅταν ὅμως πῇ «Ἄγαπῶ κάποιον ἄλλο» δὲν ὑπάρχει πιά καμμία ἐλπίς. (Ἰούλιος Νοβιάκ)

★ Τὸ φρούτο εἶνε μικρὸ ὅταν εἶνε ἄγουρο, ἐνῶ ἡ γυναῖκα εἶνε μᾶλλον γλυκεία πρὶν ὠριμασθῇ. Οὔτε τὰ φρού- τα ὅμως, οὔτε οἱ γυναῖκες τρώγονται ὅταν εἶνε παραγινωμένα. (Βολταίρος)

★ Ἐπὶ χιλιετηρίδες τώρα οἱ γυναῖκες ἀποκοῦν ἐκείνον πού θέλουν ὄχι κερ- δίζοντας τὸ ἀλλὰ ζητώντας το. (Μοντεγκάτσα)

★ Νὰ παντρευτῇ κανεὶς ἂ νὰ μὴ παντρευτῇ; ... Ὁ, πὶ καὶ νὰ κάνῃ θὰ μετανοίωσι. (Σωκράτης)

★ Ἡ ντροπὴ εἶνε τὸ ἀσυνκτικὸ ὄκυ- ρωμα τῆς γυναικείας ὁμορφίας. (Δραμδός)

★ Ἡ σύζυγος εἶνε ὑποφερτὴ χωρὶς ἀγάπη, μὰ εἶνε ἀνυπόφορη χωρὶς τιμὴ. (Ακατερίνη Γερην)

★ Ἡ γυναῖκα εἶνε τὸ πῶς ἀλλόκοτο ἀριστοῦργημα τῆς πλάσεως. Εἶνε τρι- πλὴ στὴν ὑπόστασι τῆς. Καὶ ἀνθρώπος δηλαδὴ, καὶ ἄγγελος καὶ διάβολος μαζὶ. (Μπαλζάκ)

★ Ὅλες οἱ κοπέλλες γίνονται σάν τις μπτέρες τους, αὐτὴ εἶνε ἡ τραγ- ῶδία τους. (Κ' Οσκαρ Ουάιλντ)

Γιὰ τὴν εὐτυχία

★ Τὸ ῥῆμα «εὐτυχεῖν» δὲν θάπρεπε νὰ ἔχη οὔτε ἐνεστώτα, οὔτε μέλλον- τα, οὔτε ἀόριστο. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη καθόλου, γιατί εὐτυχία δὲν ὑ- πάρχει στὸν κόσμον. (Μπουρζέ)

★ Στὴν εὐτυχία ὑπάρχει ὁ κόρος, στὴ δυστυχία ἡ ἐλπίς. (Ρ. Ντεβιλλέρε)

★ Ὁ συνταχόμενος δρόμος πρὸς τὴν εὐτυχία εἶνε ἡ ὀλιγάρκεια. (Ὁραγκλίνος)

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μαμαγιά του ΠΟΛΕΜΟΥ

Αυτός που ξαναγύρισε

Νύχτα σκοτεινή, χωρίς άστρα. Το φθινόπωρο ραντίζει με άραια δάκρυα την άσφαλτο. Οι δρόμοι σκοτεινοί, έρημοι. Πού και πού, κανένας διασπαστικός, φοιημένος, περνάει σγεδόν τρέχοντας. Ψιλόδροχο, κατοχή... 'Η 'Αθήνα άγνώριστη, γεμάτη σιωπηλό φόβο.

Στο άπομένο δρομάκι της μακρινής γειτονιάς, τα σπύτια κλειστά, σκοτεινά αραβδιάζονται μέσ' στη νύχτα. 'Ενας διασπαστικός περνάει ευστά στον τοίχο. Το βήμα του δεν είνε σταθερό. Το χέρι του απλώνεται σε κάθε πόρτα, σά να θέλη ν' αναγνωρίσει ένα σπίτι που ζήτάει με την άφη. Στο τέλος, δείχνει πώς το βρήκε. Είν' ένα σπύτια χαμηλό, πύ χαμηλό απ' τ' άλλα, με πεσμένους τούς σοβάδες του. 'Η αυθεντία πόρτα της αλλής είνε μισάνοιχτη. 'Ο άγνωστος τη σπρώχνει με χέρι αφορασιστικό, και μπαίνει.

Τρία δωμάτια, στο βάθος της αλλής. Το ένα έχει φως. 'Ο άγνωστος προχωρεί και χτυπάει την πόρτα. Τού άνοίγει μία γυναίκα νέα, ψηλή, με χαρακτηριστικά κουρασμένα.

— Τι θέλετε; Στη φωνή της διακρίνεται ένας αδιόρατος φόβος. Νύχτα, έρημια, κατοχή... 'Ενας άγνωστος που μπαίνει στο σπίτι, μπορεί νά'ναι κίνδυνος...

'Ο άγνωστος, χωρίς ν' απαντήσει μπαίνει στο δωμάτιο. Είνε ψηλός κι αυτός, λιγάκι σκυφτός. Το χλωμό πρόσωπό του τό σκεπάζουν γένεια. Φοράει μπλομένο στρατιωτικό άμπελχόνο κι έχει στον ώμο του κρεμασμένο ένα σακκάκι.

— Τι θέλετε;... 'Η φωνή της γυναίκας ακούγεται πάλι, τρεμουλιαστή. 'Ο άγνωστος πάει κάτω απ' το φως, έτσι που νά φωτιστεί έντελώς το πρόσωπό του.

— Δέ με γνωρίζεις; 'Ελένη;... 'Αν τ'ό γένεια του αλλάζουνε τ'α χαρακτηριστικά, ή φωνή του όμως είν' ή ίδια. 'Η γυναίκα χλωμιάζει, και σπρώχνεται σ'α καρέκλα για νά μ'ήν πέρη. — Γιάννη!... 'Εσύ;...

'Ο άγνωστος κάθεται, σά να μ'ήν τόν κρατάνε τ'ά πόδια του. 'Η φωνή του μόλις ακούγεται, σάν ένα κουρασμένο ψιθύρισμα.

— Ναι, 'Ελένη... 'Εγώ... Δέ με περιμένεις;... Σαφικά, ή γυναίκα χώνεται στην άγκαλιά του με λιγμούς. Τ'όν φίλαει, έντ'αυτ'ό και τ'ά πόδια της δαχύνει τ'ά βράμια μαλλιά, τ'ά γένεια του, τ'ό τρέπιο του άμπελχόνο, έντ'αυτ'ό τ'ά χείλια της ξεραίνονται σάν άκομμοσχητό κούρνια από λόγια.

— 'Ανασπόμενα μου!... 'Εσθί!... 'Εσθί... Κι' ύστερα, σά να τ'ή δαγκάνη μία φαρμακερή σκέψη, άπομακρύνεται από κοντά του. — Τι έχεις, 'Ελένη;...

Τό λιγνό της χέρι με τ'ά κρινένια δαχτύλα περνάει τρεμουλιαστό απ' τ'ά μάτια της. — Μά... Θεέ μου!... Είν' άργά πιά! 'Ησυχ, ό άντρας άποκρίνεται: — Τό ξέρω, 'Ελένη... Καί, γι' αυτό ήρθα. — Τό ξέρεις... Μά, σέ νόμιζα για πεσμένο... Σ' έκλαμα, σά κλάω άκόμα.

— Καί, παντρεύτηκες. 'Ελένη!... 'Απότομα, σάν νά μ'ήν τήν κρατάνε τ'ά πόδια της, πέφτει στην καρέκλα, με τό πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια της. — Όλοι σέ νομίζαμε για πεσμένο... μπουρμουρίζει. Κι' ή μητέρα σου, κι' οι άδερφές σου... — Κι' ή καρδιά σου;... — 'Α, ή καρδιά μου!... Αυτή τό ξέρει, τήν άγχεις παρά μαζί σου, εκεί, στα χιονισμένα βουνά... — Αυτή ή καρδιά σου δέ σέ προστάζει νά περιμένεις. 'Ελένη;... — Νά περιμένω! 'Ως πότε;... — 'Ως τό θάνατο!... — Για μέναν ήταν εύκολο... Μά, οι άλλοι;... — Οι άλλοι;... — Ναι, ή Σοφία, ή φίληφούλα μου, ή μητέρα μου ή γρη... Μπουρμούσανε νά περιμένουν αυτόν... — Τι σχέση είχαν οι άλλοι με μάς;... — Δεν ξέρεις... Δέ μπορείς νά ξέρεις... Δέ τάχρησε τό σαραντάνα... Τήν πείνα... Τήν κακομοιριά... Δεν άκουσες από ένα πεντασμένο παιδικό στόμα τ'ή φοβερή λέξη: σπεινώ... — Καί, πουλήθηκες, για νά φάης ή Σοφία κι' ή μητέρα σου... — Μία κι' ή ψυχή μου είχε θαφή μαζί σου, τί σημασία είχε τό σώμα μου;... Τέσσερα, χωρίς νά τό σκεπτάς, κλείνοντας τ'ά μάτια... 'Ο άνθρώπος πού τό πήρε μπορούσε νά φέρη έδώ μέσ' ένα κομμάτι ψωμί, λίγο λάδι — τ'ή ζωή για τους άλλους. 'Όχι για μένα, Γιάννη, σ'τ' όρκήζωσαι!... Γιατί έγώ δέν τ'ή χρειαζόμουν πιά τ'ή ζωή...

'Ο άντρας σηκώνθηκε. 'Η γυναίκα γαντζώθηκε στο μαυικό του: — Πού πάς;... — Πού πάς;... 'Από κεί που ήρθα, μέσ' στη νύχτα... 'Όπου νάναι, θα γυρίση ό άντρας σου, και δέν είνε, καταλαβαίνεις, μεγάλη ανάγκη νά τον γινώριζω... — 'Η γυναίκα έσκυψε τό κεφάλι της: — Καί, μήπως τούς έσωσαι;... μολόγησε. Πρώτα ή Σοφία πήγε, φυσική... 'Υστερα ή μητέρα απ' τόν καίμό της... — Κι' έμεινες έσύ παντρεμένη!... — 'Ο άντρας πράδεις για τήν πόρτα. — Στασου!... Θάρω μαζί σου, Γιάννη!... — Μαζί μου;... Με πού δικαιομα;... — Σ' άγαπάω πάντα... Είμαι δική σου!

— 'Ανήκεις σ'έναν άλλο... Κι' αυτός ό άλλος σέ πήρε, τόν καιρό πού έγώ, ύστερ' από τήν 'Αλβανία, τραβήσα τό σκληρό δρόμο της σιχαλωσίας... 'Αν σέ πάρω τώρα, ποιά θαί' ή διαφορά μας; 'Ελένη, ανάμεσα σ' αυτόν και σέ μένα;... — Είμαι δική σου... Δέ θα φύγεις!... 'Ο άντρας άνοίξε τήν πόρτα, και βήκε στην αλλη. 'Η βροχή είχε δυναμώσει. 'Αστράτες σιλακόνουνε τόν κατασκότεινο ούρανό. Χωρίς νά κυττάξει ούτε στιγμή π'όσω του, άνοίγει τήν έξοπορτα και βήκε στο δρόμο. Τότε, άρχισε νά τρέξη, σά νά τόν κυνηγούσαν.

Σαφικά, μέσ' στη φοβερή σιωπή της νύχτας, μία στριγγιά φωνή γυναίκας ακούστηκε. — Κάτω ή Γερμανία!... 'Ο άντρας ποδτρεξε κοντοστάθηκε, με σφιγμένα χείλια. 'Η γυναίκα ή φωνή ένοιασισε τ'ά σκοτάδια, τ'ή βροχή: — Κάτω ό Χίτλερ!... Κάτω ή Γερμανία!... Τ'ά βαρέδια βήματα μ'έως περιπόλου, μία πετατούλιά, Κι' ύστερα, τ'ά βήματα πού άπομακρύνονταν. 'Ησυχία. 'Ησυχία και βροχή.

'Ο άντρας, με κοιμένη τήν άνάσα του, γυρίσε πίσω. Τούτο — τοίχο. 'Εκ'αυτ'ό τ'ή υπερβία πόρτα, ένα κομμά, ένα γυναικείο κορμί μέσ' τ'ή λάσπη. 'Ο άντρας σκόβε άπάνω του. — 'Ελένη!... Στη λάσπη μ'έως άστραφής, διακρίνει τ'ά μαλλιά της κολλημένα μ' αίμα και λάσπη. Διακρίνει άκόμα τ'ή ματιά της κορμωμένη από μάτια του. Κι' ή φωνή της φτάνει από μακριά: — Τι νά τήν κάνω... τ'ή ζωή;... Σ' άγαπάω... Τώρα... τ'ό... πιστεύεις;... Σ' άγαπάω... 'Ως... τ'ό... θάνατο!... — 'Ελένη!... Τό γυναικείο κορμί βαρύνει στήν άγκαλιά του.

Μία πεσμένη γυναίκα, μέσ' στη νύχτα. Κι' άπάνω της άργασταλάζουνε τ'ά δάκρυα ενός άντρα, μαζί με τ'ά δάκρυα της βροχής...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Οι διανοητικές λειτουργίες και ό έγκέφαλος

Πες κές περιέργες παρατηρήσεις: 'Υπάρχει καμιά σχέση μεταξύ τού έγκεφάλου και τών διανοητικών λειτουργιών; Πρίν από μερικά χρόνια, ή έρώτηση αυτή δέν θα είχε κανένα νόημα, και θα φαινόταν σάν μία άπλη παραδοξολογία. Ο νεώτερος έπιστημονικός έρευνες, όμως, μαζί με τήν άνατροπή πολλών άλλων δοξασιών μας, έδημιούργησαν και σοβαρότατες αμφιβολίες για τήν ύπαρξη αυτής της σχέσεως, πού έποψε πιά να θεωρητά αταπαόδεικτη.

Πρίν από λίγα χρόνια, ό διόσηπος άμερικανός χειρουργός Χόρρολντ κατάρθωσε νά άραιρήσει όλόκληρο τό ένα ήμισφάριο από τόν έγκέφαλο ενός πηθήκου, πού εξακολουθούσε νά ζή και μετά τήν έγχείρηση, χωρίς νά παρουσιάση καμιά μεταβολή τών διανοητικών λειτουργιών του. Μόνον ότ' έγινε λιγάκι πιο δέυθυμος και άπεβάρχητος από πρίν.

'Ο δόκτωρ Λορτλνχ άναφέρει έπίσης τήν περίπτωση ενός παιδιού πού, σέ ηλικία πέντε ετών, έχασε ένα μεγάλο μέρος έγκεφαλικής ούσιας, έπειτα από κάποιο δυστύχημα. Οι γονείς του, όπωσ και οι γιατροί, ήταν βέβαιοι ότ', όταν θά μεγάλωνε, θα ήταν πρόφρτωμα στην οικονένεια του, γιατί πιστευαν ότ' το παιδί αυτό δέν θα ήταν ικανό για τίποτε. Καί, όμως, συνέβη ακριβώς τό αντίθετο. 'Οχι μόνο δέν παρουσίασε κανένα σύμπτωμα ήλιείσσης, ή διανοητικής διαταραχής, άλλ' έγινε ένας έξυπνότερος νέος, με γερό και τετράγωνο μυαλό.

'Ο ίδιος έπιστήμων άναφέρει άκόμη πολλές περιπτώσεις νεκροψιών σε άνθρώπους πού, πρίν να πεθάνουν, έθεωρούσαν από όλους πού ήσαν έξυπνοι, και λογικοί. Καί, όμως, έξερτε από τί άπετελείτο ή έγκεφαλική τους ούσια. 'Από μερικές μεμβράνες και από λίγο καθαρό νερό!

Οι πόλεμοι, πού 1914 και ό σημερινός, παρουσίασαν, έξ άλλου, άπειρα παραδείγματα στρατιωτών, από τούς όποιους άφύρσαν σημαντικά μέρη τού έγκεφάλου των, έπειτα από λεπτότατες και έξαιρετικά έπικίνδυνες έγκυήσεις, χωρίς ή στερήσις αυτή νά έπιφέρει καμιά αλλοίωση στις διανοητικές λειτουργίες και ικανότητές τους.

Τό μόνο πού κατάρθωσε ως σήμερα ή έπιστήμη είνε νά προσδιορίση τί θεσί υφιστάμενων κέντρων ή σταθμών πάνω στον έγκέφαλο, πού φαίνεται ότ' έφορεύουν στις διάφορες λειτουργίες τού σώματος. 'Αλλά δέν έχουμε καμιά ιδέα για τό μέρος όπου εδρεύει ή διάνοια ή ή θέλησις και πολύ λιγώτερο ή συνείδησις ή ή ψυχή.

'Ατίποτε από όσα γνωρίζουμε ως αυτή τ'ή στιγμή, λέγει ό Καρρέλ, δέν μάς έπιτρέπει νά αντίλαφθού, με ποιές είνε οι σχέσεις μεταξύ της συνείδησεως και τών έγκεφαλικών κυττάρων.

Πρέπει νά συμπεράνουμε, μάλιστα, ότ' οι έγκεφαλικές λειτουργίες βρίσκονται έξω από εκείνο πού καλούμε υλικό σώμα μας, σέ κάτι πού είνε τόσο λίγο 'υλικό', ώστε νά μάς είνε άδύνατο τό αντίληφουμε με τίς συντηθόμενες αίσθήσεις μας και, πού καί, όλα αυτά δέν πούει νά είνε μέρος τού φυσικού μας σώματος.

Στό σημείο όπου βρίσκονται σήμερα οι γνώσεις ήσαν πολύ τομηρή. 'Αντίθετα, όμως, μάς είνε πολύ εύκολο νά διαπιστώσουμε ότ' το 'υλικό' μας σώμα έπηρεάζει τις διανοητικές μας λειτουργίες και ότ' τα έγκεφαλικά κύτταρα παίζουν έναν ρόλο συναρμολογίσεως και τοξινολογίσεως των.

Γνωρίζουμε άκόμη ότ' υφιστάμενα διεγερτικά, όπως ό καφές, ευνοούν τήν πνευματική έργασία. Οι ψυχικές μας διαθέσεις έπηρεάζουν έπίσης τις πνευματικές μας έντυπώσεις. Είμαστε πιο αίσιόδοξοι έπειτα από ένα καλό γεύμα, από έναν περίπαστο στον καθαρό αέρα της έξοχής, από ένα θαλάσσιο ταξίδι πού ετώνωσε και άνεξυμωγόνισε όλόκληρο τόν οργανισμό μας και κανείς δέν άμφισβάλλει για τό ότ' ή καλή υγεία τού σώματος είνε άπαραίτητη για τήν κανονική ανάπτυξη τών διανοητικών λειτουργιών και, αντίθετα, για τό ότ' οι κατασχρήσεις και οι άσθένειες εξασθενίζουν τις διανοητικές μας λειτουργίες και μπορούν μάλιστα νά άναστατώσουν όλοτελο το πνεύμα μας.

Θά ήταν, λοιπόν, πολύ παράτολμο νά υποστηρίξουμε ότ' οι διανοητικές μας λειτουργίες είνε άσχετες πρ'ός τόν έγκέφαλό μας. 'Από τ'ό άλλο μέρος, όμως, ή πίστις ότ' ό έγκέφαλος μας είνε ή βάση αυτών των λειτουργιών φαίνεται όλοτελο αδιόλεπτη και άδοκιμαόληπτη.

'Η έπιστήμη παραδέχεται σήμερα ότ' ό ρόλος τού έγκεφάλου είνε καθαρά ρυθμιστικός. Είνε τό όργανον δια μέσου τού όποιού εκδηλώνονται οι διανοητικές λειτουργίες, πού ή ύπαρξίς τους, όμως, είνε άσχετη πρ'ός τόν έγκέφαλο και πολύ λίγο έπηρεάζεται απ' αυτόν.

Και στην 'Ελλάδα έγιναν άλλοτε μακριά έπιστημονικές συζητήσεις σχετικάς με τόν έγκέφαλο και έγράφη ότ' καθόλου άπίθανο τό άνθρώπος νά έχη δύο ψυχές. Μιάν εδρεύουσαν στο άριστερό ήμισφάριο τού έγκεφάλου και τήν άλλη στο δεξιό ήμισφάριο.

Φυσικά όλα αυτά είνε υποθέσεις, συζητήσεις έπιστημονών για νά περνά ή ώρα. Καί πού μυστήριο εξακολουθεί νά μένει σκοτεινό και άνεξιχνίαστο.

«ΟΙ ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ»

και... οι άσχημιές τους

'Η άγοήσας είνε κατά τήν γενική αντίληψη μία γυναικία ιδανικής όμορφιάς, με άγασματόδεν όμοια και άρμονικά χαρακτηριστικά τού προσώπου. Τά άρχαία άγάλματα της 'Αφροδίτης μας διέκονον τό ιδεώδες πρότυπο. 'Αλλά άληθεύουν όλα αυτά προκειμένου για τις βεντέτες τού κινηματογράφου; Τήν άπάντησι από έρώτημα αυτό μάς τ'ή δίνει ό Πέρου Λάρκινς, ό άμερικανός γλύπτης πού έχει στίψει τις προτιμές πολλών άστέρων.

'Ο Πέρου, λοιπόν, δηλώνει με ελκρινεία πώς καμιά βεντέτα της φιλομουπλεως, όσο κι' άν κατέχη τόν τίτλο της αφοήσσης, δέν πλησιάζει τό ιδανικό κάλλος. Κάθε γόησας τού κινηματογράφου έχει πλήθος έλαττωμάτων.

'Η μεγαλότητα γόησας τού Χόλλυγουντ ήταν άναμφιστήτητα ή Γ κ ρ έ τ α Γ κ ά ρ μ π ο, λέγει ό Πέρου. Δυστυχώς όμως δέν βρήκα σ' αυτήν τίποτε πού θα μπορούσε νά τήν παρουσιάση σάν μία νεώτερη 'Αφροδίτη. 'Απ' τήν πρώτη στιγμή ή Γκάρμπο μούκαμε τήν έντύπωση μίας άναμνητικής γυναίκας με ισχυρό πρόσωπο, μάτια χωμένα βαθεία στις κόγχες τούς και χείλη άγρά και άνέκφραστα.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

τό μούτρακι της μ' ένα μούτρο γατίσας και θά έβητε πώς είνε άπόλυτως όμοια. Λέγω γατίσας και όχι γάτας. Μιάς γατίσας παιχνιδιάρικας πού δέν έχει άκόμη τίποτε τό ύποκριτικό και πού ρίχνει γύρω της βλέμματα παραπονηρικά.

'Όταν, τέλος, ή 'Αννα μπέλλα ζαρκώνει τ'ά φρόνια της κάνοντας τ'ή συνθησμένη της γκριμάτσα μ'α βαθεία ρυτίδα σχηματίζεται άνάμεσα στα μάτια της. Τό ζάρωμα αυτό τών φρυδιών δέν έχει τίποτα τό νεανικό, αντίθετως, έκφράζει μία χτυπητή ώριμότητα.

Βλέπεις λοιπόν πώς καμιά άγούσας δέν όφεί διεικώς τόν κολακευτικό αυτό τίτλο!... ΠΕΡΣΥ ΛΑΡΚΙΝΣ

Φράνκ Σίντρα και Μπλνγκ Κρόσμπυ

Πρίν από τριάντα χρόνια, στο Χόμπόκεν όπρηξε ένας περίφημος μωδέρ όνομαζόμενος Μάρτυ Μπρόντεν. 'Ηταν ένας άραϊός και γεμάτος καλωσύνη νέος, ό όποιος είχε για καλύτερο φίλο τόν κάποιον όνομαζόμενο Μπλνγκ Κρόσμπυ.

'Από τότε, ό Μάρτυ παντρεύτηκε και άπόκτησε ένα γιού ό όποιος άδιαφορώντας για τό άπαισιόστομο τού πατέρα του θέλησε νά γίνη ήθοποιός. 'Επειδή είνε μία πολύ καλή φωνή, ό πατέρας του σκέφθηκε τόν παλιό του φίλο, τόν διάσημο πιά Μπλνγκ Κρόσμπυ και τού έγραψε ένα γράμμα στο όποιο τόν ρωτούσε άν μπορούσε κι' άν ήθελε νά άναλάβη ή μουσική μόρφωσι τού γιου του. 'Ο Μπλνγκ δέχθηκε και ύστερα από μικρό χρονικό διάστημα παρουσίασε τόν μαθητή του στην κρίσι τού κοινού. 'Ο νεαρός αυτός είνε ό Φράνκ Σίντρα, ένας από τούς πιο έπικίνδυνους σημερινούς ανταλλάους τού Μπλνγκ Κρόσμπυ.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Μιλ'α χωρίς φόβο και πάθος, γι' αυτό και δέν θα διεσάσω νά σας πώ πώς τό σώμα της Γκάρμπο δέν παρουσιάζει καθόλου τήν πλαστικότητα ενός άρχαίου άγάλματος. 'Η Γκρέτα είνε όμως έξαιρετικό κατέντο, κι' έτσι γόησε και συνάρπασε με τήν τέχνη της, όσο καμιά άλλη βεντέτα τού κινηματογράφου.

Κινηματογραφικά νέο

★ 'Αν ό 'Ερνστ Λιούμπιτς ακολουθούσε τ'ά βήματα και τις συμβουλές τού πατέρα του θα ήταν σήμερα φραγκζόφτης και τό Χόλλυγουντ θα έστερείτο ενός τών καλύτερων άκονοβητών του.

★ 'Ο Κλάρκ Γκέμπλ, ό όποιος ήταν άεγωματικός της αεροπορίας αλλά άπελυσή τόν περασμένο 'Ιούνιο, ξαναγυρίζει τώρα στο στούντιο. Τό πρώτο του φιλμ θα είνε (Μία παράξενη περιπέτεια) στο όποιο θα παίξη ένα ρόλο ναυτι τού 'Εμπορικού ναυτικού. Παρτεναίρ του στο φιλμ αυτό θα είνε ή Γκρέτα Γκέρσον.

★ Στις όσα Μαίον έξεδόθη στο Χόλλυγουντ και άλλο διαζύγιο. 'Ο Χάμφρεϊ Μπρόνκαρτ και ή Μαίον Μέτο Μπρόνκαρτ, άλλοτε ήθεοποις, χώρισαν ύστερα από πολυετή συνζωία.

Μετά τήν έκδοσι τού διαζυγίου, ό Μπρόνκαρτ έφυγε μαζί με τήν καινούργια άγαπή του, Λώρεν Μπάκαλ, για τ'ό ξέρμα τού φίλου του Λούις Μπρόνκαρτ πού βρίσκεται στο 'Οκιο. 'Εκεί, στις 21 του ίδιου μηνός Μαίον τό ζεύγος τέλεσε τούς γάμους του.

★ 'Η μεγάλη τελευταία δημιουργία τού 'Ερνστ Λιούμπιτς φέρει τόν παρόξενο τίτλο ('Ο ούρανός μπορεί νά περιμένει). Στο φιλμ αυτό τό όποιο είνε έγκλημα πρωταγωνιστούν ό Ντόν 'Αμίτσι και οι νέοι καλλιτέχνες Σαρλ Κομπύρ, Τζέιν Τιερενέ, Ευγένιος Παλέτ, 'Ελεν Ρευνόλντς, Μάρτσορ Μαίον κ.ά.

★ ('Ο παρελθόντιο τού πόλεμου) είνε μία νέα ταινία ή όποια θα μάς παρουσιάση σ'α όλα τ'ά σημαντικά παγκόσμια γεγονότα πού ώδήγησαν στον σημερινό πόλεμο. Τό ζουρνάλ άρχίζει τόν Σεπτέμβριο του 1931, όπότεν 'Ιαπωνικά στρατεύματα κατέλαβαν τήν Μαντζούρια και τελείωμε με τήν είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο.

★ 'Ο Μπλνγκ Κρόσμπυ έχει για παρτεναίρ τήν Ντόροθυ Λαμούρ στο φιλμ ('Ντίξυ) της Παρσάμουντ. Πρόκειται περί έγχρωμου μουσικού άριστοτεχνίας στο όποιο οι δύο πρωταγωνιστά τραγουδούν 12 τραγουδάκια εκ των όποιων τα 5 είχαν παγκόσμιο σουζέ.

★ Στις 14 τού περασμένου Μαίον, ό Ρόμπερτ Τάιλορ και ή Βαρβάρα Στανγουϊκ έώρτασαν μεγαλοπρεπώς στο Χόλλυγουντ τήν έκτι έπέτειο τού γάμου των. 'Ο συζυγικός τους βίος, παρ' όλες τις φήμες πού κυκλοφορούν εξακολουθεί νά κυλά ήρεμος και ευτυχισμένος.

★ με τήν καλλιτεχνική ευθύζια της Ντόροθυ, αλλά με τόν έρωτα. Θέλουν νά πουν μ'άλλα λόγια πώς κατά π'ό δ'ήνν αυτή τήν ιστορία, ύπάρχει κάποιος ήλιόλυπος έραστής ό όποιος έχει σοβαρές αντιρροσεις σχετικάς με τήν εμφάνισή της άναμνησής του γυναικός τού κοινού και κατάρθωσε νά τήν πείσει νά άρνησθ νά ξανασημειωσθ ως ή προμνητωρ Έβα.

★ Εκτός βέβαια αν όλα αυτά δέν είνε παρά άπλη ορεκλία, κι' αυτό άλλωστε δέν είνε καθόλου άπίθανο προκειμένου για τό Χόλλυγουντ.

Η ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΤΗΣ

'Η Ντόροθυ γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Νέα 'Ορλεάν. Οι γονείς της χώρισαν όταν ή μικρούλα Ντόροθυ ήταν μόλις τριών ετών και σύμφωνα με τήν άπόφασί πού έληφθη άκολουθούσε τήν μητέρα της. Σέ ηλικία τεσσάρων ετών σέ μία έορτή πού είχε διοργανωσθ απ' τόν Διόμο της Ν. 'Ορλεάνς, ή τετραετής Ντόροθυ τραγούδσε ένα πολεμικό τραγούδι και πούλησε κατόπιν τα περισσότερα εικονογραφήματα δελταρία.

Ήταν έξη ετών, όταν ένα βράδυ κούκισε ό ένα γονικό με τό σπύτι της θέατρο. 'Ο θεατρώνης πού τήν γνώριζε, τήν έβγαλε στή σκηνή για νά τραγουδήσθ και τίς όσες κατόπιν για άμοιβή... Ένα καλάθι φρούσεως.

Τό 1931 ή Ντόροθυ έλαβε μέρος σ'ένα διαγωνισμό καλλονής άλλ' άπέτυχε.

Τό 1935 πήγε στο Χόλλυγουντ είκαν πρόσέζει τήν Ντόροθυ. Τήν κάλεσαν στο στούντιο για μία δοκιμή κι' άμέσως μετά τής έδωσαν νά υπογράψη ένα

οψι. Μονό που ήταν πιο σκληρή τώρα.
Γιατί κι' οι δυσκολίες κι' οι πίκρες
πλήθαιναν μέσα με την ημέρα. Μιτ

ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

Ὁ Νάνα, ὑπνέησέν σάν κούκλα, βαρμηνέ
 ἄλλῃ, ἔρριψε γύρω της μιά ματιά προκλητική,
 κατάδεσσε. Οἱ τρεῖς συνοδοὶ τῆς τῆς πρόσφε-
 ραν καρέκλα. Μὲ πολλά νάτια αὐτὴ δέχτηκε
 ἡ μία ποὺ τῆς πρόσφερε ἕνας ξανθοῦ, σπου-
 δαίως νέου. Ὁ νέος αὐτὸς φαίνεται πλουσιό-
 κιδο. Ὁ ἄλλος ἦταν ἕνας σαραντάρης μὲ μο-
 νάκι. Μόλις κάθισε ἡ Νάνα ἔβαλε τὸ ἕνα
 πόδι πάνω στὸ ἄλλο... Κι' ἄμωσος ἡ φωνή
 τῆς ἀκούστηκε βαρεία, γριφί.

«Ὁ νεαρός γέλασε κι' ὁ Θέμος κοκκίνισε βα-
 ριά. Ὁ σαρταντάρης εἶπε:
 — Ἐγὼ λατρεύω τὰ βίτσια. Ἀνθρώπος χω-
 ρὶ βίτσια, εἶναι σὰν οὐρανὸς χωρὶς σύννεφα.
 — Καὶ πῶς εἶνε ὁ οὐρανὸς χωρὶς σύννεφα;
 ἔπαιξε ὁ Θέμος μὲ φωνὴ πού προσπαθοῦσε νά-
 υψωτὴ ῥεῖμα.
 — Ἀφόρητα ἄνισαρος, ἀγκατῆτέ μου, ἀποκρί-
 κτε ἡ Νάντα νοήσορα.

...τα τὸν χάιδεψε προστατευτικά στὸ σῆρο,
...θὰ χάιδεψε κανένα κατὸ παιδί.

Ἡ Νάνα το ἤρε πολύ νόστιμο αὐτό, καὶ
γέλασε τόσο δυνατὰ πὺ γύρισε κ' ἀπὸ τὰ
πλάγινα τὰ τραπέζικια εἰς τὴν κυττάξου.
Ἡ Μαρίνα ἔνοιωσε δάκρυα ν' ἀνεδείκνουν
στὰ μάτια της. Τὰ χεῖλη της ἔτρεμαν καθὼς
ψιθύρισε στὴ θεία Μαρίτσα:
— Αὐτὸ εἶνε τρομερὸ!
— Εἶνε ἡ θεία δική, ἀποκρίθηκε ἡ θεία.

— Νά φύγουμε; είπε η θεία Μαρίτσα. Τι λές; Δεν τὸ κουνάω. Κάθισε νὰ ἰδοῦμε. Δεν εἶμαι κακιὰ, μὰ εἶμαι εὐχαριστημένη. Τέτοια τοῦπρεπε. Κύττα τον ὁ μισὸς ἔχει μείνει. Τοῦ ἔλαψαν τὸ ἡλιό στολὶν χεῖλην.

— Σ' εύχαριστώ για την ευγένειά σου, του
είπε γρήγορα, φαρμακερά. Ναι, υπάρχουν πολ-
λοι κουτοί. Άλλά éγώ αν μού ξαναδοθώ εú-
καιρία, δέ θα φανώ πιά τόσο κουτός.

Ἡ Νάντα, ωστόσο τοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι ἔκρυψε τὴν μιλὴ μὲ τὸ νεαρό δυνατό, προκλη-
τικά. Κι' ἄσπασα, ἡ θεία Μαρτίνα φθόβρισε:
— Καλὲ κόττα ζεστιστωσά!

Ἡ Μαρλίνα βλοῦναι τὴν καρδιά της νὰ στα-
ματήσει, καθὼς εἶδε τὸ πόδι τοῦ σσαντιάρη
εἶναι τὸ μονόκι ν' ἀκουμπᾷ στὸ πόδι τῆς Νάν-
τας.

αίνεται πῶθεν εἶνε ἀπαραίτητο να ζευχί-
 τουμε κι' ἀπ' αὐτοῦ. Ξεγυῶν πῶς ἔγω δουλεύω;
 ὁ δὲ ἀδριο πρέπει νὰ εἶμαι στὸ γραφεῖο;
 — Ὁμῆ! Μὲ ἔλθισες πιά μ' αὐτὸ τὸ γρα-
 εῖο! Ἐπὶ τέλους συγγενής σου εἶνε ἀπὸς ὁ
 ὄριος δικηγόρος ποὺ σ' ἔχει ἀναλῶσει ὑπὸ τὴν
 ροσάσπασιν του. Κι' ἂν ἀργήσης λιγάκι, δὲ θά
 εἶναι κόμη τὸ κεφάλι, φατνάζομαι.

— Δὲν κανόνισα ἀκόμα, Σάς εἶπα ὅτι δὲν
παράβησα ἀκόμα καὶ στράωσθ τοῦ βουλεύει.
— Ἄχ, αὐτὸς δὲ ἔρωσ τί κάνει! ἀναστένανε
ωμικά δὲ νεαρός.
— Ὁ σαραντάρης ἀκούμπησε μὲ πιδὸ πολλή ἀ-
κίβησα τὸ πόδι του στὸ πόδι τῆς Μάντας, τὸ γέ-
λανε πιχτιά. Φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸ λέ-
γουν φάνηκε ὑποπτο τοῦ ἔθμου, γιατί ξεφρνικά
ἔπιασε κάτω ἀπὸ τὸ τροπέλακι. — Ὁ σαραντά-

Ἡ Νόντα σηκώθηκε άρσνά, μέ νωγέλεια.
 ἰζί της σηκώθηκαν κι' οἱ ἄλλοι.

Ἦ Μαρίνα ἔμεινε στὰν ἀπολυθῶντι μῆνι. Σιγὰ-
σιγὰ ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει τὴν ἔλεγε ἡ
θεὰ της.
— Ἐίδες κορούλα μου, τραγωδία; Καλὰ νὰ
πάρῃ. "Α, ὑπάρχει Θεός! Δὲν ἦθελε ἐσένα,
ἦθελε τὴν πικρὰ σὺν.

—Όταν έφθασαν σπίτι η Μαρίνα έπεσε στο κρεβάτι κι' άρχισε νά κλαίη μ' άναφυλλητά.
—Έλα Χριστέ και Παναγιά! Έκανε η θεία της. Τι έπαθες;

...στο φόβο, έτσι καθώς καθόταν κάποιος αό-
...θρονο. Κύτταξε τον ουρανό που σκοτεινίαζε. Τη
...αφάνεια, τινάχτηκε. Χτύπησε το κουδούνι της
...πόρτας. Τρόμαξε. Ό νοός της πήγε στο Γι-
...αργό πάλι.
Μά η καρδιά της σταμά-
...σε.

—Εγώ είμαι, Μαρίνα, είτε μαλακά. Σοβ
είχα υποσχεθί πως κάποτε θαρχαμουν. "Αρ-
νησα, ε;
—Όχι... Ναί... αποκρίθηκε.

— «Μασηό ο Θέμος για τὸ παιδί. Δὲν ἔπρεπε
ναῖν δικό της, καταδικοῦ της. Ἐπρεπε νὰ τῆς
— Δὲ θὰ καθῆσω πολὺ, εἶπε ὁ Θέμος. Λι-
γάκι... Μόνο για νὰ μοῦ πῆς μήπως μπορῶ
νὰ με βοηθήσεις; Ἐκανε ἡ Μαρίνα. Θέμο...
— Ἡ για νὰ ζητήσω βοήθεια

—Μά ή γυναίκα που διάλεξες είχε από αυτές
 τὸ δὲν μποροῦν νὰ κάμουν μ' ἕναν ἄντρα
 νύχκα, καὶ προπάντων μ' ἕνα ἀπὸ παιδιὰ σὺν
 ἑσένα.
 —Θέλεις νὰ πῆς πὼς εἰμαι ἀφελής;
 —Τὶ ὠφέλει νὰ συζητᾷς; Ἐκανε ἡ Μαρίνα
 ἀμυημένα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε πὼς δὲν εἶσαι
 τυχευμένος.
 Χτύπησε τὰ δάκτυλά της νευρικά —

— Κάθε άλλο. ΜΕ απαλλάσσει ίσως από τὸ.

— Γιατί; άπόρησε ή Μαρίνα.
— Έρωσ και δουλειά δέν συμβιβάζονται με χείλη σφιχτά.
Ή καρδιά της Μαρίνας σχίσθηκε.
— Ή δουλειά σου δέν έπρεπε να έσθαι, είπε κοφτά. Δέν καταλαβαίνεις πρὲς να ζης εις βάρος μιας γυναίκας περιφρονήσης.

καιρο. τον καιρο που τον ειχε βο
δημιουργηθη. Μα πως; Το χάος ποι
μιουργηθη ανάμεσα τους τίποτε δεν
νά το γεφυρώση. "Αν έπεφτε στα

φύσικα πράγματα να συσχετίζεται για να χατήρια του μοναχογιου της. Μετά η Μαρίνα στη ζωή του. Το ίδιο είχε γάμπη τουδεδίξε κι' αυτή. Κι' άξαφνα Γρηγόρα, σαν άστραπη πετούσε ή σ' αυτά. Το προσώπό του έπαυρνε μ

— Πόση ώρα θα βαστούσε αυτή η
Δέν είχαν τίποτε να πουν. Ο Θέμιος
— Φεύγω, είπε με το ύφος του με-
ριου. Είμαι πολύ εύτυχης, Μαρίνα, πο-
ήρημ και λογική. Πάλι, αν με χρ-
— Έλπίστε από Θεό πού θα έ-
—

— Ἡ μητέρα σου εἶνε; ρώτησε ὁ
— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ἡ Μαρίνα.
ποῖς μπορεῖ νὰ εἶνε τέτοια ὥρα.
— Ἀνοίξε τὴν πόρτα, καὶ πάγωσω
ζοῦλα μπισσοτά της το Γιώργο.
Ὁ νεαρὸς τὴν κύτταξε μ' ἕνα ἄλλο

—Ὁχι! Ὁχι! φώναζε αὐτός. Μι-
φουα. Γελάστηκα. Ἀπόψε δε θά φε-
ρά να φέρεσαι καί σ' ἐμένα, όπως φέ-
ρῃς ἄλλους.
—Εἶσαι μεθυσμένος, εἶπε τρέμον-
πέλλα. Φύγε.
—Ὁχι!...
—Θέμο, ἰκέτεψε ἡ Μαρίνα, σέ ε-
ξίδωε αὐτό τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ δῶ.

— Δέν ξέρεί τί λέει, φώναξε ή Μ.
τύφλα στο μεθύσι.

ΦΩΤΗ
Ι, ΕΙΠΕ

**ΟΙ ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΕΝΟΣ 'ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ**

Ο Αμερικανός δημοσιογράφος Κόνγουεϊ αναφέρει, παραδειγματός χαρίν, ότι κα-
θώς περνούσε εδώ κά λίγες ημέρες απί-
τη ανουκία του Έλντν Τάμσεϊ είδε τέσ-
σερις οδοδαούς κυρίους μ' επίσημο ένδυ-
μα, μέ ψηλό καπέλλο κα με άνοιχτές ά-
σπρες μπλουζές που προχωρούσαν άρπά-
κά με μεγάλη άξιοπρέπεια... άκουπίζον-
τας τό δρόμο μέ κάτι μακρούς, άκούπες
που κρατούσαν στα χέρια τους. Ή έκπλη-
ξί του δημοσιογράφου ήταν άκονη πού με-

Τι συνέβαινε λοιπόν; Καρανάβι, βέβαια, δεν μπορούσε να πταν. Μίμπος έπρόκειτο για κανένα αλλόκοτο στήχια. 'Ο Κόνγουελ, για να Ικανοποιήση την περιέργειά του, ρώτησε ένα πόλιονα και υπερίε κανείς να φαίνεται ότι έκπληκτος του όταν πληροφορήθηκε ότι απλυστάτατα

Επίσης παράξενο είναι ένα άλλο έ-
θιμο που διατηρείται ευλαβικά από αιώνας
στη μικρή πόλη Χάν Γουόλφινγκ που είναι
στη νοτιο-δυτική άκρη της Γερμανίας. Ονομάζεται

οργάνω-
 σή, που έ-
 λκυσε
 στους
 η κο-
 πη, που
 ακαλά,

στην αίθουσα των τελετών της Δημόσιας
 και τα βάρη καταγράφονται με ακρίβεια
 σ' ένα ειδικό βιβλίο που φυλάσσεται από
 τα παλιά χρόνια για αυτό το σκοπό.
 Ο Αμερικανός δημοσιογράφος πάντα
 έγραφε, φέρει «Ευρώπη» και πάλι την
 έγραφε, και αυτής τις αλλαγές
 της: «Η μικρή πόλη του Χάρν Γουάιτ
 είχε υποφέρει κατά το μεσοίαν από μία

α, εἶπε } δήμαρχό τους μετά τὴν ἐκλογή του κα-
κατὰ τὴ λήξι τῶν καθηκόντων του. Στὴν

Ο Κόννουελ όμως ανακάλυψε κι' άλλα
 πριγκίπια εθίμα. Στο Πλάιμουθ κάθε χρόνο
 ορτάζεται με μεγαλοπρεπείς η κα-
 τέρση της Απριτίλινου Ισπανικής 'κατα-
 ράτης' κατά τον Μεσαίωνα από τον περιήγο-
 ρο γυίο ναυαρχο θρόνους Ντραίνι. Ο δι-
 κος του Πλάιμουθ λοιπόν, γι' ανάμνη-
 τής περιλήψεως αυτής νίκης, του δι-
 κού στολου, πεινάει κάθε χρόνο γινο κρε-
 μήν το κύπελλο του, έπινε ο ναυαρχος
 ραίνι τα σπασίμ' αγκύρι.

Μία άλλη «παράδειση» των Άγγλων πού επιτέλεσε τόν «Αμερικανό δημοσιογράφο» είναι ότι στην πόλη του Λονδίνου δεν πουνώνται τα οικοπέδα! Υπάρχουν μόνο μακροχρόνιες μεθώσεις διαρκείας 99 έτην. Ετσι ο Λονδρέζος που χτίζει ο, ένα οικοδόμο ένα σπίτι είναι φαινομενικά μόνο Ι-κοκτήτης και τόν οικοπέδο, Στά επίσημα χωρίς παρουσίαζεται απλούστατα ως με-τωχτής! Αυτό, φυσικά, δεν μπόρεσε να τό-ωρεση τό μυαλό τού Κόνγουελ...

της Πρωτομηνίας από κάθε γυναίκα της
όδω για «πέννη» ή ένα φίλι! Ετσι,
λέει κανείς ακόμη και σήμερα τους δι-
αρχαίους υπαλλήλους, καλοντυμένους
α φρεσκοζυρισμένους, με ψηλό καπέ-
λο κι ένα ραβδί στολισμένο στο επάνω
έξος με λουλούδια, να γυρίζουν στα σπι-
τιού Χάγκερφορντ για να εισπράξουν

Να και μία ακόμη χρησιμοποίηση του ά-
εξπλωτού για ειρηνικούς σκοπούς: Η
πρεσβεία Δαλμών των "Νέων Πολιτών" ε-
παρμόζει το σύστημα να ρίχνει άεξπλω-
τotes - πυροσβέστες στα πιο άπρόσιτα
και μακρινά σημεία των άπέραντων θα-
λάσων, για να σβύνουν ένκαίρως τις μικρές

...είναι που και τότε πρέπει να ηδησθώ. Ίσως
ευταία, ο πιλότος ρίχνει τρίτο αλεξιπτώ-
το με τα απαιτούμενα για το σβύσιμο της
...10 λεπτά, ενώ αν οι διαδικασίες διαρκεί
...ταναν ώς εκεί πεζοί, θα χρειάζονταν
... άλλες ώρες.

α σκίερὰ περὶ τῆς φυσιογνωμίας. Ἐδ-
οιστοῦργημα τοῦ Μάουλντς εἶνε ἓνα πορ-
ραῖτο τοῦ Τοῦρτσιλ.

ΜΕΓΑΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΔΟΞΗΣ

Η μάχη της σημαίας

Ο αδελφός των Σκώτων

Για δεύτερη φορά, κατά το έτος 1138, οι Άγγλοι είδαν τους βορείους γείτονές τους να εισβάλουν μέσα στο έδαφός τους. Τα «κωτσέ-ζικα» μωρηγίκα» όπως τους αποκαλεί κάποιος χρονογράφος της εποχής, περνούσαν σε ατελείωτες φάλαγγες τον Τσούντιν, το φυσικό χώρο μεταξύ Άγγλιας και Σκωτίας και καμιά δύναμις δεν φαίνεται ικανή να τα σταματήσει.

Πραγματικά, ήταν απειράριθμα τα στίφη των πολεμιστών, που ακολουθούσαν το βασιλιά Δαυίδ και είχαν ενισχυθεί στο δρόμο τους από πολλούς Ουαλλούς και Σκωτσέζους επαναστάτες. Ωστόσο, ο δεισιμόδους ήταν κακός και δικαιολογημένα οι αντίπαλοί τους τους αποκαλούσαν γυναικούς, γιατί δεν είχαν ούτε «θώρακες» ούτε κράνη. Οι άρσενιοι Σκωτσέζοι, σύμφωνα με τις περιγραφές της εποχής, φορούσαν ένα είδος κοντής μάλλινης φορέας, με φαρδείς ρίγες, που ήταν σφιγμένη στη μέση με μια πέτσινη ζώνη, από όπου κρεμόταν ένα πλατύ σασί. Ένας σκούφος με μεγάλα φτερά άγριων πουλιών σκεπάζει το κεφάλι τους και στο άριστερό χέρι τους κρατούσαν μια ελαφρή ασπίδα από ξύλο, τυλιγμένη με δέρμα μισοχαρτό.

Τα απειράριθμα αυτά στίφη, κατά την εισβολή τους μέσα στο άγγλικό έδαφος, εξεδήλωσαν το μίσος τους έναντι των Άγγλων κατά τον άγριωτερο τρόπο. Η άσχημη τους διακρίσεις ήταν, όπως δηλώνουν οι σύγχρονοι ιστορικοί, να παίρνουν τα μικρά παιδιά των εχθρών τους, να τα πετάνε ψηλά στον αέρα και να συναγωνίζονται έπειτα ποιος θα τα τραπούσε καλύτερα, κατά το πέσιμό τους, με τη λόγχη ή το ξίφος του!

Ο άγγλικός στρατός, από τ' άλλο μέρος, ήταν διγυρίσμος, αλλά θαυμάσια εξοπλισμένος και οι σιδηρόφρακτοι ιππότες του φαίνονταν ακαταμάχητοι. Οι εμπειροπόλεμοι άρχηγοί του Γκυώιμ Πιπερέλ, Γκωτίε Έσπεκ, Γκιλμπέρτ και Γκωτίε ντε Λασού και ο επίσκοπος του Ντόρχαμ Ρασούλ, προτίμησαν, αντί να διακινδυνεύσουν μια πορεία προς τις βορεινές κομητείες, να περιμενούν τον εχθρό στην περιοχή της Ύδρης, κοντά στο Έλφριντον, το σημερινό Άλ-λερτον.

Έτσι δόθηκε η περίφημη «μάχη της Σημαίας», που έχει μείνει ιστορική στα χρονικά της Άγγλιας.

Οι Άγγλοι είχαν τοποθετήσει έναν υψηλό λόφο πάνω σε τέσσερες τροχές και έσυραν το περίεργο αυτό όργανο πάνω σε έναν λόφο στην κορυφή του οποίου υπήρχε ένα μικρό ασμένιο κουτί, που περιείχε όσα άγνια και, λίγο πιο κάτω, κυμάτιζε η σημαία του άγιου Γεωργίου, ολόγυρα, πάνω σε τρία άλλα κυνάρια κυμάτιζαν οι σημαίες του άγιου Κουδντιπερτ του Ντόρχαμ, του άγιου Ιωάννου του Μπερλντ και του άγιου Βλαντίν του Ρίμπον.

Ο Γκωτίε ντε Λασού κάλεσε τότε τον άνεμό του Ούγο και μερικούς άλλους ιππότες και τους ανέθεσε την φρουράση της σημαίας.

Αίσιος και κατάρ, τους είπε, σ' εκείνον που δεν θα έκανε με το αίμα του ένα πρόσωπο μπροστά στο ιερό έθνικό μας σύμβολο.

Ο Ούγο γονάτισε άμέσως και πάνω στο νεονικό του πρόσωπο — ήταν άμυδστακο παιδί ακόμη — άρχισαν να τρέχουν άσθονα δάκρυα. Αδέντα, είπε στο θείο του, μου είχατε υποσχεθεί πως θα μου κάνατε την τιμή να μου επιτρέψετε να πολεμήσω στο πλευρό σας. Τι κακό έκανα, λοιπόν, για να μην είμαι πια άξιος γι' αυτή την τιμή;

Ο Γκωτίε, που είχε συγκινηθεί από τα λόγια αυτά, τον κτύπησε με καλωσύνη στον ώμο.

— Ούγο, είπε, δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πως η τιμή που σου κάνω είναι ακόμη μεγαλύτερη; Γιατί η τιμή της Άγγλιας βρίσκεται στα χέρια σου και στα χέρια των συντρόφων σου. Φύλαξε γενναία, φίλοι μου! Οι εχθροί δεν

θα λείψουν στη μάχη αυτή για όλους εκείνους που επιθυμούν τη δόξα και που είναι πρόθυμοι να εκπληρώσουν τους όρκους και το καθήκον τους.

Ένα μεγάλο βουητό ανήγγειλε την προσέγγιση των εχθρών.

Μπροστά κυμάτιζε η σημαία τους.

Ο βασιλιάς Δαυίδ και μερικοί Γάλλοι και Νορμανδοί ιππότες που τον περιστοιχίζουν, όταν αντίκρυσαν τη λαμπρή παράταξη των Άγγλων, που οι ατσάλινες πανοπλίες τους άστράφτανε στον ήλιο, προσπάθησαν να συγκρατήσουν το στρατό τους, για να έπωφεληθούν από τα εδαφικά πλεονεκτήματα που παρουσίαζε η τοποθεσία και να τακτοποιήσουν καλύτερα τις δυνάμεις τους.

Αλλά οι άρσενιοι της Κούμπερλαν και οι άγριες φυλές του Λίντελ και του Τέιστ έπρεχαν κίονα μπροστά, δυνάμεις τον αέρα με την πολεμική κραυγή τους:

— Άλμπεν! Άλμπεν!

Η κίνησή τους παρέσυρε ολόκληρο το στρατό, που ρίχθηκε με ανάνταση όρη στο κέντρο της εχθρικής παράταξης και την διέσπασε.

Αλλά η όρμητική αυτή έπθεση έφερε την καταστροφή των Σκώτων. Γιατί όταν οι Άγγλοι ιππότες συγκροτήσανε και πάλι τις τάξεις τους, τα στίφη του βασιλιά Δαυίδ που ήταν χωρίς θώρακες και χωρίς κράνη, βρέθηκαν μπλεγμένα σ' έναν ανίστον αγώνα.

Στο άναμεταξύ ο Γκιλμπέρτ ντε Λασού ίχεν εξαπολύσει από τα δύο πλευρά τους τοξότες του και έκαμε τους Σκωτσέζους να πληρωθούν πολύ ακριβώς την πρώτη τους επίτυχία. Τα βέλη τους έπεφταν σαν χαλάρα στην πεδιάδα κι έκινε που είχαν έλθει στον απείριστο να ριχθούν μέσα στο στόμα του λύκου δεν μπορούσαν να αποσχωρήσουν.

Μόνο, μια φάλαγγα πολεμιστών από τη Νορβουμπελάνδη, που την διοικούσε ο γιός του βασιλιά Δαυίδ Έρρικος, είχε κατορθώσει να φθάσει ως το μικρό λόφο, όπου ήταν στημένη η άγγλική σημαία.

Ένας ιππότης πλησίασε τότε το νεαρό ντε Λασού και του είπε:

— Πρέπει να ζητήσωμε βοήθεια! Οι εχθροί είναι εκατό φορές περισσότεροι από μας!

— Αυτό είναι αλήθεια, απάντησε ο Ούγο.

Αλλά από τη στιγμή που θ' άρχισαμε να πολεμάμε μαζί τους, θα γίνονται όλοένα και λιγότεροι κι' εμείς θαμιασε πάντα αρκετοί για να τους αποκρούσουμε.

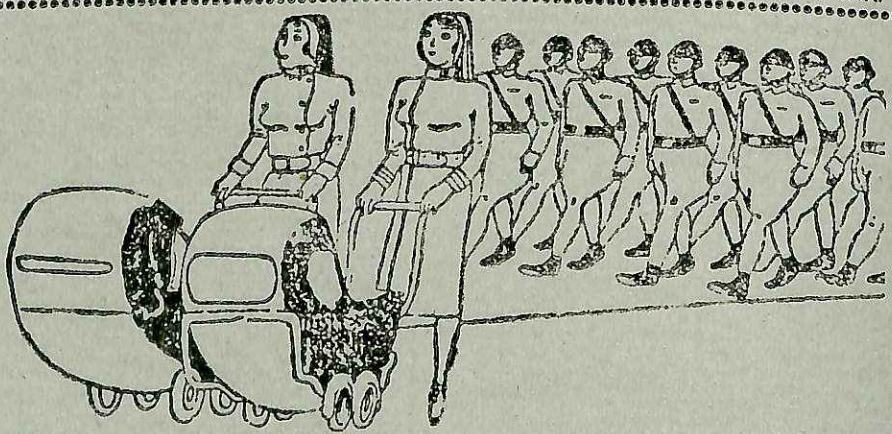
Ο έλικος αυτός αγάνας γύρω από την άγγλική σημαία κράτησε ως το βράδυ. Οι Σκωτσέζοι ανέθηκαν πολλές φορές πάνω στο μικρό λόφο, αλλά, κάθε φορά που άπλωναν το χέρι τους στο κοντάρι, οι Άγγλοι ιππότες, συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις τους, κατάρθωναν να τους απομακρύνουν.

Στο τέλος, ο πρίγκιψ Έρρικος, βλέποντας την πανωλεθρία που είχαν πάθει οι δικοί του στην πεδιάδα, παρατήθηκε από την προσπάθεια του και κατάρθωσε να φθάσει με λίγους θαλασούς του στις όχθες του Τάβν, περνώντας μέσα από τα στρατεύματα των Άγγλων.

Ο Ούγο ντε Λασού πολεμούσε ως την τελευταία στιγμή σαν λιοντάρι κι' όταν είδε τους εχθρούς να φεύγουν έκαμε μια κίνηση για να τους καταδιώξει. Αλλά οι δυνάμεις του τον πρόδωκαν και σωπάστηκε στη βάση του κονταριού. Άνοιξαν τότε την πανοπλία του και τον βρήκαν πλημυρισμένο στο αίμα, που έτρεχε από το στήθος και τη δεξιά μαχαλά του.

Ο νεαρός ιππότης σήκωσε για μια στιγμή το βλέμμα του ψηλά κι' ένα χαμόγελο φάνισε τα χείλη του, καθώς αντίκρυσσε τη σημαία του άγιου Γεωργίου, που κυμάτιζε πάντα στην άκρη του κονταριού.

Αλλά, την ίδια στιγμή, το αίμα πλημμύρισε το στήθος του και άρχισε να ξεχύνεται άφθονο από το στόμα του, ενώ τα μάτια του κλείναν για πάντα μεθυσμένα από το στερνό και υπέροχο αυτό θέαμα.

— Μη γυρίσης πίσω, Έλένη, γιατί νομίζω πως κάποιος μας παρακολουθεί.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ σ' όλο τον κόσμο

Πόσους εξώντωσαν οι Γερμανοί

Κανένας λαός δεν κατεδιώχθη με τόση λύσσα από τους εγκληματίες Ναζί, όσον ο Ιουδαϊσμός. Οι εξοντωθέντες από τους χιτλερικούς Έβραίοι σ' όλο τον κόσμο υπολογίζονται σε εκατομμύρια. Σύμφωνα με τους αριθμούς που έδωσε τελευταία το κεντρικό εβραϊκό κοιμητήριο του Λονδίνου, οι Έβραίοι που βρισκόταν στις διάφορες ευρωπαϊκές χώρες κατά την περίοδο της εισβολής των ναζιστικών ορδών ανήρχοντο σε 7 περίπου εκατομμύρια. Ασφαλώς οι περισσότεροι απ' αυτούς θα έχουν εξοντωθεί. Τα 7 αυτά εκατομμύρια αντιπροσωπεύουν το ήμισυ περίπου των Έβραίων που βρισκόταν σ' όλο τον κόσμο και που υπολογίζονται σε 16 εκατομμύρια και περισσότερα από τα 2/3 των Έβραίων της Ευρώπης, που ο αριθμός τους ανήρχετο προπολεμικά σε 9% εκατομμύρια. (Οι υπόλοιποι βρίσκονται στην Αμερική και πολύ λίγοι στην Ασία και την Αφρική).

Από τους Έβραίους της Ευρώπης οι περισσότεροι βρισκόταν προπολεμικά στην Πολωνία (υπέρ τα 3 εκατομμύρια). Απ' αυτούς ελάχιστα διασώθηκαν. Στη δεύτερη γραμμή έρχονται η Ρωσία με 2.800.000 περίπου Έβραίους, ακολουθούμενη η Ρουμανία με 1 εκατομμύριο και τέταρτη έρχεται η Μ. Βρετανία με 720.000 Έβραίους. Στην Ελλάδα υπήρχαν 90 χιλιάδες Έβραίοι. Απ' αυτούς είνε ζήτλημα αν διασώθηκαν μερικές χιλιάδες.

Η όνομασία της Άγγλιας

Σύμφωνα με τις αρχαίες παραδόσεις, η κρημική και πανίσχυρη νήσος που φέρει αρχικά «χώρα των προσηνών Λόφων» και νωρίτερα «νήσος του μέλιτος». Σε χρόνιους πολύ νεώτερες πήρε την όνομασία μετέπειτα ως Βρετανία, που οι Ρωμαίοι την γλία καθιερώθηκε μετά την κατάκτηση της χώρας από τους Άγγλους.

Για να χάνετε τόν... καιρό σας

Δεν υπάρχουν μόνο αναριθμητοί τρόποι για να χάνει κανείς άσκοπα τον καιρό, αλλά και αναριθμητές παρονομαστικές με το χάσιμο του καιρού σημασία, σ' εργασιακή, που τυπώθηκε το 1623 στο Νόρς. Να μερικές απ' αυτές:

«Καλλιώνω τις χάνες και τα τζιτζικια».
«Αρμύνω τους τράγουους».
«Κυννώνω αλεπούδες».
«Μετρώ τις παπαρούνες».
«Μετρώ τα πηδήματα των ψύλλων».
«Κτίζω με άσρα».
«Ταξιεύω στα συννεφια».
«Οργώνω την άμμο».
«Ψάχνω μέσα στ' άχυρα».
«Οτείανω σαπουνόφουσες», κτλ. κτλ.

Καταστροφή

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΟΦΙΑ ΠΟΥΛΟΥ: Πλούσια χήρα 74 ετών.
ΕΥΛΑΛΙΑ ΜΑΛΕΝ: 35 χρόνων.
ΣΕΛΕΣΤΕΝ ΜΑΛΕΝ: Σούζυος της, 38 χρόνων.
ΜΠΕΜΠΗΣ: Παιδί τους, 5 χρόνων.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο σαλόνι των Μαλέν. Η Ευλαλία και ο Σελεστέν δεν ξέρουν πως να περιποιηθούν καλύτερα τη θεία τους Σοφία ή οποία, όπως κάθε πρώτη Κυριακή του μηνός ήρθε να τους επισκεφθεί).

Ε ο λ α λ ι α: Τι φρικτός καιρός!... Τι λάσπη! Και ήρθε με τα πόδια, αγαπητή μου θεία!... Μα τότε θαχουν βραστή τα παπούτσια σου. (Στο σύζυγό της): Σελεστέν, τρέχα να φέρεις τις βελούδινες παντοφλές μου για να τις φορέω ή θεία.

Ε ο λ α λ ι α: Όχι, όχι, σάς παρακαλώ, μην ενοχλείστε. Θα ζεστάνω τα πόδια μου στο τζάκι. Αυτό είναι αρκετό.

Ε ο λ α λ ι α: Μα, θεία μου, αυτό δεν είναι σωστό. Μπορεί να κρυολογήσεις. (Παίρνοντας τις παντοφλές απ' τα χέρια του συζύγου της): Κάθισε, καλή μου θεία να στις φορέσω εγώ. (Γονατίζει στο πάτωμα).

Ε ο λ α λ ι α: Ω, καλή μου άνηψιά!... Πως να μη σ' αγαπάω κοίτεις.

Ε ο λ α λ ι α (αφού της φόρεσε τις παντοφλές): Δεν είναι τώρα πιο καλά; (Στο σύζυγό της): Φέρε, λοιπόν ένα σκαμνάκι για τα πόδια της θείας κι' ένα μαξιλάρι για την πλάτη της. (Στη θεία): Και οι πόνοι των νεφρών, θεία μου, λιγότερα καθόλου.

Ε ο λ α λ ι α: Ναι, είμαι κάπως καλύτερα. Ε ο λ α λ ι α (τοποθετώντας το μαξιλάρι και το σκαμνάκι): Κάθισε, θεία μου, όσο μπορείς πιο αναπαυτικά.

Ε ο λ α λ ι α: Αγαπημένο μου παιδί, μην κουράζεσαι τόσο για να με περιποιηθείς. Ε ο λ α λ ι α: Τι λές, θεία μου, είναι μια εύχαριστη για μένα.

Ε ο λ α λ ι α: Ώστε λοιπόν, αγαπάτε λίγο την γρήγη θεία σας; Και δεν πηλτήτε κάθε πρώτη Κυριακή του μηνός που έρχεται και σας βλέπει;

Ε ο λ α λ ι α: Μα τι είναι αυτά που λές, θεία μου; Αφού ξέρεις καλά πως μετά το θάνατο της μητέρας, είσαι η μόνη συγγενής που μας άπτείνε. (Στο υπέυυχο που κάθεται ακίνητος): Μπέμπε, δεν λες τίποτε στη καλή σου νουνά;

Μ π έ μ π η ς: Καλήμέρα, νουνά. μούφρες καραμέλλες.

Ε ο λ α λ ι α (ζωηρά): Σέρεις καλά πως οι καραμέλλες χαλάνε τα δόντια των παιδιών.

Μ π έ μ π η ς: Τότε γιατί μου αγοράζεις έσύ; (Στη νουνά του): Και παι, γνίσα; Γιατί δεν μούφρες; Μήπως κι' αυτά χαλάνε τα δόντια;

Ε ο λ α λ ι α: Αφες ήσυχη τη νουνά σου, μπέμπε. Πήγαινε να παίξεις με τον καραγκιόζη σου. (Στη θεία της): Και τώρα, θεία μου, πρέπει να πάρω κάτι ζεστό... Μ' αση την ώρα πια πρέπει κανείς να παίρνει προφυλάξεις. Θέλεις ένα γάλα ζεστό; Ένα γκρόγκι; Λίγο κρασί χαλαρωμένο; Η μήπως προ-

ΜΕ 10 ΛΕΞΕΙΣ

... Η ανανίαεις με δυναμντι-δα ενός μικρού νησιού του ποταμού Μισισσιππ, όπου είχαν τις φυλές τους άμετοπτα πουλιά, σκότωσε 24.000 απ' τους πτερωτούς κατοίκους του.

... Απεδείχθη ότι στον πόλεμο οι περισσότεροι τραυματίες πεθαίνουν από αιμορραγία.

... Η ναυτίασις, όταν είναι άκατάσχετη, μπορεί να προξενήσει και τυφλώση.

... Ο κυμός των κρεμμυδιών είναι άριστο φάρμακο για τους νευρικούς έρεθισμούς.

... Ο επικύνανος κύνει καθιμερινός στο θαλάσσο 80 κυβικούς πόδας νερού.

... Ο Αμοσάνος κατά το 13ο αυτό διάστημα κύνει 3700 πόδας.

... Ο Μισισσιππς 700, ο Νεβίλος 560 και ο Ρήνος 230.

... Όλα τα ζώα κοιμούνται πάντα μετά το φαγητό, εκτός του...

... Το γαπίο κρέας θεωρείται ότι είναι φάρμακο για πνευμονικές παθήσεις.

πιδες ένα τσάι με μπισκότα; Θ ε ι α: Αφού επιμένεις, θα πάρω ένα τσάι.

Ε ο λ α λ ι α: Τρέχω να στο έτοιμάσω (χαμηλόφωνα στον άνδρα της, καθώς βγαίνει): Πρέπει να πας ν' αγοράσεις τσάι. Δεν υπάρχει καθόλου στο σπίτι.

Σ ε λ ε σ τ έ ν: Θα με συγχωρήσετε, θεία Ευλαλία. Θα πεταχτώ μία στιγμή έξω για κάποια δουλειά και θα γυρίσω άμέσως.

Ε ο λ α λ ι α: Πήγαινε, πήγαινε, καλέ μου Σελεστέν. Μη στενοχωρείσαι καθόλου. Ο Μπέμπες θα μου κρατήσει συντροφιά.

Σ ε λ ε σ τ έ ν (στο μπέμπε): Να είσαι φρόνιμος. Παίξε ήσυχα με τον καραγκιόζη σου και μην ενοχλής την νουνά σου (Βγαίνει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ο Μπέμπες και η θεία Σοφία είνε μόνοι στο σαλόνι).

Μ π έ μ π η ς (αφού έπαιξε μερικές στιγμές σιωπής): Δεν μου λές, νουνά, γιατί φέρνεις πάντα μαζί σου όταν έρχεσαι εδώ μόνο τον Τούρκο και όχι κανένα άλλο από τα σκυλιά σου;... Κι' έχεις τόσα πολλά λουκάνικα στο σπίτι ώστε να δένεις μ' αυτά τα σκυλιά σου;

Ε ο λ α λ ι α (ερεθισμένη): Ο μπαμπάς σου λές πως δένω τα σκυλιά με τα λουκάνικα;

(Ο Μπέμπες τακτοποιεί τις καρέκλες του καραγκιόζη του και δεν άπαντά).

Ε ο λ α λ ι α (φαινομενικά γαλήνια): «Ακου, μπέμπε, να ένα φράγκο για σένα. Μ π έ μ π η ς (όπαλνοντας το χέρι του): Για ν' αγοράσω καραμέλλες;

Ε ο λ α λ ι α: Ναι, μιά για να στο δώσω πρέπει να μου πής αν ο μπαμπάς σου λές πως δένω τα σκυλιά με τα λουκάνικα.

Μ π έ μ π η ς: Η μαμά μου το λές, αλλά συμφωνεί κι' ο μπαμπάς. Δες μου το φράγκο μου.

Ε ο λ α λ ι α: Θα στο δώσω σε λίγο. Πές μου τί άλλο λένε ο μπαμπάς σου κι' η μαμά σου για μένα;

Μ π έ μ π η ς (δύσως): Λένε πως είσαι μια γρήγη στρίγγλα. «Αλήθεια, νουνά, τι θα πη στρίγγλα;

Ε ο λ α λ ι α (προσπαθώντας να διατηρήσει τη γαλήνη της): Στρίγγλα θα πη μία γυναίκα που έχει άσπρα μαλλιά.

Μ π έ μ π η ς: Μα τα μαλλιά σου δεν είνε δικά σου! Η μαμά μου είπε να μη στο τράβω γιατί θα σου έπουν από το κεφάλι όπως τα μαλλιά του καραγκιόζη μου. (Βγαίνει την περούκα του καραγκιόζη του): Και τώρα δες μου το φράγκο μου.

Ε ο λ α λ ι α: Πές μου πρώτα, ο μπαμπάς σου κι' η μαμά σου, λένε πως έχω πολλά χρήματα;

Μ π έ μ π η ς: Λένε πως έχεις πάρα πολλά, και πως θα γίνουν δικά μας άμα ταύτωσή!... Δες μου έπί τέλους το φράγκο μου.

Ε ο λ α λ ι α: Και θα χαρούν άμα πεθάνω;

Μ π έ μ π η ς: Νά πεθάνω; Μα ή μαμά λές πως είσαι γρήγη γασά έφταψχη.

(Μπαίνει η Εύλαλία με το σερόβιστο του τσαγιού).

Ε ο λ α λ ι α: Νά καλή μου θεία ένα ζεστό τσάι που θα σου κάνει καλό!

Ε ο λ α λ ι α (αυστηρά): Εύχαριστώ, οι γρήγες γάτες δεν πίνουν τσάι.

Ε ο λ α λ ι α (σαστισμένη): Τι;... Τι λέτε θεία μου; (Προσπαθώντας ένα μέρος της αλήθειας): Μήπως αυτό το παληόπαιδο σας είχε τίποτε άνοησιες;

Μ π έ μ π η ς (βλέποντας τη νουνά του να ξαναδέρη το φράγκο στην τσάντα της, φαντάζει): Το φράγκο μου! Γιατί δεν μου δίνεις το φράγκο μου; Χί! Χί! Χί!... (Κλαίει).

Ε ο λ α λ ι α: Οι γρήγες στρίγγλες δεν δίνουν φράγκα. (Βγαίνει νευρικά τις παντοφλές και φοράει τα παπούτσια της).

Σ ε λ ε σ τ έ ν (μπαίνοντας): Πες, φεύγεται θεία μου; Μα τι συμβαίνει, καλή μου θεία;

Ε ο λ α λ ι α: Δώσε μου το καπέλλο για να το φορέσω στο κεφάλι μου που έχει μία περούκα σαν του καραγκιόζη.

(Η Εύλαλία της δίνει το καπέλλο της κι' ενώ έκείνη το φοράει μπροστά στον καθρέφτη, το άνδρουνό αλληλοκυττάζεται κατάλαχμο).

Ε ο λ α λ ι α (φωνατώντας το σκύλο της): «Έλα, Τούρκο... Πάμε στο σπίτι να σε δώσω με τα λουκάνικα. (Διευθύνεται βλοσυρή προς την πόρτα): Η γρήγη στρίγγλα σάς άποχαίρετα για πάντα! (Βγαίνει).

Σ ε λ ε σ τ έ ν και Ε ο λ α λ ι α (άπορητοιμένοι): Βραχνάει το έκα-νε!... Χάσαμε την κληρονομιά. Τι γκάφα, τί γκάφα!...

ANDY KONTE

Αποτελεσματική δράσις των... σωμάτων ασφαλείας!

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΑΥΑΡΙΕΣ

Έκδρομική μανία

Η κλεινή Πρωτεύουσα μας, ή Αθήνα ή ώραλα κάθε Κυριακή αδειάζει. Κάθε μία τρελλοπαρέα, απ' το Σάββατο ακόμα πριν άρχισή να βραδυάζη, έτοιμάζει καλοθάκια, βαλτσούλες, μπουναλάκια, δένει κόμπους και θηλιές, για να πάνε εξωπλησιμένη σε άκτες και βουναλάκια, στα τριγύρω μας τα δάση είτε στις άκρογυαλιές.

Λόγω μίας παλαιότητας και γνωστής μας συνηθείας, έτοιμάζουν κεφτεδάκια, κάνουν όλοι προμηθείας και με χιλιά ντοματούρια κάποιος σάκκο τον γεμίζουν με ντομάτες και μ' άγρια (γούρια

κι' άλλα τρόφιμα πολλά κι' όταν πια πειστούνε ότι τάχουν όλα τα καλά κι' ότι όλα είν' εν τάξει, ξεκινάνε απ' το σπίτι εν πομπή και παρατάζει!

Ξεκινάνε με τραγούδια με φωνές και φασαρία, σαν γαϊδουρία ξεφωνίζουν και μουγκρίζουνε σαν (βώδια κι' άλλοι — πουχουν παραδάκι — πάνε με λεωφορεία κι' άλλοι — που δεν έχουν φράγκο — πάνε πάντα με τα πόδια.

Πάντως είτε με τα πόδια είτε μ' ένα κάποιο μπουσί δε διατάσσονται στιγμή κι' όλοι πάνε έκδρομη

και στην ύπαιθρο άρχίζουν γενναϊότατο τοιμωσύο! Γιατί πια γνωστό θα είναι και στον πλέον άσση ότι έκδρομη σημαίνει για τον Έλληνα: φαί! Ναι, μόνο θα πη για όλους, νέους, γέροντες και κο-

(πέλλες, φανοπάτι λυσσαλέο με σαράντα δυο μασσέλες! Όλοι τους στα κεφτεδάκια πέφτουνε σαν λιμασμέ-

ροκανίζουν επί ώρες και δεν κάνουνε και κράτει, μ' άλλα λόγια έκστρατεύουν για να φάν στη Βου-

(λιανμένη μιά και όλη τη βδομάδα τρών, άς πούμε, στο Παν-κράτι!

Παίρνουν δώδεκα πακέτα, μιά γυναίκα, δυο παιδιά και, χωρίς καμία έτικεττα, γυρνούν στην άμμουδιά, κοιταρίζουν μιά σπαλιά

και τα σκόλια του κόσμου παραβλέπουν κι' άφωφάνε, μέο! της θαλάσσης κατόπιν πέφτουνε την άγκαλιά κι' έπειτ' από λίγη ώρα βγαίνουν για να... ξανα- (φάνε!

Τι τα θέλετε, αλήθεια, κάθε μέρα, ώριμένως, μεγαλώνει έπικινδύνος το έκδρομικό το μένος κι' όλοι, όλ' οι Αθηναίοι και οι γέροι και οι νέοι με καρά προμηθεία πάνε κάθε Κυριακή στις άκτες και στα βουνά.

άγνωστε τις άνεσεις, τα κομφορ και το ρακάτι και το βράδυ στην Αθήνα έπιστρέφουνε ξανά θλιβεροί, μπαλντισμένοι, μαυρισμένοι μ... χορ- (τάτοι!

Να ξεφύγης απ' την πόλη! Πά! πά! τι καρά μεγάλη! Πως μπορώ να εξυμνήσω τ' άναθα της έκδρομης; Έπομένως άς πηγαίνουν κάθε Κυριακή οι άλλοι για να ζούμε στην Αθήνα ήρεμάτα έμεις!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πε ιπετε ωδη διηγήματα

Είχε γεράσει πιά ο πιστός σκύλος του Πασκάλ Σαμπελού, ο καλός Τιμπώ.

Ο Σαμπελού ήταν εργάτης λατόμος, σκεδόν πάντα όμως άνεργος. Προτιμούσε να περνά τον καιρό του στην ταβέρνα, πίνοντας και πολιτικολογώντας.

Μια νύκτα χειμωνιάτικη, κοντά τα μεσάνυχτα, γύρισε στο σπίτι του μισομεθυμένος και πιο κακοκεφός από κάθε άλλη φορά. Μόλις έμπηκε, είδε τον Τιμπώ να σκύβεται και να κουνά την ουρά του.

«Α, εσύ είσαι, τιμωρία μου», μουγκρίσε ανάμεσα στα δόντια του. Ξέρεις, πήρα μία απόφοσι!... Έου δεν το κερδίζεις, το ψάξι σου. Δεν μπορεί να εξασκουθήσαι, αυτή η κατάρα σου.

Ο Σαμπελού είχε φέρει απ' τον πόλεμο μία γερμανική χειροβομβίδα. Την πήρε, τώρα μέσα απ' το ντουλάπι, όπου την είχε αφίσει ξεχωριστά. Ξεδίωξε τον πυροσώφλινα της. Έκοψε ένα μακρύ κομμάτι ρυτίλι, απ' αυτό που χρησιμοποιούσε για φουρνέλα, κι έκοψε την άκρη του μέσα στη χειροβομβίδα. «Επειτα ανοίξε την πόρτα και σφύριξε στον Τιμπώ. Ο σκύλος δεν ακολουθούσε ανύποπτος.

Βγήκαν απ' την πόλη. Όταν βρέθηκαν στο δάσος, κοντά στη θάλασσα, ο Σαμπελού στομάτισε.

«Εδώ, Τιμπώ, φώναξε. Επεισε το σκύλο και τον έδεσε σ' ένα δέντρο. Έπειτα έβγαλε κάτω απ' την κοιλιά του τη χειροβομβίδα και τη σπερώσε μ' ένα νερό απαγόνο. Τέλος, έβγαλε φωτιά μ' ένα σπρίτο στην άκρη του φυτίλιου. Ο Τιμπώ παρακολουθούσε με έκπληξη αυτές τις προστοιμασίες. Μα γιατί ο αφεντικός του απομακρυνόταν τώρα βιαστικά; Θα ήθελε, φαίνεται, να παίξουν κυνηγιό, όπως άλλοτε.

Ο Τιμπώ γαύγισε χαρούμενος κι ώρμησε... Τον σκονίον του, τον συγκράτησε. Όρμησε πάλι, κι' αυτή τη φορά έσπασε το σκονίον. Ήταν ελεύθερος!

Ο Σαμπελού γύρισε και τον είδε ναρχεται προς το μέρος του, με τη χειροβομβίδα που θάσκαζε σε ένα γλυτό λείψαν. Άρχισε να τρέχει, σαν τρελλός, για να γλυτώσει. Αυτό περίμενε κι ο σκύλος. Έτρεξε πίσω του, ενώ το αναμμένο φυτίλι σκόρπιζε μικρές σπινθίρες μέσα στο σκοτάδι. Ποιός θα πίστευε ότι, μ' όλους τους ρευματισμούς του, έμενε ακόμα τόσο ευκίνητος;...

Ο Σαμπελού άρχισε να φωνάζει, να ουρλιάζει, όσο ένοιωσε να τον πλησιάζει ο θάνατος! Σκόνταψε ξαφνικά σε μία ριζα κι' έπεσε κάτω. Ο Τιμπώ στάθηκε κοντά του κι' άρχισε να τον γλύφει τρυφερά. Η χειροβομβίδα φαίνονταν πελώρια κάτω απ' την κοιλιά του, το φυτίλι κόντανε από στιγμή σε στιγμή. Ο Σαμπελού άπλωσε το χέρι του, για να το τραβήξει έξω απ' τη χειροβομβίδα. Αλλά ο σκύλος του ξέφυγε, για να παίζει, κι' άρχισε να πηδάει και να τριγυρίζει υπό μέτρα μακριά του.

Φύγε!... Φύγε λοιπόν! φώναξε ο εργάτης με φρίκη.

Το ζώο δεν υπάκουσε. Η φωνή του Σαμπελού έγινε έκτεκτική, πνιγμένη απ' το φόβο:

«Φύγε, Τιμπώ, εσύ που είσαι καλό σκυλάκι!... Φύγε!»

Ο σκύλος είχε σταθεί και τον κτύπαζε, προσπαθώντας να καταλάβει. Μία αλλόκοτη υποψία πέρασε απ' το μυαλό του δημιού:

«Μήπως το κάνεις για να με τιμωρήσεις; Μα όχι, δεν πρέπει να εκδικηθεί ένα καλό σκυλί! Δεν μπορείς, Τιμπώ, να σκοτώσεις το καλό σου αφεντικό... Συχωρέσε με, Τιμπώ!»

Ακούοντας το όνομά του, ο σκύλος πλησίασε. Ξετρελλανμένος απ' τον τρόμο, ο Σαμπελού πήδησε όρθιος κι' έτρεξε ανάμεσα στα δέντρα, κουτσαίνοντας, ουρλιάζοντας.

Μία βιγνέτιο του ήρε ξαφνικά. Έστριψε αριστερά, προς τη θάλασσα, πέρασε τη στενή αιμουνιά και βούτηξε στα παγωμένα κύματα. Ο Τιμπώ σταμάτησε λίγο στην ακρογιαλιά. Τί έκανε ο αφεντικός του; Είχε τρελλαθεί;... Μία σκέψη απειλημένη πέρασε απ' το τριχωτό κεφάλι του: Θα πνιγόταν ο κύριός του!

Δίχως να διασέση, ρίχτηκε κι' αυτός στη θάλασσα, μαζί με το πλατόνισμα της βουτιάς του, ακούστηκε ένα μικρό τοιτοίρισμα: Το φυτίλι είχε σβύσει, τη στιγμή που ή φωτιά θάφτανε στη χειροβομβίδα. Λίγο αλμυρό νερό είχε σταματήσει το πεπρωμένο!

Ο Σαμπελού έμεινε μερικά δευτερόλεπτα, ως δού το λυγισμό να καταλάβει. «Επειτα ουρλιάσε: «Εοδούσε!... Εοδούσε!... Είμαι ζωντανός!... Για περισσότερο ασφάλεια, βούτηξε δυο φορές ως το βυθό το ζώο με τη χειροβομβίδα. Έπειτα βγήκε τρέμοντας απ' το νερό και τράβηξε ουρτά προς την πόλη.

Μερικές μέρες αργότερα, ο Σαμπελού πέθανε στο νοσοκομείο από πνευμονική σφαιρόφι, αποτέλεσμα της παγωμένης βουτιάς. Η Θεία Δίκη...

Κι' ο καύμένος ο Τιμπώ, που δεν είχε καταλάβει τίποτε απ' την εγκληματική απόπειρα εναντίον του, πήγε σαν ήλιος να πεθάνει από ασιτία πάνω στον τάφο του αφεντικού του.

P. NTE PIENZI

Αμερικανικές συλλογές

Λουλούδια και λουκέτα

Ποδ άλλο παρά στην Αμερική μπορεί κανείς να βρει τις περιγυριμένες συλλογές; Ο αριθμός τους είναι αμετρήσιμος. Θα μιλήσουμε όμως εώ για ούνο μόνο απ' αυτές.

Η πρώτη αποτελείται απ' ωραιότατα λουλούδια, τριαντάφυλλα και γαρφαλλά, τουλίπες και κρίνους, μενέζες και γαρνιέρες, όλα αιώνια, αμάραντα, φτιασμένα με... φτερά κοττάς!

Τα λουλούδια αυτά είναι έργον του ιδιοκτήτη της συλλογής, ενός γερου 85 ετών, που λεγεται Φρεντ Γκρεσμπεκ. Έχουν τούτη φυσικότητα, ώστε ο κατασκευαστής τους παίρνει τακτικές παραγγελίες τέτοιων λουλουδιών για τις απυποτινέρες κομψών κυριών, για αίδουσες συζύγους και για εκκλησίες, για νοσοκομεία και νεκροτομεία...

Ο Γκρεσμπεκ έχει προσλήψει επανειλημμένως σε διάφορα μέρη της Αμερικής, για να διοργανώσει εκθέσεις των έργων του. Από 60 χρόνια τώρα, κερδίζει το ψάξι του φτιάνοντας λουλούδια από φτερά. Στα νεύστα του εργαζόταν σε κάποιο θερμοκήπιο. Μία μέρα λοιπόν, καθώς κούταζε τα γαρφαλλά, βρήκε πως έμοιαζαν πολύ με τις ουρές απ' τις κοττές, του κτηματός του παππού του, όπου είχε περάσει τα παιδικά του χρόνια. Σκέφθηκε λοιπόν να φτιάσει φυτίλια γαρφαλλά από φτερά. Δοκίμασε κι' έπτυξε περίφημα. Μία μοδίστρα αγόρασε μερικά απ' τα λουλούδια του για να γαρνίρει τις τουαλέτες απ' τις πελάτισσές της.

Ο Γκρεσμπεκ είχε βρει πιά το δρόμο του, και δεν άργησε ν' ακολουθήσει.

Η συλλογή του αποτελείται από 5 είδων τριαντάφυλλα, 4 είδων γαρφαλλά, 2 τουλίπες, 4 κρίνους, γαρνιέρες, καμείλες, πανσέες, φούδες, μενέζες, παπρούνες κλπ. Οι τιμές τους κυμαίνονται από 25 σεντς για τους μενέζες ως 125 σεντς για τα μεγάλα τριαντάφυλλα και νερόκρινα. Ο Γκρεσμπεκ έχει πουλήσει ως τώρα πλέον από 100.000 λουλούδια.

Πριν χρησιμοποίησης τα φτερά, τα πλένει, τα σιδερώνει και τα αποστειρώνει. Για ένα γαρφαλλό χρειάζονται περί τα 60 μικρά φτερά, ενώ για ένα μεγάλο τριαντάφυλλο πλέον των 100. Οι τουλίπες αποτελούνται από 16 μόνο. Τα λιγότερα φτερά χρησιμοποιούνται στους μενέζες: μόλις 5. Οι γαρνιέρες και οι μικρές, χοιόχρονες 50 φτερά. Ένοιείται ότι τα φτερά αυτά πρέπει να διαλεχθούν μ' επιμέλεια μέσα από μία μεγάλη ποσότητα, γιατί ένα και μόνο, άτακτο, αρκεί για να χαλάσει ολόκληρο το λουλούδι. Στην εργασία του, ο Γκρεσμπεκ χρησιμοποιεί μόνο ένα ψαλίδι κι' ένα ταμπάκι.

Για την κατασκευή ενός γαρφαλλού, εργάζεται μισή ώρα, ενώ για άλλα λουλούδια, πιο πολύπλοκα, απαιτείται αρκετά ώρες εργασίας. Για το βαμμένο των έργων του, ο Γκρεσμπεκ μεταχειρίζεται 20 διάφορα χρώματα, όλα αδιάβροχα και τόσο στερεά, ώστε δεν αλλοιώνονται κι' αν ακόμα τα λουλούδια μείνουν επί εβδομάδες εκτεθειμένα στον ήλιο και στη βροχή.

Αν τα λουλούδια σκονισθούν ή λερωθούν, μπορούν να πλυθούν με πετρέλαιο, βενζίνη και σαπουνόδα.

Πολλές φορές, στις εκθέσεις των λουλουδιών του Γκρεσμπεκ, μαζεύονται μελίσια και κάδοντα πάνω στα πέταλά τους, νομίζοντας τα για αληθινά!

Πρέπει ν' αναφέρουμε τέλος μία περίεργη ψυχολογική παρατήρηση: «Ότι είναι πολύ προτιμώτερο να στολίζονται οι κάμαρες των δρόμων με λουλούδια που δεν πεθαίνουν ποτέ, γιατί τονώνεται το ήθικό τους με το να τα βλέπουν διαρκώς αμάραντα, κι' έτσι επιταχύνεται η ανάρρωσή τους. Η παρατήρηση αυτή έγινε σίτια μ' αμείβη σημαντικά ή πελάτεια του Γκρεσμπεκ.

Και τώρα ερχόμαστε στη δεύτερη συλλογή. Αυτή ανήκει σε καποιόν Ισαρά Σμιθ, στο Άσλαντ του Όχαιο, κι' αποτελείται από 500 λουκέτα διαφόρων ειδών και διαστάσεων.

Ο Σμιθ ενδιαφερόταν για τα λουκέτα από μικρό παιδί. Κι' αφού ασχολήθηκε μ' αυτά επί πολλά χρόνια, απέκτησε μία άβυσσική ικανότητα σ' αυτή την τέχνη. Πρώ 15 ετών, άρχισε να φτιάχνει τη συλλογή του. Τα λουκέτα του προέρχονται από 14 διάφορες χώρες του κόσμου. Αλλά τα άνορσε, άλλα τα έφτιασε ο ίδιος κι' άλλα του έστειλαν άνθρωποι που έτυχε να μαύουν τη μαγία του.

Το μικρότερο ακομμάτι της συλλογής του ζυγίζει μόλις ένα γραμμαρίο και λειτουργεί με ακρίβεια λεπτοτάτου ρολογιού. Το μεγαλύτερο έχει βάρος 6 οκάδες κι' είναι έργον του Σμιθ.

Το πιο ενδιαφέρον απ' αυτά τα λουκέτα είναι το είδους εκείνων που ανόλουν με συνδυασμό αριθμών. Τα συνηθισμένα τέτοια λουκέτα παρουσιάζουν το μινονέκτιμα ότι ο ιδιοκτήτης τους κινδυνεύει να ξεχάσει το συνδυασμό και να μ'η μπορεί πια να τ' ανοίξει. Αν λοιπόν συμβεί αυτό το πράγμα σ' εκείνο που υπάρχει στη συλλογή, ο κάτοχος βάσει μέσα ένα κλειδί, και τότε το λουκέτο ανοίγει με διαφορετικό συνδυασμό, γνωστό μόνο στο εργοστάσιο κατασκευής του. Όταν δ' ανοίξει έτσι, παρουσιάζεται μία μεταλλική πλάκα, που γράφει τους αριθμούς του ξεχασμένου συνδυασμού!

(Ένα συνοικιακό ξεκαροπαστείο, χαμένο σ' ένα δρομάκι, καμμένο θάρος, επίπλοδες για ραντεβού. Έκείνη η γυνή, στρουπουλή, βαμμένη κυνηγιά, μέγα μάτια, κείλη σαρκωμένα, τρώει την πάστα της και κοκκινίζει το κουτάλο. Εκείνος νεαρός, κλωσούλης, συμπαθητικός, δεν τρώει το γλυκό του. Είναι μελαγχολικός, και νευρικός.)

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό πρέπει να το καταλάβεις!... Δέ βέλω να μ' αγαπάς έτσι!... ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' αγανάκτηση): 'Αγαπάς κανένα; ΕΚΕΙΝΗ: Σε γελώσα, φίλε μου!... Έγώ είμαι παντρεμένη!... Και μία παντρεμένη γυναίκα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι κάνει μία παντρεμένη γυναίκα!... Αγαπιέται με συνταγή! ΕΚΕΙΝΗ: Μία παντρεμένη γυναίκα δέ μπορεί ν' αγαπιέται όπως ένα κορίτσι! Κι' εσύ, παιδάκι μου, άουνα συννηθισμένος ως τα τώρα με σε κλαμάρες!... Έγώ είμαι η πρώτη σου σοβαρή περιπέτεια!... Γι' αυτό δέν ξέρεις να φερθείς!... Αλλά δά σε μάθω!... (διδασκτική:) Οι έρωτες με τα κορίτσια, παιδάκι μου, είναι επιπόλαια πράματα... Το αίσθημα με μία ώριμη κυρία είναι βαθύ... πως να σου πω... είναι το απαγορευμένο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα γι' αυτό κι' εγώ τρελλαθηκαί!... ΕΚΕΙΝΗ: Μία γυναίκα σαν έμένα, παιδί μου, έχει σύζυγο κι' οι σύζυγοι είναι φιλόποτοι!... ΕΚΕΙΝΟΣ (ζηλεύοντας): 'Ο δικός σου είναι φάσας!... ΕΚΕΙΝΗ (χτυπάει το κουτάλακι θυμωμένα): Βλέπεις πού είσαι ανόητος;... Δεν είναι καθόλου φάσας!... Όλα τα προσέχει!... Και ού, παιδί μου, δέν ξέρεις καθόλου να κρυφτείς!... Έρχεσαι σίπι δυο φορές την ημέρα και με τις πιο αδέξιες προσφάσεις, στέλνεις κάθε μέρα λουλούδια, φροντίζεις να είσαι πάντα στα σπία που πνιγνύουν, μελαγχολείς όταν μιλά με άλλους, με παραμονεύεις, με κατασκοπεύεις!... ΕΚΕΙΝΟΣ (παραπονιάρικα): 'Αντί να χαιρέσει πού σ' αγαπώ τόσο πολύ με μαλάνεις κιόλα!... ΕΚΕΙΝΗ (μπερδεμένη): Φάε το γλυκό σου!... Μοί είπαμε και να χαλάσεις την καρδιά σου!... Μοί είπαμε και να χαλάσεις την καρδιά σου!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν μου κάνει κείφι για γλυκό!... (έπί τέλους το άρχει.) Φοβάμαι πως δέ θα μάθω ποτέ να παίζω κωμωδία!... Θά σ' αγαπώ όπως σ' αγαπώ!...

ΟΙ ΤΙΓΡΕΙΣ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Το τιγοψαρο και τὰ πιράνχα

Μιλούμε συνήθως για την άγριότητα των λιονταριών, κι' άλλων θηριών. Κανένα ωστόσο απ' τα χερσαία ζώα δέν μπορεί να συγκριθεί στην άρκατικότητα και στην σιμοβασία με ώρισμένα ψάρια. Έλάχιστο θήρια τολμούν να έπιτεθούν κατά του ανθρώπου, αν δέν τα πειράξει αυτός πρώτος. Τα ψάρια όμως είναι πιο έπιθετικά και πιο άγρια από κάθε ζωντανό πλάσμα της γής.

Θάχετε άκούσει, βέβαια, για τον ξιφία, το ψάρι πού έχει στη μύτη του ένα μακρύ, κληρο και ούνοτω σουβέλι. Συνήθως τρέφεται με μικρά ψαράκια. Δέν διατάζει όμως να πολεμήσει ακόμα και με τις φάλαινες, πού είναι 150 - 200 φορές μεγαλύτερες του. Συνήθως δέ οι μονομαχίες αυτές τελειώνουν με τη νίκη του. Άλλοτε πάλι έπιτίθεται κατά των πλοίων και τρωπεί με το σουβέλι του τη γωνιά τ' όρνιθης ευλαία του σκάφους των. Κάποτε, ένας ξιφίας τρώπης έπαι μία μεγάλη βάρκα, και λίγο έλειψε να καθρώσει με τη μύτη του πάνω στο έξιλο των έρασιτέγνων ψαρά πού βρισκόταν μέσα σ' αυτήν. Άλλοτε πάλι, ένας ξιφίας τρώπης ένα μικρό πλοίο στα ύφαλα. Εύτυχώς, οι ναύτες έλεγαν την έτοιμότητα να πετάξουν θηλείες από καρράδες σκονισσόν κτά να τον δέσουν γερά μ' αυτές, ώστε να μ'η μπορεί να φύγει. Έτσι κτήποτε έθελα του βουλωμένη την τρύπα πού είχε ανοίξει, ως δτου έφθασε βοήθεια.

Πολύ πιο έπικίνδυνος απ' τον

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ε, τότε... Έτοιμάσου να με χάσεις γρήγορα!... Αυτός δέν είναι έρωτας, μικρό μου!... Είμε πυρκαϊά!... Θά βάλεις φωτιά στο σπίτι μου, σε μένα, σ' όλη τη συνοικία!... Μα πού άκούστηκε αυτό, να σε νοιώθω όλη την ώρα στα φουστάνια μου; ΕΚΕΙΝΟΣ (καυχησιαρικά): Έχεις παρόμοια από μένα; ΕΚΕΙΝΗ (ελιγκρινής): Α, όχι! Είσαι πάντα στο ύψος των περιστάσεων!... Αλλά στο σπίτι, στον κόσμο, μπροστά στους άλλους, κατάλαβε το!... πρέπει να βάλεις νερό στο κρασί σου!... Νά είσαι!... ψυχρός, αδιάφορος, άραιός στις έπισκέψεις σου!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολλά μου ζητάς.

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπεις; Δέ μ' αγαπάς όπως θέλω εγώ!... Αν μ' αγαπούσες όπως θέλω δέ θα δέχοσυνα. Η αγάπη σε μία γυναίκα σαν έμένα θέλει πειθαρχία!... Πρέπει να μάθεις να είσαι υπάκουος στον άνδρα μου... ν' άκούς πέντε φορές το ίδιο ανέκδοτο και να γελάς και ποτέ να μ'η χασμουριέσαι! Πάρε παράδειγμα έμένα! Δέ είδες έμένα να χασμουρηθώ, όταν λέει το ίδιο ανέκδοτο πού μάς είπε και την περασμένη βδομάδα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσύ είσαι γυναίκα του!... ΕΚΕΙΝΗ: Και ού ο αγαπημένος μου. Πρέπει να μάθεις να μ'η χηλεύεις, όταν μου λέρ τρυφερά λόγια!... Νά μ'η βλέπεις όταν μου δίνη κανένα φιλί το διάδρομο!... ΕΚΕΙΝΟΣ (ένευριαμένος): 'Ακου μία για πάντα!... Η ζωή μας δέν είναι θέατρο! Δέν υπώρ να παριστάνω! Σ' αγαπώ!

ΕΚΕΙΝΗ (πεισματωμένη): Όραία!... Θά μάς παρακολουθούσαν θά τα μυριοτόμα. Και δέ θα ξαναβρω πιά!... Γιατί έγω, αγόρι μου, θέλω την έλευθερία μου! Κατάλαβε;... Λοιπόν, αποφάσισε!... ΕΚΕΙΝΟΣ (μετά δύο λεπτών σιωπής): Θά προσπαθήσω να βάλω νερό!... πάμε! (Σηκώνεται!)

ΕΚΕΙΝΗ (άφου σκεψή): Πάμε!... (Φαίνεται στο τσαντάκι της). Αποψή θά πληρώσω εγώ τις πάστες!... ΕΚΕΙΝΟΣ (γελαστά, βγάζοντας χρήματα): 'Αδύνατον!... Τα διάκτρα τα πληρώνουν πάντα οι μασθιά!... (πληρώνει το πρώτο μάθημα συμπεριφοράς έραστο. Και το πληρώνει πάμφθυνα).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Νερό στο κρασί σου!

πάντα στο ύψος των περιστάσεων!... Αλλά στο σπίτι, στον κόσμο, μπροστά στους άλλους, κατάλαβε το!... πρέπει να βάλεις νερό στο κρασί σου!... Νά είσαι!... ψυχρός, αδιάφορος, άραιός στις έπισκέψεις σου!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολλά μου ζητάς.

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπεις; Δέ μ' αγαπάς όπως θέλω εγώ!... Αν μ' αγαπούσες όπως θέλω δέ θα δέχοσυνα. Η αγάπη σε μία γυναίκα σαν έμένα θέλει πειθαρχία!... Πρέπει να μάθεις να είσαι υπάκουος στον άνδρα μου... ν' άκούς πέντε φορές το ίδιο ανέκδοτο και να γελάς και ποτέ να μ'η χασμουριέσαι! Πάρε παράδειγμα έμένα! Δέ είδες έμένα να χασμουρηθώ, όταν λέει το ίδιο ανέκδοτο πού μάς είπε και την περασμένη βδομάδα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσύ είσαι γυναίκα του!... ΕΚΕΙΝΗ: Και ού ο αγαπημένος μου. Πρέπει να μάθεις να μ'η χηλεύεις, όταν μου λέρ τρυφερά λόγια!... Νά μ'η βλέπεις όταν μου δίνη κανένα φιλί το διάδρομο!... ΕΚΕΙΝΟΣ (ένευριαμένος): 'Ακου μία για πάντα!... Η ζωή μας δέν είναι θέατρο! Δέν υπώρ να παριστάνω! Σ' αγαπώ!

ΕΚΕΙΝΗ (πεισματωμένη): Όραία!... Θά μάς παρακολουθούσαν θά τα μυριοτόμα. Και δέ θα ξαναβρω πιά!... Γιατί έγω, αγόρι μου, θέλω την έλευθερία μου! Κατάλαβε;... Λοιπόν, αποφάσισε!... ΕΚΕΙΝΟΣ (μετά δύο λεπτών σιωπής): Θά προσπαθήσω να βάλω νερό!... πάμε! (Σηκώνεται!)

ΕΚΕΙΝΗ (άφου σκεψή): Πάμε!... (Φαίνεται στο τσαντάκι της). Αποψή θά πληρώσω εγώ τις πάστες!... ΕΚΕΙΝΟΣ (γελαστά, βγάζοντας χρήματα): 'Αδύνατον!... Τα διάκτρα τα πληρώνουν πάντα οι μασθιά!... (πληρώνει το πρώτο μάθημα συμπεριφοράς έραστο. Και το πληρώνει πάμφθυνα).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Έκλεχτά διηγήματα

Κατά τις 11, η Άννα ντέ Κερλρό προσποιήθηκε ότι ήταν κουρασμένη, φίλησε τη θεία της κι' ανέβηκε βιαστικά στην κάμαρά της. Επί τέλους, ήταν μόνη!... Έβγαλε βιαστικά απ' το σπείθος της το γραμμάτιο του Μαρσέλ, πού της φαίνονταν ότι την έκαίγε... Και το ξαναδιάβασε, ακόμα μία φορά. Όστε λοιπόν την άγαπούσε ο Μαρσέλ!

Τι έδκανε τώρα; Τι θ' άπαντούσε;... Ένοιωσε ότι ήταν νικημένη, στην πάλη με την καρδιά της. Δέν είχε πιά δύναμη ν' αντίστέρι...

Αν τουλάχιστον βρισκόταν εκεί ο άντρας της, ή παρουσία του θα την προστάτευε απ' τον κίνδυνο!... Ελεψε όμως μακριά. Ήταν πλοίαρχος, και ταξίδευε τώρα για τη Γουιάνα.

Γιατί να ξαναβρή η Άννα έμπρός της το Μαρσέλ, τον παιδικό της φίλο, με τον οποίο είχαν ανταλλάξει άλλοτε τους πρώτους έρωτικούς όρκους, πού μένουν τόσο βαθιά χαραγμένοι στην καρδιά;... Τους νόμιζε ξεχασμένους, αυτούς τους όρκους, έφ' όσον είχε παντρευτεί άλλον. Ο Μαρσέλ είχε φύγει για μία χώρα μακρινή. Να όμως πού η Τύχη τους είχε ξαναενώσει, τώρα πού η Άννα έμενε μόνη σε μία μικρή βίλλα με τη θεία της. Είχαν θυμηθεί τα περασμένα... Και τώρα ο Μαρσέλ μιλούσε εξ' ονόματος της παλιάς αγάπης τους.

Η νύκτα ήταν κατασκοτεινή, δίχως ένα άστρο. Απ' μακριά ακουγόταν το μουρμουρόντο της θάλασσας, σαν στεναγμούς. Η Άννα κτύπαζε τον ούρανό, σαν ν' αναζητούσε μια έλπιδα, μια παρηγοριά, με τα μάτια της θαλωμένα απ' τα δάκρυα. Τά συννεφα, ή βαρεία ατμόσφαιρα, όλα προμήναν δυστή μπόρα. Όστόσο η Άννα έμενε στο παράθυρό της.

Η νύκτα αυτή, φορτωμένη από τη θύελλα κι' από τα δυνατά αρώματα του κήπου, ήταν ή εικόνα της καρδιάς της, φουσκωμένης από όνειρα! Δέν έκλειγε τώρα, πνιγνύονταν. Προσπαθούσε μάτια ν' αναπνεύσει. Κι' οι αναθυμιάσεις των λουλουδιών την νάρκωσαν, της έφεραν ένα παράξενο μεθύσι. Δέν προσπαθούσε πιά ν' άμυνθ. Παραδινόταν ολότλη στο πάθος της... Ναι, άναψους το Μαρσέλ! Τον άναψούσε τώρα, τον ήθελε κοντά της... Ας χαιρόταν μίας ώρας μεθύσι, κι' έπειτα... δέν την ένοιαζε πιά για τίποτε!

Πάρε πέννα και καρτί κι' άρχισε να γράφει την άπάντησή.

Την ίδια στιγμή, μία άστραπη έσχισε το σύννεφο... Ακολουθούσαν κι' άλλες, μαζί με βροντές κι' ανεμοστρόβιλο. Η Άννα είχε σταματήσει, ανατριχιάζοντας. Έτρεξε πάλι στο παράθυρό. Ήθελε να χαρή το θέαμα της μπόρας, πού ταίριαζε τόσο με την τρικυμιομένη καρδιά της.

Ξαφνικά όμως, αντίκρισε μία τρομερή όπτασία: Έκει κάτω, πέρα απ' τον ορίζοντα, έβλεπε ένα πλοίο να παλεύει με τη θύελλα. Τα κύματα τώδερναν, φηλά σαν βουνα, τα κατάνταν μία στιγμή, το πινάσαν έπειτα ως τα σύννεφα... Όρθιος πάνω στη γούβρα, έδεμένος για να μ'η τον πάρη ή θάλασσα, ήουχος και δραστήριος, ο Κερλρό έδινε διαταγές. Άντιμετώπιζε τον άνεμο, τον κεραυνό, τα μακρινά κύματα, με την ικανότητα, την ψυχραιμία, το θάρρος και την έπισημότητα του.

Η τρικυμία δυνάμυνε. Το τιμόνι ξέφευγε απ' τα χέρια του. Το πλοίο άρχισε να κλίνει νερά... Οι τρομοκρατημένοι κι' απειθαρχητοι ταξιδιώτες έμπόδιζαν τις προσπάθειες του πληρώματος. Αλλά ο κυβερνήτης, υπέροχος πάντα, σκληρότης, μετάδιδε σ' όλους την οδύαση ένεργητικότητα του, έξακολουθούσε την πάλη του. Το ασυμπρό πρόσωπό του δέν έδειχνε δίολοι συγκίνηση.

Πόσο ώμορφος ήταν έτσι, αψηφώντας τα στοιχεία της φύσεως! Έκανε το καθήκον του, χωρίς την παραμικρή άδυναμία, για να σώσει το πλοίο του!

Η Άννα είχε μείνει ακίνητη, με τα μάτια γουρλωμένα, έμπρός στο τρομερό εκείνο θέαμα, πού της παρουσίαζε ή έρεβόμενη φαντασία της... Έξωφανα ανασήκωσε περήφανα το κεφάλι της... Πώς! Ένώ ο άντρας της πάλευε ίσως στο πέλγασμα, για να νικήση τη φοβερή τρικυμία με την αλύγιστη θέλησή του, αυτή θ' άφινε να την παρσούρη ντροπιάσμένα μια μικρή θέελλα της καρδιάς της;

Οχι, όχι, θά πάλευε κι' αυτή και θά νικούσε! Θ' ακολουθούσε το παράδειγμα πού της έδινε ο άντρας της. Ίσως εκείνος εύρισκε την ένεργητικότητα του στην άναψη του γι' αυτήν. Κι' αυτή λοιπόν θά τον συλλογιόταν, για να βρή τη δύναμή της.

Έκλεισε άπορασιατικά το παράθυρο, γύρισε στο γραφείο της, έσχεσε το πρώτο γραμμάτι της κι' άρχισε να γράφει ένα άλλο, ήσυχα και σταθερά. Ήταν ή άπάντησή μίας τιμίας γυναίκας!

Έξω, ή μπόρα έπαισε σιγά-σιγά. Ο ούρανός ξεκαθάριζε... Οι πρώτες λάμψεις της αυγής άνότασαν τη θύα. Κι' η Άννα ένοιωσε ότι ξαναζούσε κι' αυτή μία καινούργια ζωή, χαρούμενη, φωτεινή, γλυκεία και γαλήνια.

LEON MIER

1900
Τη στιγμή εκείνη φάνηκε ο έπιστά-
της των κατέργων. Τους πλησίασε με
διακρισι.

—'Ηρθε κιάλας ή ώρα! τραύλισε
ή Κολέτ.
—'Ηρθε! ψιθύρισε με πικρία κι' ο Ντιντιέ.
Είχε έρθει, πράγματι, ή ώρα να χωρισθούν.
Και ή σκέψη ότι θα χώριζαν τόσο γρήγορα τους
έφερε ένα δυνατό σπρίσιμο στην καρδιά.

—'Ο Ντιντιέ ρώτησε:
—Προτού χωριστούμε, Κολέτ, πές μου νεά-
τερα απ' την μητέρα μου.

—'Αληθινά! Κοντεύουμε να την ξεχάσουμε.
Κι' όμως εκείνη δὲν σκέπτεται, κάθε στιγμή,
κάθε λεπτό, Περσάνας βροδές δόκιμους μαζί
μυλωνάς για ένα. 'Έχει γεράσει τόσο ή κα-
κοιοίρα! Η συμφορά σου της είχε κοστίσει
τόσο... 'Ωστόσο δὲν έχασε ποτέ τις ελπίδες
της. Και σκεπτεόταν να μὴν πεθάνη προτού σὲ
ξαναβῇ. 'Όταν έμαθε ότι αποφεύσασα νάρθω
να σὲ δῶ, μ' ἀγκάλιασε τρέλλη απ' τη χαρά
της.

—Πές του ότι κοστὰ πάντα την καλύτερη
θέσι στην καρδιά μου, μοῖρε. Πές του ότι δὲν
θα πάψω να ἐνεργῶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ ή ἀθα-
νότης του και ότι θα τὸν ὑπερασπίσω ως την
τελευταία μέρα της ζωής μου. Δὲν θα ἡσ-
χάσω πορὰ μόνον όταν τὸν δῶ ελεύθερο και δῶ
να τιμωρητὰ σκληρά αὐτός για τὸν ὅποιο κα-
ταδικάστηκε ἀδικα...

—Φταχὴ μητέρα! τραύλισε ο Ντιντιέ. 'Ο
Θεός εἰς την φυλάξῃ...
Και πρόσδεσε ἀναστενάζοντας:
—Ναί, ο Θεός εἰς την φυλάξῃ ἀπὸ καμμιὰ
χειρότερη συμφορά.

—Τι ἐνοεῖς, Ντιντιέ. Ποιὰ ἄλλη χειρότερη
συμφορά δὲν μποροῦσε νὰ τὴν βρῇ;
—'Ο Ντιντιέ ἀπάντησε ἀόριστα:

—Δὲν ξέρουμε ποτέ τί μας φυλάξῃ ή μοίρα...
—Σωστά, ἀλλά περισσότερη θλίψη απ' αὐ-
τήν δὲν δὲν μποροῦσε νὰ τὴν δώσῃ ο Θεός. Μόνη
και ἔρημη μέσα στην ἀπελπισία της, ζῇ τώρα
μια μακρὴ ζωή. Μένει μόνη, γιατί ο Ρενέ δὲν
της δίνει καμμιὰ παρηγορία, τὴν βλέπει τόσο
σπάνια...

—'Αί...
—Ναί, οἱ δουλειές του, πὸν πᾶνε πολύ καλὰ
τὸν ἀπασχολοῦν πάρα πολύ. Στὸ σπίτι πηγαίνει
σπανιότατα. Θάλεγε κανεὶς εἰς ἀποφύγει νὰ
τὴν δῇ τη μητέρα του. Αὐτὸ τὸ διασθένει-
ται ή μητέρα του και ὑποφέρει πολύ. 'Έχει πολὺ
παράξενο χαρακτήρα αὐτός ο Ρενέ. Δὲν μπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ τὸν συνηθίσῃ. Ὅστε και νοιώθει
συμπόνια γιὰ κανένα.

—Εἰσπνικά σταμάτησε. Εἶδε τὸν ἐπιστάτη πὸν
περίμενε μ' ἀνυπομονσία.
—Ντιντιέ, πρέπει να φεύγω... 'Η ὥρα πέ-
ρασε πρὸ πολλοῦ. Δὲν ἔχει σημασία ὅμως αὐτό.
Κάθε μέρα θα βρίσκομαι στὸ δρόμο, θα σὲ
βλέπω, θα νοιώθουμε ὁ ένας τὸν ἄλλο κοντὰ
του...

—Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸ φαντασθῶ ότι μὲ
περιμένει τὸση εὐτυχία...
—Θὰ εἶσαι θαρραλέος;
—'Ω, τώρα νοιώθω πολὺ δυνατό τὸν ἐαυτό
μου. Μοῦ ξαναδῶνες τη ζωή, Κολέτ. 'Αντίο.
Στὸ καλὸ...

—Στὸ καλὸ, Ντιντιέ.
—'Απλῶσαν τὰ χέρια τους και ἀγκαλιάστηκαν
μὲ πάθος.

Η ΝΕΡΑΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΕΡΓΩΝ

—'Υστερα ἀπὸ λίγον καιρό, ὅλοι στὰ κότεργα
γνώριζαν τὴν Κολέτ και, καθώς πολλοὶ ἀγνοοῦ-
σαν τ' ὄνομά της, τὴν ἀποκαλοῦσαν καίτοι με-
ταξὺ α' Η νεράγια τῶν κατέργων.
Και τὴς ἔβλεπε ἀλήθεια τὸ ὄνομα αὐτό.
Εἶχε κατορθώσει ὅπως εἴπαμε νὰ πάρῃ τὴν
ἀδεια νὰ βλέπῃ τὸν Ντιντιέ κάθε Κυριακή.
'Η ἐξομολογία αὐτὴ ἐπικρατεῖ δὲν τὴς ἔφα-
νε ὅμως. Γι' αὐτό, βρισκόταν κάθε μέρα σχε-
δόν, ὅπως τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ, στὸ δρόμο του...

Τὸν περίμενε στὸ μέρος πὸν ἔφερε δει δὲ πε-
ράσει, γιὰ νὰ πᾶρῃ τὴν καθημερινὴ ἀναγκασιό-
τευτα του και μάλιστα τὸν ἔδελεγε ἔτρεχε κον-
τὰ του.

—'Ο ἐπιστάτης γύριζε διακριτικὰ ἄλλοῦ τὸ
κεφάλι.
Καὶ τότε ελεύθεροι μποροῦσαν ν' ἀγκαλια-
στούν, νὰ φιληθοῦν, και νὰ τοῦ δώσῃ με τρόπο
ένα ἀσπρὸ πρᾶγμα πὸν τὰ εἶχε στερηθῇ τόσο
καιρό.

—'Υστερα, ἀπομακρύνονταν και τὸν παρακολου-
θοῦσε ἀπὸ μακριὰ, ὡστόσο χαθῇ στὸ βάθος τοῦ
δρόμου.

Τὰ βράδια, ὅταν εὐκαιροῦσε, ἀρχόταν και
περίμενε τὴν ἐπιστροφή του.

—'Ετοι, ἀφιέρωνε στὸν ἀρραβωνιαστικὸ της
τὸ μεγαλύτερο μέρος της ζωῆς της. Τὴν ὑπό-
λοιπη μέρα της τὴν διέθετε σ' ἐκείνους πὸν ὁ-
ποῖραν.

—'Ο διευθυντὴς τῶν κατέργων, στὸν ὅποιο εἶχε
έρθει με σοβαρές συστάσεις απ' τὴ Γαλλία,
και πὸν θαύμαζε τὴν ἀφοσίωσή της στὸν ἄντρα
πὸν ἀγάπησε, καταγράφοντας γι' αὐτὴν ὀρισμένες
ἀπαγορεύσεις τοῦ κανονισμοῦ, κατέληξε στὴν
ἀποφασὶ νὰ τὴς ἀναθέσῃ ὀρισμένες λεπτεῖς ὁ-
πηρεσίες, πὸν μόνο μια πονόφυχη γυναίκα θὰ
μποροῦσε νὰ ἐκτελέσῃ εὐσυνείδητα.

—'Ετοι, ή Κολέτ διωρίστηκε ἐπιστάτρια στὸ
φαρμακείο και τὸ ἀναρρωτήριο τῶν κατέργων.
Καὶ κάθε μέρα, πὸν πῆγαινε ν' ἀναλάβῃ τὰ
καθήκοντά της, ἔνας ψιθύρος εὐγνωμοσύνης και
χαράς τὴν ὑποδέχονταν.

Εἶχε γινεὶ ὁ παρηγορὸς ἀγγελος τῶν δυστο-
χησμένων καταδικῶν πὸν ὑπόφεραν ἀπὸ ἕνα πλῆ-
θος ἀρρώστιες. Γιὰ τὸν καθένα εἶχε ἕνα καλὸ
λόγο, μὴν λέει παρηγορία.

Καὶ οἱ ἀρρώστοι τὴν κυττοῦσαν στὰ μάτια
σὸν μὴν ἀνασπαστὸν τὴν θέα, πὸν ή θεία πρό-
νοια τὴν εἶχε στείλει ἐκεῖ μέσα στὴ μακρὴ κό-
λασι, γιὰ νὰ σκορπίσῃ λίγο φῶς, λίγη χαρά...

Στὸ μεταξύ ο Ντιντιέ ἀρχισε νὰ ζῇ εὐτυχι-
σμένος. Κανεὶς δὲν τὸλμιζε νὰ τοῦ ζητήσῃ
νὰ ἐργασθῇ παραπάνω απ' τὴς δυνάμεις του, κα-
νεὶς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τοῦ φερῇ σκληρὰ
καὶ βανυσά.

Ποῖος καταδικῶς δὲν τολμοῦσε νὰ στενοχω-
ρήσῃ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της Νεράδια τῶν
Κατέργων, τὴς πονόφυχε αὐτὴς κοπέλλας πὸν
ὀποσθιζε κάθε ἀνάγκη του, πὸν θεράπευε
κάθε πόνό τους;

Τέλος, μὴν μέρα, ὁ διευθυντὴς τὴν κάλεσε
στὸ γραφεῖο του. 'Ηταν γελαστός και χαρού-
μενος.

—'Ασφαλῶς κάποιοι ἐνθάρσιτοι εἰδῶσι πᾶ-
χετε νὰ μοῦ ἀναγγεῖλετε; τὸν ρώτησε.

—'Ακριβῶς, δεσποτίνε.

—Μήπως θὰ ἐπιτρέψετε τὸν γάμο μας; Οἱ
τρεῖς μῆνες πέρασαν ἤδη και γι' αὐτὸ τολμῶ
νὰ σὰς ρωτήσω.

—Σὰ δεκαπέντε μέρες ο Ντιντιέ θὰ ἀπο-
σπασθῇ ἀπὸ τὴν γραφεῖα ὡς λογιστής. Θὰ βρῇ
μὴν κατωκίκα της ἀρεσκείας σας, δὲν ἔγκατα-
σταθῇ και θαρρῇτε νὰ μοῦ πῆτε γιὰ ποιά
μέρα ἀποφασίζατε τὸ γάμο σας;

—Δάκρυα εὐτυχίας κολοῦσαν απ' τὰ ὦράια μά-
τια της Κολέτ. 'Αρπαξὲ τὸ χέρι τοῦ διευθυντοῦ
της.

—Πόσο καλὸς εἶσθε, κύριε! ψιθύρισε. Και
πόση εὐγνωμοσύνη σας ὀφείλωμε.

—Δὲν εἶμαι συνηθισμένος νὰ βλέπω σ' αὐ-
τὸν τὸν τόπο ἀνθρώπους ἐξοριστοῦς σὸν ἔσας
και τὸν Ντιντιέ. Εἶνε δίκαιοι, λοιπὸν, ὅταν
τοὺς βρίσκῃ κανεὶς, νὰ τοὺς βοηθῇ ὅσο τοῦ
εἶνε δυνατόν. Μοῦ φαίνεται ότι δὲν κάνω παρὰ
τὸ καθήκον μου.

—Δὲν ξέρω, κύριε, πὸς νὰ σὰς ἐκφράσω
αὐτὸ πὸν νοιώθω αὐτὴ τη στιγμή...

—'Ο διευθυντὴς χαμογέλασε:
—'Εμπρός! Πηγαίνετε νὰ τὸ πῆτε στὸν ἀρ-
ραβωνιαστικὸ σας...

—'Ω, κύριε. Σὰς εἰκοστε και οἱ δυὸ εὖ
γνώμονες.

Βγήκε ἔξω με τὴν καρδιά πλημμυρισμένη
ἀπὸ εὐτυχία.

Κι' ὅταν ἔφθασε τέλος, στὸν Ντιντιέ, ρίχτη-
κε στὴν ἀγκαλιά του, και τοῦ εἶπε με τρέλλη
λαχτάρα τὴν εὐτυχία τους...

—'Η νύχτα ἐκείνη ἦταν ή πρώτη πὸν δὲν ἔ-
κλεισε μάτι ο Ντιντιέ ἀπὸ τὴν μεγάλη χαρά
του.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ...

—'Η ζωή τοῦ Ντιντιέ και της Κολέτ κυλοῦσε
ἐτσι, ἡρεμῇ κι' εὐτυχισμένη μέσα στὰ κότερ-
γα, ὅταν ἕνα ἀπρόοπτο περιστάτικὸ ἤρθε νὰ
τὴν ἀνασπασθῇ.

Μία μέρα, ή Κολέτ πῆγαινε, ὅπως συνηθί-
σεν, στὴν ὁπηρεσία της, ὅταν τὴν σταμάτησε ὁ ἱε-
ρεὺς τῶν κατέργων.

—Δὲν θὰ πάτε νὰ δῆτε τὸν κατάδικο πὸν
πληγώθηκε βαρεῖα χτὲς τὸ βρόδυ; της εἶπε.

—Δὲν με εἰδοποίησε ἀκόμη κανεὶς... Πᾶς
πληγώθηκε ὅμως; Και ποὺς εἶνε;

—Εἶνε ὁ πὸν ἀτίθασος τὸν καταδικῶν. Εἶνε
ή δεύτερη φορὰ πὸν ἐπιχείρησε χτὲς βράδυ νὰ
δραπετεύσῃ... Οἱ φρουροὶ ἐρρίσαν ἐπάνω του
και τὸν πλῆγωσαν θανάσιμα...

—Τὸν δυστυχισμένο... Πᾶω ἀμέσως νὰ τὸν
δῶ.

—Εἶναι σ' ἐλευθρία κατάστασι. Εἶναι ζήτημα
δὲν θὰ ζῇσιν αὐτὸ-δὺο μέρες ἀκόμη.

—Τὸν ἄμοιρο. Θὰ γλυτώσῃ απ' τὸ βασανί-
ριο τοῦ πόνου...

Κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικά.

Στὸ ἀναρρωτήριο, βρῆκε τὸν πληγωμένο και
τάδικο σ' ἐλευθρία χάλα.

—'Υποφέρετε πολὺ; τὸν ρώτησε με καλωσό-
νι, ἐνὸς καθόταν δίπλα του.

—'Ο κατάδικος δὲν ἀπάντησε. 'Αφῆσε μόνον
ἕνα μουγκρητὸ θυμό.

Στενοχωρημένη ή Κολέτ τοῦ εἶπε με γλυκὺ
τῆτα:

—Δὲν ἤρθα νὰ σ' ἐνοχλήσω, χωρίς λόγο.
'Ηρθα νὰ σὲ ρωτήσω μήπως χρειάζεσαι τί-
ποτε...

—'Αφῆσε με ἡσυχο...

—Ξέρω ότι ὑποφέρετε πολὺ και ότι σοῦ χρει-
άζεται λίγη παρηγορία, ότι θέλετε κάποιοι πὸν
νὰ σὲ συμπᾶν, τὸν προσκέφαλό σου. 'Αν εἶχε
τὴ μητέρα σου αὐτὴ τη στιγμή στὸ πλευρὸ
σου θὰ τὴν εἰδωχνης;

—Στὰ λόγια αὐτὰ ὁ κατάδικος γύρισε πρὸς
τὸ μέρος της νέας. 'Απὸ πολὺ, πάρα πολὺν και-
ρὸ εἶχε ν' ἀκούσῃ μὴ φωνὴ τόσο γλυκεία, τέ-
τοια λόγια συμπόνιας.

Κάρφωσε πᾶνω στὴν Κολέτ τὸ μάτι του,
τὰ θελὰ ἀπὸ τὸν πυρετό, και τὴν κυτταξε με
εὐγνωμοσύνη.

—Σὲ λίγο θαρρῇ ὁ γιατρός νὰ περιποιηθῇ
τὰ τραυματὰ σας και θ' ἀνακουφισθῇτε, τοῦ
εἶπε.

—Σκότωσα ἕνα φύλακα και τραυματίσω
τρεῖς. 'Η θέσις μου εἶναι πολὺ σοβαρὴ, ψιθύ-
ρισε. Προτιμῶ νὰ πεθᾶω πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ
κρεβάτι παρὰ νὰ με τραβοκοῦν στὰ δικα-
στήρια και τέλος νὰ με στελεῖουν στὸ δῆμο.

—Γιὰτὴ θέλησες νὰ δραπετεύσῃς; Εἶσαι νέος
και σὲ λίγα χρόνια, ὅταν θὰ ἔβγαίνεις ἀπὸ δὸ
δὲν εἶναι τόσο κακὸς ὅσο φαντάζεσαι. 'Ο κόσμος
ποῦσε πάλι τοὺς ἀνθρώπους, θὰ σὲ ξαναγα-
πουσαν...

—'Οχι, ὄχι. 'Εμένα κανεὶς ποτέ δὲν μ' ἀγά-
μα. Ποιὰ εἶσαι σὺ πὸν μοῦ μιλάς ἐτσι, κο-
πέλλο μου; 'Απὸ πὸν ἔρχεσαι; Και τί ζητᾶς
ἐδῶ μέσα στὰ κότεργα;

—'Ηρθα ἀπὸ πολὺ μακριὰ νὰ βρῶ αὐτὸν πὸν
ἀγαπῶ.

—'Αί! Ναί, κατάλαβα... Θὰ εἶσαι ἐσὺ πὸν
καπὸ ἄλλοῦ σ' ἔχω δῇ, κάπου ἄλλοῦ σὲ θυ-
μίζω... Ποῦ ὅμως;

—'Η Κολέτ φαντάστηκε δει παραληροῦσε ὁ
τραυματίας.

Μὴν ζητᾶς ἀδικα νὰ θυμηθῇς, ἴσως κανεὶς
λάθος, τοῦ εἶπε.

—'Ο κατάδικος ἀνασηκώθηκε ἐλαφρὰ απ' τη
θέσι του. Τὴν κυτταξε καλὰ, προσεκτικὰ.

—'Οχι, ὄχι. Δὲν κάνω λάθος, προσεκτικὰ.
Κάπου σὲ θυμίζω, εἶμαι βέβαιος. Κοπέλλα μου,
αὐτὸ εἶναι. Εἶδες πὸν δὲν ἔρεσα ἔξω; 'Α, ναί,
δὴ ἐκεῖ κάτω, στὴ Γαλλία...

Τὰ μάτια του ἀνοῖξαν διπλάσια. 'Εσκυψε
πρὸς τὸ μέρος της. Τὴν κυτταξε στὰ μάτια
κι' ἄφησε μὴν κραυγὴ ἐκπληξείας.

—'Α, ναί! Τώρα καταλαβαίνω...
Κατάπληκτη ή Κολέτ ρώτησε:

—Τί καταλαβαίνεις;... Τι ἐνοεῖς;

—'Εξήκουσε τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος της:
—Τώρα καταλαβαίνω γιατί ἤρθες ἐδῶ...
Γιατὶ σὲ ἀνεγνώρισα. Δὲν εἶσαι ή δεσποινίς
Σαμπρὺ;

—'Η Κολέτ ἔγινε κατάχλωμη.

—Μὲ ἀνεγνώρισε;

—Μάλιστα. Δὲν σ' ἔχω δῇ πολλές φορές,
ἀλλὰ σὲ θυμίζω καλὰ.

—Ποὺς εἶσαι, λοιπὸν, ἐσὺ; Πᾶς σὲ λένε;

—'Απάντησε ζωηρά:
—'Αλμπρέτ...

—'Αδικα ἔμαθε στὴ μνήμη της νὰ θυμηθῇ σ'
ὄνομα αὐτό. Κι' ὅμως, ὁ κατάδικος δὲν ἡμ-
ποῦσε νὰ λήψῃ μῆματα ἀπὸ γυναικὲς τ' ὄνομα
της. Μία ζωηρὴ συγκίνησις τὴν εἶχε καταλά-
βει.

—Τὸ ὄνομά μου δὲν σοῦ λέει τίποτε, κο-
πέλλα μου; Αὐτὸ δὲν εἶναι περίεργο. Γιατὶ εἶ-
παι πρῶτη φορὰ πὸν τὸ ἀκούς. Διάβολο! 'Ο-
σαλόνια... 'Ωστόσο...

—Συνέχισε. Τί θές νὰ πῇς.

—'Ημεῖς ἐργάστη στὰ ἐργοστάσια τοῦ κ. Ρενέ
Λαβέρν και τοῦ κ. Ντιντιέ. Τὸν κ. Ντιν-
τιέ μάλιστα τὸν γνώρισα καλύτερα ἀπὸ σὰς,
τὸν ἔχασα ἔσχατος. 'Εμαθα δει ἀνακατῶν
σὲ κάποιο ἐγκλημα και τὸν ἀνακατῶν...

—Δὲν εἶχε κομμένη ἀνάμει σ' αὐτὸ τὸ ἐν-
κλημα. Τὸν κατεδίκασαν ἀπὸ δικαστικὴ πλάνη.

—'Ισως...

—'Οχι ἴσως. Δὲν ὑπόσχει καμμιὰ ἀμοιβή-
σιν γιὰ τὴν ἀφαισότητά του.

—Οἱ δικαστικὲς κάνουν πολὺ συχνὰ στραβο-
ποῦς ἐμὲνα σὲν με καταδικάσανε ἀδικα!

—Καὶ τί ἔκαμες ἐσὺ;

—Πρὶν ἕνα χρόνο, ἔκαμε κρότο ή δίκη μου
στὸ Τούρ. Δὲν τὸ θυμάστε;

—'Οχι...

—'Ε, βέβαια... Δὲν ἀσχολήθηκαν με τὸ τα-
πεινὸ ἀτομὸ μου οἱ ἐφημερίδες, γιὰ νὰ τὸ μά-
ζωτε. 'Αν καταδικάζονταν κανεὶς σπουδαῖος
κύριος, θὰ γαλοῦσε ὁ κόσμος...

—Λοιπὸν, δὲν μοῦ εἶπες, τί ἔκαμες;

—'Ο κατάδικος ἔκαμε μὴν γκρυμὰσσά σᾶνυ.

—Δὲν ἀμφιβάλλω...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ἔφερε τὰ χέρια στὸ στήθος του και μοῦγκρισε.
'Ηταν φανερό ότι ὑπόφερε πολὺ ἀπὸ τὰ τρα-
υματὰ του.

—'Ησύχασε τώρα, τοῦπε με καλωσύνη ή
Κολέτ. Θὰ ξανάρθω και μοῦ διηγείσαι τὴν
ἱστορία σου.

Τὴς ἔκανε νεύμα νὰ μὴν φύγῃ.

—'Α, οἱ κακοῖροι μὲ βρῆκαν στὸ φαχνό!
τραύλισε. Μὴ φεύγεις, κοπέλλα μου... Γιατὶ
φοβάμαι πὸς ὡστόσο ξαναγυρίσεις δὲν θὰ
εἶ...

—Θὰ μείνω, ἡσύχασε. Μὴν μιλάς ὅμως. Κου-
ράζεσαι.

—'Οχι, θέλω νὰ ἐξαλαφρώσω... νὰ μιλήσω.
Λοιπὸν, ἀκούσέ με, καλὴ μου κοπέλλα. 'Ακού-
σέ με ἐσὺ πὸν καταλαβαίνεις τόσο τὸν ἀνθρώ-
πινο πόνο. Πᾶνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε πὸν
δοῦλευα ἐργάτης στὸ ἐργοστάσιο τοῦ κ. Ρενέ
Λαβέρν...

—Ναί, μοῦ τὸ εἶπες αὐτό.

—'Ο κ. Ρενέ εἶχε συνεταιρὸ τοῦ τὸν κ.
Ντιντιέ. Μία μέρα οἱ δύο τους τακώθηκαν.
Εἶναι βρισκόμουν σὲ μὴ γωνία καί, τυχαί-
α, χωρίς νὰ τὸ θέλω, ἀκούσα τη συζητήσι τους.
Δὲν με εἶχε ἀντιληφθῇ κανεὶς τους. Γιὰ μὴ
στιγμὴ νόμισα πὸς θ' ἀρπαζόντουσαν.

—Καὶ ποῖα ἦταν ή διαφορά τους;

—Μέσα στὸ ἐργοστάσιο, δοῦλευα μὴν
κοπέλλα πὸν τους ἔκανε διάφορες δουλειές τοῦ
γραφείου. Αὐτὴ τὴν κοπέλλα ὁ κ. Ρενέ ζητοῦσε
νὰ τὴν κάμῃ ἐρωμένη του, ἀλλὰ ἐκείνη δὲν
ἤθελε με κανένα τρόπο. Γι' αὐτὸ ὁ Ρενέ τὴν
εἶχε ἀπολύσει και οἱ ἐργάτες, ἀπὸ συναδελφικὴ
ἀλληλεγγύη, ἀπεργήσαν. Τὴν κοπέλλα αὐτὴ
τὴν ἔλεγον Λίζα Ρουμπίνι.

—'Η Κολέτ τὸ ἀκούσα αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος
ἀνατρίχιασε. Δὲν εἶχε ἐχάσει τὸ ὄνομά της.
Θυμῶταν λέει πρὸς λέει τὸ ἀνώνυμο γράμμα
πὸν εἶχε πάρει μία μέρα και στὸ ὅποιο τὴν
βεβαίωναν ότι ή Λίζα Ρουμπίνι εἶνε ή ματρεόν-
σα τοῦ Ντιντιέ. Δὲν εἶχε μιλήσει ποτέ στὸν
Ντιντιέ γιὰ τὸ γράμμα αὐτό. 'Ηταν ἀρκετὰ
λογικὴ και μὴ δῶσῃ προσοχή σὲ μὴν ἀνώ-
νημῃ καταγγελία. 'Ωστόσο τὸ διηγητὴρ εἶχε
σταλάξει στὴν καρδιά της...

—'Η κοπέλλα αὐτὴ ἀσπότησε, νομίζω.

—Σταθῇτε λοιπὸν... 'Ο κ. Ντιντιέ ὀποσθι-
ριζε τὴν ἀποψὶ της, ἔβλεπε στὸν ἀδελφὸ του
ὅτι ἦταν πολὺ δειλός, ότι προτιμοῦσε νὰ φύγῃ
ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο παρὰ νὰ δῇ αὐτὸ τὸν ἐκ-
δισμὸ. 'Ο ἄλλος τοῦ ἀπαντοῦσε ότι αὐτὸ ἦταν
δικαίος τοῦ λογαριασμοῦ και ότι δὲν ἐνδιέφερε
κανένα.

Κανεὶς δὲν εἶχε δίκην ὅταν κἀνῃ τὸ κακό.

—'Εστο, δὲν ἦταν πάντως ὑπόθεσι πὸν ἐν-
διέφερε τὸν κ. Ντιντιέ κι' ἐγὼ πὸν δὲν χᾶ-
νεσα τὸν Λίζα... γιατί ἦταν λιγάκι φοροερή-
φονη και εἶχε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὴν ὁμορφία
της...

—Βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ βγάλω τὸ ὄχι
μου, ἐξυπηρετώντας τὸν προσιτάμενό μου...

—'Ετοι, μόλις ἔφυγε ὁ κ. Ντιντιέ πλησίασα τὸν
κ. Ρενέ και τοῦ εἶπα τὸ σχέδιό μου. 'Ο πατέ-
ρας της Λίζας ἦταν μέθυσος...

Καὶ ὁ κατάδικος διηγήθηκε στὴν Κολέτ ὅλη
τὴ γυνώστη σκευωρία πὸν ἔστησε ὁ Ρενέ με
τὴ βοήθεια τοῦ 'Αλμπρέτ στὸν πατέρα της Λί-
ζας, γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ ἐπ' αὐτοφόνου ὡς λα-
ποδότη και νὰ ἐκείσῃ ἐτσι τὴν Λίζα... 'Ὅπως
και τὸ κατάρθεσε...

—'Ω, εἶνε φρικτό, εἶνε φρικ

Δραματικά διηγήματα

Αφού τελείωσε την επιθεώρηση, ο συνταγματάρχης έβλεπε ότι το μπράτσο του λοχαγού Γκρανζάν και του ελπίε σιγά, με κάποια άμνησιν:

—Θέλω να σάς μιλήσω ιδιαίτερα.

Όταν βρέθηκαν μόνοι σε λίγο, έβλεπε το κεφάλι του, έσφιγγε τα χέρια του λοχαγού και δήλωσε:

—Δεν είναι εύχαρις αυτό που έχω να σας πω, φίλε μου... Νά γιατί το ανέβαλα, από όσες μέρες τώρα... Πρέπει όμως να τελειώνουμε πια!

—Μήπως... δεν έμειναντα ικανοποιημένοι από την επιθεώρηση; μουρμούρισε ο λοχαγός, κατακοκκινός.

—Όχι, όχι, δεν είν' αυτό... Πρέπει να σάς ανοίξω τα μάτια... για την τιμή του στρατεύματός.

—Ακούστε! Ξέρετε πόσο σάς αγαπώ! Δεν θέλω να σας ληστώ. Άλλα, η γυναίκα σας... είναι πολύ όμορφη και κομψή... και πολύ νεότερη από σας... Καταλαβαίνετε... Σά, μία μικρή παλι, σαν το 'Ομπυσόν', οι γλάσσες δουλεύουν ακούραστα...

—Α, καταλαβαίνω! Είπατε ο Γκρανζάν, ανανεώνοντας με ανακούφιση. Θα συστήσω στη γυναίκα να ντυνείται λιγότερο χτυπητά, για να μη τραβήξει την προσοχή. Έχετε δική, συνταγματάρχα μου. Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας.

Ο συνταγματάρχης έκαμε μια νευρική κίνηση. Είχε ξεαντλήσει πια όλη την ευχαλωτία του. Κι όμως ο λοχαγός δεν ήθελε να τον καταλάβει!

—Μά, επί τέλους, πρέπει να σάς τα πω ξεκάθαρα; του φώναξε η γυναίκα σας σάς απάτα!

Ο Γκρανζάν έβγαλε μια βραχινή φωνή. Έγινε κατάχλωμος, σαν πεθαμένος. Ο συνταγματάρχης τον έπιασε απ' τους ώμους, τον άγγαξε και καθήσκη κοντά του και πρόσθεσε:

—Ήταν σκληρό το χτύπημα, φτωχό μου φίλε... Έπρεπε όμως να σάς το πω, γιατί έχει βουίξει ο κόμος!... Η γυναίκα σας δεν αρκείται μόνο να δεχτεί το φίλο της στο σπίτι σας. Έμφανίζεται μαζί του στο θέατρο, στα κονσέρτα... Κουράγιο, καλέ μου Γκρανζάν!

Ο λοχαγός δεν μπορούσε να μιλήσει. Πιγνύονταν. Τα μάτια του πετούσαν φωτιές.

—Μά, ήσυχαστε λοιπόν, συνέχισε ο συνταγματάρχης. Ψυχραίνα, φίλε μου... Μήπως μού θυμάστε;

—Σας ευχαριστώ, συνταγματάρχα μου! πρόφερε ο Γκρανζάν, που είχε σηκωθεί δριμύς και προσπαθούσε να φανή κύριος του εαυτού του. Θα κάμω ότι πρέπει...

Ο λοχαγός δεν μπορούσε να μιλήσει. Πιγνύονταν. Τα μάτια του πετούσαν φωτιές.

—Μά, ήσυχαστε λοιπόν, συνέχισε ο συνταγματάρχης. Ψυχραίνα, φίλε μου... Μήπως μού θυμάστε;

—Σας ευχαριστώ, συνταγματάρχα μου! πρόφερε ο Γκρανζάν, που είχε σηκωθεί δριμύς και προσπαθούσε να φανή κύριος του εαυτού του. Θα κάμω ότι πρέπει...

Ο λοχαγός δεν μπορούσε να μιλήσει. Πιγνύονταν. Τα μάτια του πετούσαν φωτιές.

—Μά, ήσυχαστε λοιπόν, συνέχισε ο συνταγματάρχης. Ψυχραίνα, φίλε μου... Μήπως μού θυμάστε;

—Σας ευχαριστώ, συνταγματάρχα μου! πρόφερε ο Γκρανζάν, που είχε σηκωθεί δριμύς και προσπαθούσε να φανή κύριος του εαυτού του. Θα κάμω ότι πρέπει...

Ο λοχαγός δεν μπορούσε να μιλήσει. Πιγνύονταν. Τα μάτια του πετούσαν φωτιές.

—Μά, ήσυχαστε λοιπόν, συνέχισε ο συνταγματάρχης. Ψυχραίνα, φίλε μου... Μήπως μού θυμάστε;

—Σας ευχαριστώ, συνταγματάρχα μου! πρόφερε ο Γκρανζάν, που είχε σηκωθεί δριμύς και προσπαθούσε να φανή κύριος του εαυτού του. Θα κάμω ότι πρέπει...

—Μου απάντησε, ε'Αχάριστη! Θα μ' άρσης λοιπόν, τώρα που θα μπορούσα να σ' έχω κοντά μου; Έκείνη γέλασε πρόσχαρη. Ε'Ε λοιπόν, παντρευτήτε με σείς! —φώναξε.—Έτσι θα γίνω κυρία, και συγχρόνως δεν θα σάς άρση!

—Επρεπε να γελάσω κι εγώ... Κι' αυτό έκαμα στην αρχή! Άλλα η ιδέα είχε ριζώσει κι' άλλες στο μυαλό μου... Ν' άποκτησω μία γυναίκα, δική μου... και τόσο όμορφη, τόσο νέα! Κατά σύμπτωση, κληρονομώσατε από κάποιο θείο μου 400 χιλιάδες φράγκα. Θα μπορούσα έτσι να φτιάσω το νυφικό μου... Ο περαιτέρω ήταν πολύ δυνατός. Θάπρεπε βέβαια να της πω: «Πάρε αυτά τα λεπτά. Είναι δικά σου. Διάλεξε ένα σόζυνο... ένα καλό παιδί, που θ' αγαπήσεις, θα σ' αγαπήσει και θα σ' κάνει ευτυχισμένη...» Φάνηκε όμως άναρμόδιος, υποχώρησε στον πειρασμό... γιατί τη λάρσα! Και την παντρεύτηκε.

—Αυτή είναι η ιστορία μου... Σας έλεγα λοιπόν ότι ήθελα να τους σκοτώσω... πρώτα εκείνην κι' έπειτα το συνονόχο της... Νά την σκοτώσω: Μία είχα το δικαίωμα; Μήπως έφταιγε αυτή γιατί μου γέρας και γιατί είχε κλησεί πολύ άργα η καρδιά της; Ο ένοχος ήμουν εγώ, που δεν είχα φερθεί τίμια!... Αιτός κι' ακέως πέρασαν από το μυαλό μου. Και πήρα άμέσως την απόφαση μου: «Αφού έπρεπε να λείψω κάποιος, θα πέθανε εγώ! Το ρεβόλβερ βρισκόταν έτοιμο, στην τσέπη μου... Το ίδιο θα κάνατε και σείς στη θέση μου, συνταγματάρχα μου...»

—Είπα, θα τρέουν ίσως από τα μάτια της δυο δάκρυα για μένα. Θα με συγχωρήσει! Το άλλο είναι έμπροσ μου... Πριν κλείσω το γραμμά μου, σάς άποχαίρετώ μ' αγάπη και σεβασμό.

Γ κ ρ α ν ζ α ν

ΠΩΛ ΖΙΝΙΣΤΥ

—Α, ήμουν ήλιος, τρελός, αφού δεν μπορούσα να σκεφθώ λογικά... Φάνηκε ταιριαστός έγωιστής, θέλοντας πληρωμή για τις φροντίδες μου!... Φαντάσθηκα πως μπορούσε να ταιριάσει μαζί μου αυτό το ροζερό παλτό... μ' έμένα, με τους ρευματισμούς μου και τα νεύρα μου!

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

—Πήγαινα να την ίδια σχεδόν κάθε βδομάδα. Γι' αυτό σάς ζητάγα συχνές άδειες. Και περνούσα κοντά της ώρες άξέχαστες. Προσπαθούσα να την βλέπω πάντα εύτυχισμένη, να μην της λείπει τίποτε... Δεν μπορούσε ώστόσο να μείνη αειώνως κλεισμένη στο οικόπεδο. Άποφασίσαμε να βγύ πια. «Και τώρα τι θα κάμεις;» της είπα. «Θα ήθελα να παντρευ-

Γυρίζοντας τον κόσμο με το... ραδιόφωνο

Στην κατεχομένη υπό των Άγγλοαμερικανών Γερμανία, όλα τα γραμματοδίσκα που εκποιούντο μέχρι σήμερα απ' τους έθνικοσοσιαλιστές αντικαταστάθηκαν με νέα άπλουτοτα γραμματοδίσκα πάνω στα οποία διακρίνεται κανείς τα εξής:

«Α. Μ. Πόστ» και «Ντόντλαντ». Τα γραμματοδίσκα αυτά δεν επιτρέπεται να πουληθούν σ' έμπορους για συλλογές, κι' έτσι οι φιλοτελιστές, προς το παρόν, είναι αναγκασμένοι να άρκεσθούν σ' όσα κυκλοφορούν με το ταχυδρομείο πάνω στους φακέλλους.

Στην Άμερική—που άλλωστε—η Βουλή των αντιπροσώπων έψήφισε τελευταίως μία άποζημίωση 4.339 δολαρίων η οποία θα πληρωθεί στον Μίχαελ Ντόνλντ, κάτοικο του Τίντακ της Μινнесότας, έπειδή ένας άγνωστος στρατιώτης, του πέταξε ένα κλουβί αυγό από ένα περαστικό στρατιωτικό τρένο. Το αυγό αυτό χτύπησε τον Ντόνλντ στο μάτι και έφ' όσον ο στρατιώτης μένει άγνωστος την άποζημίωση πρέπει να την πληρώσει το κράτος.

Η Άκαδημία της Μόσχας πανηγυρίζει έφέτος τα 220 χρόνια της. Επί τη εύκαιρία του έορτασμού αυτού άνοιξε τις πύλες της στη Ρωσική πρωτεύουσα και μία έκθεση των βιβλίων της Άκαδημίας την όποιαν εκλάθισαν να έπισκεφθούν πολλοί ξένοι σοφοί και επιστήμονες.

Η Βραζιλία θα άποστείλει στην Εύρωπη 100.000 τόννους τροφίμων. Στη χώρα αυτή άρχισε επίσης και η ύφανση 10 εκατομμυρίων γαρβάν ύφανσμάτων, που προορίζονται όλα για τις χώρες που νύνηριαν την άπαισία Γερμανική κατοχή.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Στόν λιμένα του Άμστερνταμ της Ολλανδίας κατέπεσε για πρώτη φορά ύπερπλοίο «Τίτιους» το οποίο είχε φύγει απ' εκεί τον Μάιο του 1940 μεταφέρον στην λανδίας.

Η στερνή αγάπη της πριγκηπίσσης ΕΒΟΛΙ

Ο Άντονιο Περές ήταν ο ισχυρότερος άνθρωπος σ' όλη την Ισπανία έπειτα από το βασιλιά Φίλιππο το δεύτερο. Και τη δύναμή του αυτή την όφειλε μόνο στη μεγάλη ικανότητά και την αεία του. Η οικογένειά του ήταν έβραϊκής καταγωγής κι' ένας πρόγονός του είχε καταδικασθεί να καί ζωντανός από το τρομερό δικαστήριο της Ιερής Έκτεάσεως.

Φιλελεύθερος, στήν ψυχή, ισχυρός στα αισθήματα, σπουδαίος μια ζωντανή αντίθεση προς το σκληρό και τυραννικό Φίλιππο, που ώστόσο ένοιωσε την ανάγκη να εκμεταλλευθεί για δικό του όφελος τα έβραϊκά προτερήματά του, μ' όλο που από βάθος τον μισούσε περισσότερο από οποιοδήποτε άλλον. Έτσι, από άπλο γραμματέα του, τον έκαμε άργότερα άρχηγό της παγκοσμίου άλληλογραφίας και του μυστικού πρωτοκόλλου, έλασθη ύπουργό των Έξωτερικών, μέγα σφραγιστόφυλακας και στο τέλος πρωθυπουργό του.

Την έποχή του άρχίζει το εβδύλλιο του με τη δόνα Άννα ντι Μεντόζα, χήρα του δόν Ρουί Γκομέζ ντε Σάλα, δούκα της Παστράνα και πριγκίπα του Έβολι. Ο Άντονιο βρισκόταν στον κολοφώνα της δυνάμεώς του και, με την έπιρροή του πάνω στο Φίλιππο το 2ο, είχε κατορθώσει να περιορίσει τις άμνητες της Ιερής Έκτεάσεως και να καμή ήπιωτερο τον ισπανικό ζυγό στις Κάτω Χώρες.

Η δόνα Άννα δεν βρισκόταν πια στην πρώτη της νεότητά κι' είχε χάσει, έπειτα από ένα άτυχημα, το δεξί της μάτι, πράγμα που την άνάγκαισε να το σκεπάζει με μία μαύρη μεταξωτή ταινία. Άλλα ήταν από τις γυναίκες εκείνες που η λάμψη της όμορφιάς τους δυνάμει με τα χρόνια και γίνεται σιγά σιγά μία άπαράλληλη κι' άκατανίκητη γοητεία.

Ο έρωας της για τον Άντονιο Περές δεν ήταν ο πρώτος, Άλλα ήταν ο μεγαλύτερος, ο ισχυρότερος και ο τελευταίος της ζωής της.

Όταν έρωσε ακόμη ο σύζυγός της είχε άναρμόδιος παράφορα έναν άραιο νεαρό ύπαρχο από την άλκυονίδα του, τον δόν Ζουάν Έσκοθέντο, που είχαν άναγκασθεί άργότερα να έγκαταλείψουν την Ισπανία, φεύγοντας την καταδίωξη του Φίλιππου και είχαν άκολουθήσει το νόθο άδελφό του δόν Ζουάν τον Άυστριακό, που είχε διακριθεί ως άρχιανάρχος του ένωμένου Ισπανοαμερικανικού στόλου στην περιφημή ναυμαχία της Ναυπάκτου και άργότερα ως γενικός τοποτηρητής των Κάτω Χωρών.

Και να πώ, τώρα, ο δόν Ζουάν Έσκοθέντο, έπειτα από μακροχρόνιο άπουσία, είχε άναγυρήσει στην Ισπανία.

—Στα δικά της του με τη δόνα Άννα ήταν δραματική. Ο Έσκοθέντο έρχοταν με όλη την παλιά φάλαγα του πατέρα, σαν τα χρόνια που είχαν περάσει να μην ήταν περισσότερο από μία ήμερα.

—Δεν μ' άγαθός πια, Άννα; ρώτησε σε μία στιγμή, βλέποντας την ψυχρότητα της πριγκηπίσσης.

—Άς μην έαναγυρίζουμε στο παρελθόν, φίλε μου, άπάντησε εκείνη.

—Η άγάπη σου άνήκει, λοιπόν, στο παρελθόν; έαναρώτησε ο Έσκοθέντο.

Η πριγκηπίσσα δεν είπε τίποτε, άλλά η σιωπή της ήταν χειρότερη από μία ρητή άμολογία.

Ο Έσκοθέντο έφυγε λυσσώδης από το κακό του. Άλλα, όταν έαναγύρισε, έπειτα από δυο ήμερες, είχε μάθει πια τα πάντα. Και τώρα άπελάσσει:

—Ήπορώ, της είπε, να καταστρέψω και σένα και τον έρωσή σου, μέσα σε μία στιγμή. Κατέχω όλα τα στοιχεία για να άποδείξω πως ο Άντονιο Περές βρισκόταν σε μυστικές σχέσεις με τους Κατωχώρες και ότι έπρόβλεπε το βασίλειό του.

—Αυτό είναι συκοφαντία! διαμαρτυρήθηκε η δόνα Άννα. Ο Άντονιο ήθελε μόνο να καμή ήπιωτερο την ισπανική κυριαρχία και να θέσει τέρμα στις έκτελέσεις και στις σφαγές... Είναι μία ψυχή φιλελεύθερη και γεμάτη άνθρωπιστικά αισθήματα.

—Πιθανόν να έχρησ δίχρο, δόνα Άννα, είπε με ειρωνικό τόνο ο Έσκοθέντο. Γι' αυτό είνε προτιμώτερο να έπικαλεσθούμε την κρίση του βασιλιά Φίλιππου πάνω στο ζήτημα αυτό, βίνοντας τα, όλα τα στοιχεία που θα τον άισκολύνουν στην άπόφασή του.

—Θα το κάμει αυτό, δόν Ζουάν; —Θα ήταν πιο σωστό να κάμεις αυτή την έρώτησι στον έαυτό σου, δόνα Άννα. Σ' ό μόνι μπορείς να ξέρεις αν θ' άν το κάμω ή όχι.

—Έχωρίσθηκα χωρίς να πούν τίποτε άλλο.

Ο Έσκοθέντο ζήτησε άκρόαση, την όλην μέρα, από το βασιλιά Φίλιππο. Η άκρόαση έγινε όριση για τις 31 Μαρτίου του 1578.

Το πρωί της ήμέρας εκείνης, ο Ισπανός ύπαρχος βρέθηκε νεκρός σ' ένα δρόμο της Μαδρίτης. Στο στήθος του έφερε πέντε μαχαίριες.

Στην άρχη, κανείς δεν σκέφθηκε να ύποψιασθί τη δόνα Άννα. Άλλα η άκριτοσύνη ενός από τους ύπαρχους της έστρεψε τις όπνόνες εναντίον της.

Η δύστυχη έμένη, βλέποντας την πραγματική άπειλή που κρεμόταν πάνω από τον έρωσή της και μη θέλοντας, απ' τ' άλλο μέρος, ν' άνησυχήσει τον Περές, είχαν άποφασίσει να θέσει μόνι της τέρμα σ' αυτή την όπδθεσι. Και είχαν έμπιστευθεί σε μερικούς από τους άνθρώπους της τόν φόνο του Έσκοθέντο.

Ο Περές όταν έμαθε τον κίνδυνό της άναπημένης του, προθυμοποιήθηκε ν' άναλάβει αυτής της εύθυνσης. Και έδωλεσε στο δικαστήριο ότι αυτός είχε διατάξει τον φόνο του Έσκοθέντο. Όταν τον ρώτησαν για ποιά λόγο, άπάντησε πως αυτό ήταν μυστικό που άφορούσε το βασίλειο και άφήθηκε να τη περισσότερα.

Ο Ισχυρισμός του αυτός δεν ήταν όλοτελα άσύστατος. Γιατί ο Φίλιππος, που μισούσε τον άδελφό του δόν Ζουάν τον Άυστριακό και που τον ύποπτευόταν πάντα ότι έζητούσε να τον πάρη το θρόνο, δεν είχε ίσθ με καλό μάτι τον έρχομό του Έσκοθέντο στην Ισπανία και είχε διατάξει την έξέφάνισή του, χωρίς να άποσάφηνισι όμως αν αυτό ένωσθε τη σύλληψη ή τη θανάτωσή του.

Άλλα ο Περές άνέθελε την έκτέλεσι αυτής της άναγής, από σεβασμό προς τις ύπηρεσίες που ο Έσκοθέντο είχε προσφέρει έλλοτε στην οικογένεια της άναπημένης του.

Η άμολογία αυτή του Περές έσωσε την πριγκηπίσσα του Έβολι, άλλά κατέστρεψε τον ίδιον. Τον συνέλαβαν, τον φυλάκισαν και τον ύπέβαλαν στα φρικότερα βασανιστήρια, για να άναίρεση την κατάθεσι του εναντίον του βασιλέως.

Έπειτα από πολλά χρόνια—γιατί ο Φίλιππος δεν τόλμυσε να τον δικασί έπισημό—κατόρθωσε τέλος να δραπέτευσι από τις φυλάκες της Μαδρίτης και κατέφυγε στην Άραγονία, όπου η έμφάνισή του έπρόκαλε μία λαϊκή έπαγείλα εναντίον του βασιλέως.

Η επανάστασις αυτή πνίγηκε στο αίμα και, μόλις την τελευταία στιγμή, ο Περές κατόρθωσε να φύγη και να σωθί στη Γαλλία.

Είχαν περάσει δώδεκα δόκλιχα χρόνια από τη στιγμή της σύλληψής του... Στο διάστημα αυτό δεν είχε πείσει να σκεπτεται τη δόνα Άννα και, το πρώτο που έκαμε, άμέσως μόλις βρέθηκε μακριά από τους διώκτες του, ήταν να στείλ ηέν άνδρωπό του στη Μαδρίτη, για να την παρακαλέσει να έλθη να τον συναντήσι στον τόπο της εξορίας του.

Άλλα ο άπεσταλλμένος του γύρισε έπειτα από λίγο καιρό φέρνοντας του δυο θλιβερές είδησεις. Η πρώτη ήταν ότι η δόνα Άννα είχε πεθάνει, μη έλπιζοντας πια ότι θα μπορούσε να έανα συναντήσθ με τον άνδρωπό που είχε λατρεύσει... Και η δεύτερη ότι, στη Σαραγόσα, σύμφωνα με τη διαταχή του Φίλιππου 2ου, είχαν κάμει το όμολομά του.

Ο Περές, από κείνη τη στιγμή, βυθίστηκε σε μία μαύρη μελαγχολία και πέθανε λίγο καιρό άργότερα.

Η αίρεσις των «Βαμπίρ»

Μυστηριώδη βδελυρά έγκλή

Ο ΠΕΠΛΟΣΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

29

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο νέος μηχανικός Χάουλαντ φτάνει στις παγωμένες εκτάσεις του Καναδά, στο λιμάνι του Πρίγκιπα Άλμπερτ για να πάρει μ' ελκυστήρα στο Βεκούσκο και να επιβιβαστεί στα έργα που γίνονται εκεί. Στον Πρίγκιπα Άλμπερτ όμως του συμβαίνουν αλλοδαπές περιπέτειες. Μια πανέμορφη, νέα, η Γιέλλα, τον παρουσιάζει σε μια ένδρα - ακουσίως της όπως φαίνεται - όπου παρ' όλην να τον σκοτώσουν, αν δεν επενέβαινε στην κρίση στιγμή ένας μισός, ο Ματέο 'Ιντόριο. Ο Χάουλαντ ερωτεύεται φλογερά τη Γιέλλα και συγχρόνως ανησυχεί να διαφυλάξει το μυστήριό της έναντιον του επιθέσεως... Δεν κατορθώνει όμως να εξακριβώσει τίποτε και φεύγει για το Βεκούσκο. Βρίσκει όμως κι' εκεί τους φίλους του ανήλικους, τρομαγμένους. Κάποιο μυστήριο απλώνεται επάνω σ' όλα. Κάποιος άδατος κινδύνος... Σαφνικά τον επισκέπτεται η ίδια η Γιέλλα και τον ικετεύει να φύγει απ' το Βεκούσκο όπου κινδυνεύει η ζωή του. Ο Χάουλαντ αρνείται. Ζητά να μάθει ποιοι είναι οι έχθροι του και γιατί θέλουν να τον εξοντώσουν, αλλά η Γιέλλα δεν θέλει να του φανερώσει τίποτε, δεν το λέει, ανησυχεί, τρέμει... Συζητούν βαθύκοιτες μέσα σ' ένα δάσος. Ξαφάνη αντιπαρατίθενται ανδρικές φωνές. Ο μηχανικός βιάζεται το πιστόλι του. Η Γιέλλα ταράσσεται... Είναι οι άσπονδοι έχθροι του. Ευτυχώς όμως απομακρύνονται, χωρίς να τους αντιληφθούν. Ο Χάουλαντ πηγαίνει κατόπιν να συναντήσει το μηχανικό των έργων.

5ον - Είναι η φωνή του κ. Μακντόναλντ, είπε. Θα τον βρείτε κοντά στο δεύτερο φαναράκι, στην είσοδο του τούνελ.
- Εύχαριστα, απάντησε ο Χάουλαντ, που είχαν αρχίσει κιόλας ν' ανεβαίνουν πάνω στους βράχους.
Δεν είχε και μερικές περισσότερες από δέκα βήματα, όταν, ξαφνικά, ένιωσε ένα δυνατό κτύπημα στον τράχηλο. Ο νέος διαπίστωσε άμεσως κάτω, μισολιποθύμως, στην κατάσταση αυτή, άκουσε μερικές συγκεχυμένες φωνές γύρω του και είχε την εντύπωση ότι τον ανείκωναν από το έδαφος και τον μετέφεραν στα χέρια. Ήπειτα, οι αίσθησες του τον εγκατέλειψαν ολόκληρα και το μυαλό του βυθίστηκε μέσα στο σκοτάδι.

Όταν συνήλθε, πού φάνηκε ότι ένα κατακόκκινο μάτι, που διαπερνούσε την πυκνή ομίχλη, τον κύτταζε επίμονα και απειλητικά. Θέλησε τότε να φωνάξει, αλλά κανένας ήχος δεν βγήκε από το στόμα του. Προσπάθησε ακόμη να μετακινήσει, αλλά τα μέλη του αρνήθηκαν να τον υπακούσουν. Και το τρομερό μάτι μεγάλωνε ολοένα και περισσότερο μέσα στο σκοτάδι, που είχαν τα χρώμα της μελάνης. 'Επιτέλους, κατάλαβε: Το κόκκινο μάτι ήταν ένα φανάρι, τοποθετημένο σε απόσταση τριών ή τεσσάρων μέτρων από το μέρος όπου βρισκόταν. Οι έχθροι του, που τον είχαν μεταφέρει εκεί, τον είχαν δώσει σφιχτά με χονδρά οκονιά και είχαν βάλει ένα φωτωτικό στο στόμα του.

'Αλλά που βρισκόταν; Κύτταξε ολόγυρα, προσπαθώντας να διαπεράσει το σκοτάδι, που τον τυλίγαν από παντού. Μπροστά του, ακριβώς πίσω από το φως, ύψωνταν ένας μαύρος τοίχος. Ο τοίχος αυτός ανέβαινε πάνω από το κεφάλι του, σε σχήμα βόλου. Όταν πρόσεξε περισσότερο, μια κραυγή φρίκης ανέβηκε από το στήθος του, που το φωτωτικό την μετέβαλε σ' έναν υπόκομο μυκηθμό: τον είχαν μεταφέρει μέσα στη σήραγγα και τον είχαν εγκατέλειψε πάνω στα σκακι με την μπαρούτι! Πιο πέρα, σωριαζόνταν, το ένα πάνω στο άλλο, τα κιβώτια με την δυναμίτιδα! Ένας κρύος ιδρώτας περιέλουσε τότε το σώμα του. Τα τρομαγμένα βλέμμα-

τα του διεκρίναν αρκετά καθαρά μια λευκή και λευκή γραμμή, που, ακολουθώντας το έδαφος, περνούσε ανάμεσα στα πόδια του, για να χαθεί μέσα στο σκοτάδι. Ήταν το φυτίλι, που η άκρη του εισχωρούσε μέσα στο σκάκι με τη μπαρούτι, όπου τον είχαν εγκατέλειψε!

Σαν τρελλός, άρχισε τότε να μετακινείται προς όλες τις διευθύνσεις, προσπαθώντας να λύσει τα δεσμά του. Άλλα χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Νά, λοιπόν, για ποιο λόγο η Γιέλλα, στην τελευταία τους συνάντηση, τον έβριζε τόσο πολύ να φύγει. Ήξερε, ασφαλώς, ότι εκείνοι που τον καταδίκωναν είχαν άποψή τους τον θάνατό του. Και να με ποιο τρόπο έπραξε να πεθάνει! Θυμήθηκε τότε το ηρωϊσμό της φωτιάς και του καπνού, που είχε μεταβάλει το τεράστιο βουνό σε συντριμμία και, για μια στιγμή, η καρδιά του πάγωσε από φόβο. Το ίδιο θα συνέβαινε και με την δεύτερη ανατίναξη. 'Εκλεισε τα μάτια του, προσπαθώντας να ξαναβρεί την ψυχραιμία του. Ήταν δυνατό να υπάρχουν στον κόσμο πλάσματα με ψυχή τόσο διαβολική, για να τον καταδικάσουν να πεθάνει με τέτοιο θάνατο; Γιατί δεν τον είχαν σκοτώσει μια και καλή, όταν τον έβρισαν σκατωμένο μια και καλή; Αυτό θα ήταν απλούστερο και λιγότερο πολύλοκο. Γιατί τον είχαν καταδικάσει σ' αυτό το φρικαλέο μαρτύριο; Ποια ήταν, λοιπόν, η προσβολή που τους είχε κμάει χωρίς να το ξέρει; Η... μήπως είχε τρελλαθεί και όλα αυτά δεν ήταν τίποτε άλλο από έναν τρομερό εφιάλτη, που τον είχε δημιουργήσει το παραστρατημένο μυαλό του;

Στην ώρα αυτή της υπέρτατης αγωνίας, οι ερωτήσεις διαδεχόνταν η μια την άλλη μέσα στο κεφάλι του, χωρίς να μπορεί να δώσει καμιά απάντηση. Έμεινε ακίνητος για μια στιγμή, συγκρατώντας την αναπνοή του. Η σιωπή ήταν απόλυτη μέσα στη σήραγγα. Το μόνο που την διακόπτεται ήταν οι παλμοί της καρδιάς του. Σε λίγο, όμως, ξεχώρισε έναν άλλο ήχο: τίκ, τίκ, τίκ...

Δεν άργησε να καταλάβει ότι αυτός ο γρήγορος και επίμονος ήχος προερχόταν από το ρολόγι του και, ξαφνικά, ένας σπασμός τρόμου τον τράνταξε από το κεφάλι έως τα πόδια.

Τι ώρα ήταν; Θα ανατινάχουν τη σήραγγα στις έννέα και ήταν περίπου τέσσερις, όταν ήρθαν να τον ζητήσουν. Πόσον καιρό είχε παραμείνει αναισθητός; Η μοιραία ώρα πλησίαζε μήπως; Το δάκτυλο του Μακντόναλντ ήταν έτοιμο άραγε να πιέσει το μικρό ηλεκτρικό κουμπί, που θα τον έστελνε στην αιώνια ύπνη;

Αγωνίστηκε και πάλι, δαγκώνοντας με λύσσα το πανί που του φίμωνε το στόμα και τον έπνιγε. 'Αλλ' ούτε και αυτή τη φορά κατορθώσε τίποτε. Και το χειρότερο ήταν πως το φως του μικρού φαναριού, δεν ήταν τώρα το ίδιο έντονο και σταθερό όπως πριν. Η φλόγα τρεμόσυνε και γινόταν πιο αδύναμη από το ένα λεπτό στο άλλο. Ήταν μήπως γιατί πλησίαζε η μοιραία στιγμή;

Σαφνικά, καταβάλλοντας μια υπέρτατη προσπάθεια, αναστήθηκε και η κίνησή αυτή έκοψε να σφίχεται περισσότερο το σχοινί που ήταν περασμένο στο λαιμό του.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Παράπονο

Έρσοι, δέ φέρεσαι καλά και τις καρδιές μας θα χαλά, αν δεν αλλάξεις ύφος. Και τότε οι κλάψες οι πολλές, τα παρακάλια, οι απειλές θα βγούνε όλα τζιφός!

Το παραξύλωσε, καλέ, και παρασταίνεις το γκυουλέ-

μα ζέρε, βρέ κουμάσι,

πώς, αν τυχόν λόγω

σου κοπανίσω μια στή

σου φεύγει το καράσι!

Δεν είν' κατάρσεις

έχουμε πιά ρεζίλευτι

κι' ενώ, στο λέω με

(πρόνο,

τα συμφωνά οί τρείς

σπίνουμι' έμεις τρελλά

καυά)

πούμαστε δύο μόνο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Άλλα, την ίδια στιγμή, ξελύθηκε το φυτό που του έβουλωσε το στόμα. Μπορούσε τώρα ν' αναπνεύσει ελεύθερα και μπορούσε ακόμη να φωνάξει. Άλλα καμιά απάντηση δεν ήρθε στις άγριες κραυγές που βγήκαν από το στόμα του.

Οι πόνοι που ένιωθε σ' όλο του το σώμα είχαν γίνει αόρατοι. 'Ενόμιζε πως τον κεντούσαν όλα τα μέλη του με βελόνες και πως η αιχμή ενός μαχαίριου άγγιζε τη βάση του κρανίου του. Ένα μούδιασμα απλώνονταν στο κορμί του και τα πόδια του φαινόταν βαρεία, σαν να ήταν από μολύβι.

Μια κραυγή φρίκης βγήκε, ξαφνικά, από τα χείλη του: το φανάρι είχε σβήσει! Σαν το οδυμένο της μικρής φλόγας να ήταν το σημάδι και του δικού του θανάτου, κάτι σαν ένα μακρινό σφύριγμα έφθασε την ίδια στιγμή σ' αυτή του. Κυττάζοντας προσεκτικά μέσα στο σκοτάδι, διακρίνε τότε ένα μικρό σπινθήρα, που ανέβαινε γρήγορα στους βράχους, περιτριγυρισμένος από ένα ελαφρό σύννεφο καπνού.

Η ώρα, το λεπτό, το μοιραίο δεύτερο-λεπτό είχαν σμύναει! Ο Μακντόναλντ είχε πιέσει το κουμπί, που θα διακτέυε το ηλεκτρικό ρεύμα στα σκακι με τη μπαρούτι και τα κιβώτια με την δυναμίτιδα. Καμιά φωνή, κανένας ήχος δεν βγήκε τη στιγμή εκείνη από το στόμα του Χάουλαντ. Ήξερε ότι το τέλος του ήταν πολύ κοντά και αυτή η σκέψη του έδινε κάποια άνακομφία. Το μαρτύριό του θα τερματιζόταν.

Σιγά-σιγά, το φυτίλι έπαιρνε φωτιά προς το μέρος του. Ο νέος παρακολουθούσε με ήρεμη τις προσόδους που έκαναν οι φλόγα βρισκόταν μόλις σε απόσταση δύο μέτρων... Ένας μέτρον και οδύοντα έκαστο... Ένας μέτρον και έβδομηνα έκαστο... απ' αυτόν... Του έμεναν μόνο δύο λεπτά ζωής...

Αποφάσισε τότε να κάνει μια τελευταία προσπάθεια, για ν' απελευθερώσει τη χέρια του. Αυτή τη φορά, το έκανε ψυχρά, χωρίς νευρικότητα, μ' όλο που ο θάνατος βρισκόταν κοντά του, πολύ κοντά του. Και η καρδιά του αναπνέοντα μέσα στο στήθος του: είχαν αντιληφθεί ότι κάτι υποχώρουσε!

Έκανε μια προσπάθεια ακόμη και, ξαφνικά, η σήραγγα αντίκρινε από ένα άγριο ούρλιασμα θριάμβου: τα χέρια του ήταν επιτέλους ελεύθερα!

Τα τέσσερα άμεσα προς το μέρος της φλόγας, αλλά δεν μπόρεσε να την εθάρσει. Έβλεπε τότε για να βρει το μαχαίρι του. Άλλοιού! Το είχε ξεχάσει στο δωμάτιό του! Και ο θάνατος πλησίαζε ολοένα και περισσότερο!... 'Ακούη, έβλεπτα δευτερόλεπτα... πενήντα... σαράντα... Σε λίγο, το φυτίλι θα έπαιρνε φωτιά κάτω από τα πόδια του!

Στην κρίση αυτή στιγμή, το μυαλό του έτρεξε προς το περισπασμό του. Ευτυχώς, οι έχθροι του το είχαν αφήσει μέσα στην τοίχη του, βέβαια ότι δεν θα του παρουσιαζόταν η ευκαιρία για να το χρησιμοποιήσει. Το πήρε άμεσως στα χέρια του, όχι χωρίς κόπο, έφερε την κνήμη του όσο μπορούσε πιο κοντά στο φυτίλι και πίεσε τη σκανδάλη. Η σφαίρα κύτταψε πάνω στον σπινθήρα, αλλά χωρίς να τον σβήσει. Μια δεύτερη σφαίρα έφερε, όμως, το ποθούμενο αποτέλεσμα: η φλόγα έσβυσε ολόκληρα.

Η προσπάθεια αυτή είχε εξαντλήσει τον Χάουλαντ, που άφησε το σώμα του να γείρει και πάλι πάνω στα σκακι με τη μπαρούτι. 'Εκείνος που θα τον έβλεπε σ' αυτή τη στάση, θα νόμιζε πως είχε πεθάνει από τη συγκίνηση που, τη στιγμή ακριβώς που έσημανε γι' αυτόν η ώρα της απελευθέρωσης.

'Ανασπώθηκε, τέλος, έπειτα από μερικά λεπτά. Είχε θυμηθεί ότι είχε ένα μικρό σουβιά μέσα στις τσέπες του και κατόρθωσε να τον βρει. Χρειάστηκε, όμως, να κοπιάσει πολύ, για να μπόρεσει να κοπεί το σχοινί, που του έσφιγγε το λαιμό. Το πράγμα ήταν εύκολότερο για το σχοινί, με το οποίο του είχαν δεμεινους τους άστραγάλους. Άλλ' όταν βέλησε ν' ανασπώσεται στα πόδια του, τα γόνατά του λυγίσανε και έπεσε βαρύν πάνω στα σκακι με τη μπαρούτι.

Σιγά-σιγά, όμως, το αίμα του ξανάπαιρνε την κανονική κυκλοφορία του και ο Χάουλαντ ένιωθε να ζωντανεύει όλο του το σώμα. Το μόνο που οκείπνιαν ήταν ότι είχε σιγή και ότι είχε μεταώσει, για μια φορά ακόμη, τα σχέδια των υστέρων-δων έχθρων του.

Άλλ' αυτό δεν ήταν αρκετό. 'Επρεπε ακόμη να βγει από τη σήραγγα. Πώς θα το κατορθώσει όμως; Η είσοδος της ήταν φραγμένη με κομμάτια βράχων και, στην κατάσταση που βρισκόταν, θα ήταν αδύνατο, βέβαια, να τα παραμερήσει. 'Οπωσδήποτε, δεν υπήρχε κανένας λόγος για να βιάζεται. Τα σκακι με τη μπα-

ρούτη και τα κιβώτια με τη δυναμίτιδα δεν θα μπορούσαν τώρα να πάρουν φωτιά, μετά την αποκοπή του καλωδίου που τα έγινε με την ηλεκτρική εγκατάσταση.

Σαφνικά, ανασκίρτησε, ενώ ένα χαμόγελο χαράς ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του. Είχεν ακούσει ένα συνεχές και ρυθμικό θρόρυδο, που πλησίαζε ολοένα και περισσότερο.

Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Ο Μακντόναλντ, που έσφαλε θα έπρεπε να είχε παραξενευθεί για την αποτυχία της ανατίναξης, έρχόταν τώρα μαζί με εργάτες για να εξακριβώσουν τί είχε συμβεί. Σε λιγότερο από μισήν ώρα, θα έπρεπε να τον είχαν απελευθερώσει. 'Ετσι, θα ξαναβρισκόταν και πάλι ανάμεσα στους ζωντανούς.

Αυτή η σκέψη τον έκανε να τιναχθεί με μιάς όρεξης. Κάθε κούρασι είχε τώρα εξοφληθεί. Η πρώτη του κίνηση ήταν ν' ανήλθει ένα σπρίτο και να κυττάει το ρολόγι του:

- Δέκα και μισή! είπε δυνατά.

Και το μυαλό του έτρεξε άμεσα στη Γιέλλα. Σε μιάμιση ώρα, θα έπρεπε να την συναντήσει στο μονοπάτι του δάσους, θα τον έλευθέρωναν γρήγορα, για να μπόρεση να τρέξει σ' αυτό το ραντεβού! Και πως, για να μην χάνει καιρό και ν' αποφυγή τις ερωτήσεις του Μακντόναλντ, θα έβγαζε την εγκατέλειψε του μέσα στη σήραγγα;

Μάζεψε άμεσα τα κομμάτια του σχοινιού και τα έκρυψε πίσω από έναν σωρό σάκων, σε τρόπο που κανείς από τους εργάτες, που θα έμπαιναν μέσα στη σήραγγα, να μην αντιληφθεί τίποτε. Έπειτα, διάλεξε ένα μέρος όπου θα μπορούσε να κρυφθεί. Θα έβγαζε από εκεί, την ώρα που όλοι θα ήταν σκυμμένοι πάνω από το φυτίλι για να ίδουν τί είχε συμβεί και θα έλεγαν ότι είχαν έρθει και αυτοί στη σήραγγα πίσω από τους εργάτες.

Μισήν ώρα αργότερα, ένας σωρός από λιθάρια έπεσε μπροστά στα πόδια του και, έπειτα, μια ανθρωπίνη σιλουέττα πέρασε μέσα από το άνοιγμα.

Ο Χάουλαντ αναγνώρισε άμεσα τον Μακντόναλντ.

- Δόσε μου ένα φανάρι, Μπουκ! φώναξε ο αρχιεπιστάτης σ' έναν από τους ανθρώπους που είχαν έρθει μαζί του.

Η σήραγγα φωτίστηκε ξαφνικά μ' ένα αδύνατο φως και ο Χάουλαντ είδε τους εργάτες που πλησίαζαν διαστικά και τον Μακντόναλντ που γονάτιζε πάνω από το μέρος, όπου ήταν κομμένο το φυτίλι. Σε λίγο, τον άκουσε να λέει:

- Αυτό είναι πολύ παράξενο! Ο μηχανικός σκεφθηκε πως η στιγμή ήταν κατάλληλη για να κάνει την εμφάνισή του.

- Τι συμβαίνει, Μακντόναλντ; ρώτησε. Ο αρχιεπιστάτης τινάχθηκε άμεσα σ' επάνω. Το πρόσωπό του φάνερνε μια μεγάλη έκπληξη.

- Σείς, κύριε Χάουλαντ; έκαμε. Οι εργάτες κύτταξαν κι' αυτοί σαστισμένοι.

Ο Χάουλαντ γύρισε τότε προς το μέρος τους και φώναξε δυνατά:

- Να βγείτε άμεσα όλοι από τη σήραγγα. Θα διακόψω την εργασία ως αύριο το πρωί.

Έπειτα, όταν έμειναν μόνοι, είπε στον Μακντόναλντ:

- Θα βάλλω έξω από τους καλύτερους εργάτες σου να φρουρήσουν την είσοδο της σήραγγας. Ξέρω μερικά πράγματα, που θα μου επιτρέψουν ν' αρχίσω μια κανονική έρευνα αύριο το πρωί γύρω απ' αυτή την ύπνη. Θα προσπαθήσω να πιστευθεί από όλους ότι η αποτυχία οφείλεται στο ότι το φυτίλι δεν ήταν καλό. Συμφωνώ;

Εσπενσε κατόπιν να βγει από την σήραγγα, χωρίς να δώσει στον Μακντόναλντ τον καιρό να του απαντήσει και εξαφανίστηκε μέσα στη νύχτα. Βιάζονταν να φθάσει στο ραντεβού που είχε δώσει με την ώρα Καναδά και, αυτή τη φορά, έλπιζε ότι θα μπόρεσε να μάθει από το στόμα της μερικής πράγματος πολύ σημαντικά για τη διαβολική συνωμοσία που είχαν οργανωθεί εναντίον του.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Έφθασε μισήν ώρα ενωρίτερα στον τόπο του ραντεβού.

Για πρώτη φορά, από τη στιγμή της απελευθέρωσης του, είχε τον καιρό να σκεφθεί. Δεν απέβαλε καθόλου τώρα για το ότι οι άνθρωποι που τον καταδίκωναν με τόσο λύσσα δεν να υποχωρούσαν ευπρόσως σε τίποτε για να τον εξοντώσουν. Και, στη σκέψη αυτή, ένιωθε όλο το αίμα να βράζει, ενώ η επιθυμία της εκδίκης σείωνόταν ολοένα και πιο βαθιά μέσα στην ψυχή του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: 'Η συνέχεια.

Οι διάσημες γυναίκες της Ιστορίας

Η διάσημη για το πνεύμα της 'Ασπασία, η σύζυγος του Περικλέους, άνηκε σε μια μεγάλη οικογένεια της Μιλήτου. Όταν έφτασε στην 'Αθήνα απ' τη μακρινή της πατρίδα, έγινε περιζήτητη κι' απόκτησε τις συμπάθειες της ανώτερης κοινωνικής τάξεως των 'Αθηνών. Συγχρόνως όμως, οι τολήρες της θεωρείται σκανδαλίζον τον αμόρφωτο όλο της εποχής εκείνης.

Οι άρχες της 'Ασπασίας στο ζήτημα του γάμου ήταν έντελως αντίθετοι από εκείνες των 'Αθηνών. Ο έρωας της εποχής εκείνης δεν έπρεπε απαραίτητο στοιχείο για την ένωση δύο νέων και δεν ελαφύνετο καθόλου απ' όψιν. Κλεισμένες διαρκώς μέσα στα σπίτια τους οι 'Αθηναίες, είχαν ως μόνη απασχόληση τη φροντίδα για τα παιδιά τους και για το νοικοκυριά τους. Ποτέ οι άνδρες δεν τους μιλούσαν για τις υποθέσεις τους, ποτέ δεν ζητούσαν απ' αυτές μια συμβουλή.

Η 'Ασπασία απεναντίας ανακατέμιαν διαρκώς στην πολιτική, στην τέχνη, στη φιλοσοφία, συναστροφεύονταν με τα επίσημότερα πρόσωπα των 'Αθηνών, συζητάσε στα δημόσια θέματα, κι' έδειχνε με λίγα λόγια ότι περιφρονούσε τις παλιές συνήθειες, στις οποίες ήταν υποδουλωμένες οι δυστυχισμένες 'Αθηναίες.

Συμφωνά με τις άρχες της αυτές, δεν μπορούσε παρά να διαλέξει μόνη της η 'Ασπασία τον σύζυγό της ζωής της. Και προτίμησε τον Περικλή, τον ρήτορα που ήξερε να συγκινή τη πλήρη και να τα κάνει να κρέιανται απ' τη χείλη του, τον άνθρωπο που είχε συνηθώσει στο πρόσωπό του κάθε κρατική έρσεια.

Ο γάμος αυτός στοιχίσε αρκετές θυσίες στον μεγάλο πολιτικό, γιατί ο Περικλής ήταν ήδη παντρεμένος.

Χρειάστηκε λοιπόν να χωρίσει απ' την πρώτη του γυναίκα, τοποθετώντας έτσι τις κοινωνικές προλήψεις της εποχής του και διατρέχοντας τον κίνδυνο να γίνει μισητός στο λαό. Είχε όμως πάει την απόφαση να ένωση με κάθε τρόπο την τύχη του με τη δαιμόνια εκείνη γυναίκα, που μπορούσε να καταλάβει πάντοτε την κάθε του σκέψη και να τον ένισχυη στις δυσκόλες στιγμές της ζωής του.

Η 'Ασπασία δεν ήταν βασίλισσα. Κι' όμως καμιά απ' τις μεγαλύτερες αλές του κόσμου δεν σκολίστηκε ποτέ από τέτοια πνευματική αγωγή, όπως το μικρό σπινί της δημοκρατικής εκείνης 'Αθηναίας. Γύρω από την 'Ασπασία κι' απ' τον ισχυρό της σύζυγο είχε μαζευτεί το άνθος της ελληνικής σκέψης και καλλιτεχνίας. 'Εκεί συχνά ο Πολύγνωτος, ο μέγας ζωγράφος, που ήταν ο πρώτος που κατορθώσε να ζωγραφίσει πρόσωπα γελαστά. 'Εκεί και ο Φειδίας, ο απάραμυλλος γλύπτης που έστησε στην 'Ακρόπολη το χρυσολέφαντο άγαλμα της 'Αθηνάς. 'Εκεί, τέλος, κι' ο 'Αναξαγόρας, ο φιλόσοφος, ο οποίος, γελοσός με τις υπερφυσικές εξηγήσεις που έδινε ο όλος της εποχής εκείνης στα διάφορα φυσικά φαινόμενα - τον κέρων, τους σεισμούς, κτλ., και προσπαθούσε να βρει τα επιστημονικά τους αίτια.

Αλλά το μεγαλύτερο στόλισμα των συγκεντρώσεων αυτών, ήταν ο Σωκράτης, ο μεγαλύτερος σοφός της αρχαιότητας, που επίστευε σ' ένα και μόνο Θεό, δικαίο, μεγάλο και πολυεπίπλοχο, απηλλαγμένο απ' τα ανθρώπινα ελαττώματα των θεών του 'Ολύμπου.

Και όμως η 'Ασπασία, που άγαπούσε τόσο την ειρήνη και την προσοχή των 'Αθηνών, ήταν πεπεισμένη να προκαλέσει μεγάλες αναταραχές στη νέα της πατρίδα. Αφού πρώτα, λίγο έλειψε να κάνει τους 'Αθηναίους, να χάσουν τη δύναμή τους και την επιρροή τους που είχαν σ' όλη την 'Ελλάδα, έγινε κατόπιν αφορμή ν' αρχίσουν έξονωτικές πολέμους, που είχαν ολέθρια αποτελέσματα για όλους τους 'Ελληνες.

Δύο πόλεις δηλαδή που άνηκαν στο σύμμα-

χικό κράτος των 'Αθηνών, μάλασαν μεταξύ τους, για κάποια ασήμαντη αφορμή. Η δυνατώτερη απ' τις δύο, η Σάμος, κήρυξε τον πόλεμο κατά της άλλης. Η διαφορά αυτή θα μπορούσε κάλλιστα να διευθετηθεί με ειρηνικό τρόπο.

Κι' όμως μια μέρα, χωρίς να το περιμένη κανείς, ο ισχυρός στόλος των 'Αθηνών έφθασε στη Σάμο, έπολιόρκησε την πόλη, κατέστρεψε τα τείχη της, έριψε την κυβερνήτη κι' ανάγκασε το λαό της νήσου να πληρώσει μια τεράστια αποζημίωση. Η άδικη και άσυνετη ενέργεια των 'Αθηνών λίγο έλειπε να προκαλέσει άναστάσι σ' ολόκληρη την 'Ελλάδα. Για να εξηγήσουμε όμως την περιέργη αυτή στάση του Περικλέους, φταίει να πούμε ότι αντίπαλος της Σάμου ήταν η Μίλητος, η αγαπημένη πατρίδα της 'Ασπασίας... Το μίσος τότε κι' η άγανακτηση του αθηναϊκού όχλου κατά της 'Ασπασίας βρήκαν αφορμή να ξεσπάσουν ξαφνικά. Οι κωμωδιογράφοι έγραφαν σάτυρες και λιβέλλους, στους οποίους έβριζαν χυδαίατα τη σύζυγο του Περικλέους. Κι' ο λαός ένθουσιαζόταν, βλέποντας να σέρνεται στη λάσπη το όνομα της γυναίκας εκείνης, που τόλμησε να περιφρονήσει τις κοινωνικές προλήψεις της εποχής της.

Η 'Ασπασία δεν μπορούσε, όπως είπαμε, να όνομασθαι σύζυγος πραγματική του Περικλέους, σύμφωνα με τις ιδέες των 'Αθηνών περί γάμου και οικογενείας. Ούτε όμως και έταιρα μπορούσε να την πεί κανείς. Ίι ήταν λοιπόν η γυναίκα αυτή;... Ίδου το αίτιμα που δεν μπορούσε να λύση το μυαλό του όχλου. Κι' η άμνηχανία αυτή, στην οποία βρισκόταν, τον έ-ξερθεύε σε άφάνταστο σημείο.

Όλα τα σφάλματα της πολιτικής του Περικλέους φορτώθηκαν τότε στην καμπούρα της δυστυχισμένης 'Ασπασίας!

Και δεν έφτανε μόνο αυτό... Η λαική αγανάκτηση στράφηκε και εναντίον των φίλων της: Ο 'Αναξαγόρας κατηγορήθηκε επί άσέβειας και τιμωρήθηκε με έξορία. Ο Φειδίας, άνθρωπος άποδοειλεγμένης τιμιότητας, φυλακίστηκε με την κατηγορία ότι είχε σφετερισθεί ένα μέρος του χρυσού που προωριζόταν για το χρυσολέφαντο άγαλμα της 'Αθηνάς. Ο μεγάλος καλλιτέχνης άδωώθηκε, αλλά πέθανε, τέλος, απ' τον καύμο του.

Επί τέλους, άναγκάστηκε να εμφανισθεί στο δικαστήριο κι' η ίδια η 'Ασπασία, την οποία ο κωμωδιογράφος 'Ερμιππος είχε κατηγορήσει επί άσέβειας και διαθοράς των 'Αθηνών γυναικών. Και χρειάστηκε τότε να μεταχειρισθεί ο Περικλής όλη τη ρητορική του δεινότητα για να σώση τη γυναίκα του απ' την καταδίκη. Λέγεται μάλιστα, ότι ο μεγάλος πολιτικός έχυσε στην κατάλληλη στιγμή και μερικά δάκρυα, για να συγκινήσει τους δικαστές...

Μολονότι όμως το δικαστήριο άδωάσε την 'Ασπασία, ο Περικλής κατάλαβε ότι ο λαός είχε κηρυχθεί έχθρος αμείλικτος της σύζυγού του και ότι για να τη σώσει, ήταν ανάγκη να τραθήσει την προσοχή των 'Αθηνών με σοβαρές εξωτερικές περιplotές.

Οι σχέσεις των 'Αθηνών και της Σπάρτης είχαν τον τελευταίο εκείνο καιρό φτάσει σε επικίνδυνο σημείο. Κι' ο Περικλής, παρακινούμενος, κατά πάσαν πιθανότητα, από την 'Ασπασία, έβωσε στο σύνθημα του πολέμου. 'Εξερράγη λοιπόν ο δάβρηρος Πελοποννησιακός πόλεμος.

Έτσι, μια γυναίκα, την οποία οι 'Αθηναίοι θεωρούσαν ζήτη κατάρθωσης ν' αλλάξει τις τύχες μιας ολόκληρης χώρας. Γιατί ο Πελοποννησιακός πόλεμος που κράτησε ένα ολόκληρο αιώνα, εξασθένισε τρομερά την 'Ελλάδα, κι' ήταν η αίτια που την έκανε να πείση στα χέρια των Μακεδόνων, κι' αργότερα των Ρωμαίων.

Ποτέ πιά η 'Ελλάς δεν μπόρεσε να συνέλθει έπειτα από τη μεγάλη αυτή καταστροφή!... Ο Περικλής πέθανε το 429 π. Χ. όταν η πανώλης έβριζε τους 'Αθηναίους. Άλλα η 'Ασπασία δεν άργησε να παρηγορηθεί. Ξαναπαντρεύτηκε κατόπιν μ' ένα ζαέμπορο, τον Λυσίκλη, τον οποίο κατάρθωσε με τις ενέργειες της να κάνει... στρατηγό!

Τα τελευταία χρόνια της ζωής της 'Ασπασίας είνε ακόμη άγνωστα. Ίσως οι άρχαιοι ιστορικοί θέλησαν να τιμωρήσουν με τη λήθη τη γυναίκα εκείνη, που για να εκδικηθεί, βούτηξε στο αίμα ένα ολόκληρο λαό!

Ο κοιμισμένος πρόεδρος

Ένας πρόεδρος των 'Ηνωμ. Πολιτειών κοιμώταν σ' ολόκληρο το διάστημα της θητείας του! Λεγόνταν Δούβλ 'Ατκισον και διατήρησε την προεδρεία... μια νύχτα μόνο! Στις 4 Μαρτίου 1849, άρχα το βράδυ, έληξε η θητεία του Προέδρου Πόλκ. Ο διάδοχός του Ζαχαρίας Τέυλορ δεν β' ανελάμβανε πριν απ' το έσομένο πρωί. Στο μεταξύ, δεν μπορούσε να μείνη η χώρα δίχως άνωτέρω άρχοντα. Έτσι λοιπόν το Κογκρέσο όνόμασε προσωρινό Πρόεδρο τον 'Ατκισον, ο οποίος όμως δεν θυσίασε καθόλου τον όπνο του γι' αυτήν την λιγώρη τιμή που του έγινε!

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο θάνατος του γιου, Μαύρος νικητής

Ο εξερευνητής Ουίλλιαμ Λαβάρ, μέλος της Αμερικανικής Γεωγραφικής Εταιρείας, έχει κάνει πολλές περιηγήσεις στις ζούγκλες της Νοτίου Αμερικής, απ' όπου έφερε μεταξύ των άλλων πολλά καινούργια φυτικά φάρμακα και συνταγές των θεραπευτικών μεθόδων των Ιθαγενών. Τό άρβρο του, που δημοσιεύουμε πιο κάτω, απετέλεσε το θέμα μιάς ομιλίας του στο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ.

Δέν θα πίστευα ποτέ αυτά που θα σας διηγηθώ, αν δεν τάβλεπα με τα μάτια μου, όταν προχώρησα κάποτε βαθιά μέσα στη ζούγκλα της Ολλανδικής Γουιάννας. Στη ζούγκλα αυτή ζουν οι μόνοι ελεύθεροι και ανυπότακτοι νέγροι που υπάρχουν ακόμη στον κόσμο: 30.000 (Δασοβίοι Μαύροι) ή Τζούκα, απόγονοι Αφρικανών δούλων, τους οποίους είχαν αγοράσει άλλοτε για τις φυτείες τους οι Ολλανδοί άποικοι. Οι Ολλανδοί δεν μπόρεσαν να δαμάσουν αυτούς τους Αφρικανούς. Και, επειδή φοβόντουσαν τις αιματηρές επιδρομές τους, τους παραχώρησαν το εσωτερικό της ζούγκλας, για να ιδρύσουν ένα ανεξάρτητο «κράτος».

Οι Τζούκα έχουν το βασιλιά τους και τους νόμους της φυλής τους. Κανείς λευκός δεν μπορεί να πατήσει στην περιοχή τους χωρίς την άδειά τους. Έγω είχα φροντίσει να εφοδιασθώ απ' το βασιλιά με μια τέτοια άδεια. Πέρασα λοιπόν ένα ποτάμι και ομακάτωσα πρώτα στο «Χωριό των Θεών», που ο αρχηγός του ήταν ο περιφημότερος νικητής-μάγος της φυλής. Βρήκα τον αρχηγό αυτό καθήμενο σ' ένα σκαμνί, δίπλα στη φωτιά, πάνω στην οποία υπήρχε ένα μαύρο δοχείο. Ο φύλαρχος άνακτασε το περιεχόμενο αυτού του δοχείου με μια ξύλινη κουτάλα, ολόκληρη με σκαλισμένη φειδιά κι' άλλα ζώα.

Τόν ρώτησα σε τι χρoσίμεινε το νικητικό εκείνο. Κυττάζοντας τότε γύρω του και φώναζε κάτι σ' ένα γέρο νέγρο, που καθόταν έξω από μια καλύβα. Σε λίγο, ο γέρος έφερε ένα μαύρο αγοράκι, που είχε το ένα πόδι του στροβόλο. Το παιδί αυτό είχε φτάσει στο χωριό πρό ολίγων εβδόμαδων, κι' είχε τότε στραβά και το δύο του πόδια εκ γενετής. Τώρα όμως το ένα ήταν ολόγειο! Κι' ο «γιατρός» θα του ισιώνει και το άλλο!... «Επειτα θάπαρνε και' αμοιβή του απ' τους γονείς του ένα καινούργιο μονόξυλο, 12 κλωσόπουλα και μια πάπια.

Πήγαμε όλοι σε μια ανοικτή καλύβα. Κάτω απ' την πλεχτή στέγη της, βρισκόταν ένα μονόξυλο. Το βάθος του ήταν στρωμένο με ξερά λάσπη, έτσι ώστε να σχηματίζονταν ένα γυρτό επίπεδο, που είχε δυο βαθιά αυλάκια. Τρεις γέροι έφεραν απ' την καλύβα του φυλάρχου τρία άσκια μ' ένα άσπρο ύγρο, το οποίο έκυσαν πάνω απ' το στραβό πόδι ως ότου έκυσαθη έντελως. «Επειτα ο αρχηγός πρόσθεσε το μίγμα του μαύρου δοχείου. Το άσπρο ύγρο έγινε σκούρο, κι' ανέθηκε στην επιφάνεια ένα ελαφρύ στρώμα.

—Απόψε θα κοιμηθώ μέσα στο μονόξυλο, είπε ο φύλαρχος. Αύριο θα το ισιώσουμε το πόδι λίγο περισσότερο.

Βούτησα το δάκτυλό μου στο ύγρο. Είχε μια μυρωδιά οξέος. Μύρισα τα άδεια άσκια, για να μαντεύω τι περιείχαν. Άλλα μου τα πήραν αμέσως από εμπρός μου. Το άλλο πρωί, ο αρχηγός κι' οι βοηθοί του έδωσαν να πίνω πολύ μαλακή και ζαρωμένη σαν το δέρμα του ελεφάντος. Οι βοηθοί του (γιατρός) σπερσώσαν καλά το πόδι με διάφορα ξύλα πασπαλισμένα στο τραπέζι. «Επειτα άρχισαν να το πιέζουν στο γόνατο. Το είδα τότε να ισιώνει λίγο, να πλησιάζει κατά 2 πόντους στην ευθεία γραμμή! Ο φύλαρχος το τούλιε με μάλαβα υφάσματα και τόδεσε νερά με λουριά, για να διατηρηθώ σ' αυτή τη θεοί. Κατόπιν μια γυναίκα έφερε ζουμί και ρίζες, και το παιδί έπαψε πιά να τριζν ή θνήσκει του απ' τον πόνο κι' έβγαλε με δρεζί.

Ο αρχηγός κι' οι βοηθοί του γύρισαν στην καλύβα του πρώτου. Μόλις έμεινα μόνος, θέλησα να νιώσω ένα μικρό κλάμα με τη θαυματουργή διάλυση, με το σκοπό να τη δώσω άργότερα για χημική ανάλυση. Μία γυναίκα όμως με είδε κι' έβαλε τις φωνές. Ο αρχηγός έτρεξε και μου πήρε το μπουκάκι. Όταν τόν ρώτησα, μου απάντησε μόνο ότι ήταν ένα μυστικό, που δεν μπορούν να το καταλάβουν οι λευκοί. Συγχρόνως οι βοηθοί του έκρυψαν βί-

Η «γυναίκα-θρύλος» της Κίνας

Μία άπαράμιλλη ήρωίδα

Μεταξύ των ήρωιδων του σημερινού πολέμου, η Τσιν-Λάο, η «γυναίκα-θρύλος» της Κίνας, κατέχει αναμφισβήτητη μία ξεχωριστή θέση. Είναι μία πολύ όμορφη νέα, μόλις εικοσιτριών χρόνων, την λατρεύουν στην πατρίδα της και κατά τα τελευταία χρόνια, δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να εξυμνούν τα κατορθώματά της. Κι' όμως, ποιός θα μπορούσε να φαντασθεί πως η ζωή της γυναίκας αυτής κρύβει μια άνειπτη και ανατριχιαστική τραγωδία;

Κατά την εισβολή των Ιαπώνων, η Τσιν-Λάο ήταν μόλις δεκαεπτά χρόνων. Μία μέρα, μερικοί Ιάπωνες στρατιώτες πήλκαν στο σπίτι, όπου έμενε μαζί με τόν πατέρα της, ρήμαξαν τα πάντα και, στο τέλος, ρίχτηκαν πάνω στην ανυπεράσπιστη νέα.

Το άλλο πρωί, η Τσιν-Λάο φίλησε τα γόνατά του πατέρα της και του είπε: —Πατέρα μου, φεύγω! —Πού πηγαίνεις, κόρη μου; —Στους λόφους! (Έκφορος που στην κινεζική γλώσσα σημαίνει: βγαίνω από το περιθώριο της κοινωνίας, γίνομαι αντάρτης).

Ο πατέρας της την φίλησε στο μέτωπο και δεν είπε τίποτα. Την ίδια μέρα, η Τσιν-Λάο παρουσιάστηκε σ' έναν αρχηγό Κινέζων πατριωτών. —Τι έρεεις να κάνεις; τη ρώτησε εκείνος. —Θα κάνω ό,τι μπόρεσω, απάντησε η νέα. —Αυτό δεν είναι αρκετό. Σκέψου καλύτερα και ξαναγύρισε αύριο.

Την άλλη μέρα, της έκαναν την ίδια ερώτηση. —Θα κάνω ό,τι μου επιβάλλει το καθήκον πρὸς την πατρίδα μου, απάντησε η Τσιν-Λάο. —Ούτε αυτό είναι αρκετό. Σκέψου πάλι και ξαναγύρισε.

Στο τέλος, η νέα είδε πως δεν της έδιναν μεγάλη προσοχή. Αποφάσισε τότε να ενεργήσει μόνη της και, με την συνδρομή δυο νεαρών Κινέζων, προεπάρκευσε τη μεγάλη επιχείρησή, με την οποία δέχθηκε να επαναστατική δράση της και θάπαρνε την πρώτη εκδίκησή της από τους Ιάπωνες.

Μερικές βδομάδες άργότερα, ένα μικρό επιθετικό αυτοκίνητο έμπαινε σάν δαιμονισμένο μέσα σ' ένα στρατόπεδο Ιαπώνων στρατιωτών, γλιστρούσε ανάμεσα από τις σκηνές και σκόρπιζε το θάνατο δεξιά κι' αριστερά με τα δυο πολυβόλα που ήταν σημεινά πάνω σ' αυτό.

Τη μοναδική... θωράκιση του πρωτότυπου αυτού άρματος αποτελούσαν μερικά σακιά με άμμο, που ήταν στεινόμενα στο εσωτερικό του και ένα είδος δικτυώματος από χονδρό σύρμα που άπλωνόταν γύρω από τους τέσσερες τροχούς.

Κατά την αναχώρησή, ο σωφέρ που ώδηγούσε το αυτοκίνητο κτυπήθηκε από μια σφαίρα στο μέτωπο και σωρατάθηκε πάνω στο βολάν νεκρός. Η Τσιν-Λάο και ο άλλος σύντροφός της δεν ήξεραν να οδηγούν. Πήδησαν τότε από το αυτοκίνητο με τα πολυβόλα στα χέρια, ενώ από δόλγυρα οι Ιάπωνες, που είχαν συνέλθει στο μεταξύ από την πρώτη κατάπληξή τους, ώρμησαν εναντίον του.

Κατά τη στιγμή αυτή, η Τσιν-Λάο και ο σύντροφός της είχαν την καλή έμπνευση να τρέξουν πρὸς το μέρος μιάς αποθήκης με εφθελκτες ούσιες, έδωσαν φωτιά στις βενζίνες και, έπωφελομένοι από τη σύγχυση και την παραχή, κατάρθωσαν να βγούν από το στρατόπεδο και να σωθούν.

Η νεαρή ήρωίδα είχε τραυματισθ στο πόδι και στη μασχάλη. Άλλα τι σημασία είχαν τα τραύματα αυτά εμπρός στον αληθινό θρίαμβο που είχε σημειώσει! Οι νεκροί Ιάπωνες υπολογίστηκαν σε 232 και ήταν ανεξαρτήτως ο αριθμός των τραυματιών. Έκείνοι που την είχαν κακοποιήσει στο πατρικό σπίτι ήταν μόνον έξη... Το κατάρθωμα αυτό έκαμε πασιγνώστη την Τσιν-Λάο και πολλοί ήταν εκείνοι που έρχονταν να υπηρετήσουν υπό τις διαταγές της. Μερικούς μήνες άργότερα, κατάρθωσε να κυριεύσει ένα δολιχόρο σιδηροδρομικό σιμύδι, συνέλαβε 150 Ιάπωνες αιχμαλώτους και πήρε στην κατοχή της άθροισμα όπλα και πολεμοφόδια και έξη κανόνια.

Η μικρή αυτή ήρωίδα είχε πάντα μία περιερνή προτίμηση πρὸς τις παράτολμες περιπέτειες. Πολλές φορές ως σήμερα, κατάρθωσε να σώσει συμπατριώτες της που έπρόκειτο να εκτελεσθούν. Την τελευταία στιγμή, η Τσιν-Λάο έφτανόταν μαζί με μερικούς αποφασιστικούς συντρόφους της στον τόπο της εκτέλεσής, έσπαστρε με μερικές ριπές πολυβόλου τα εκτελεστικά άποσταμάματα και άπελευθέρωνε τα δυστυχισμένα θύματα. Όλα αυτά γίνονταν μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα, προτού οι Ιάπωνες προφύγουν σ' αντιδράσουν.

Αργότερα η Κινεζική Κυβέρνηση επέτεινε στην Τσιν-Λάο να υπηρετήσει στον τακτικό στρατό με το βαθμό του συνταγματάρχου. Άλλ' η νέα άρνήθηκε και προτίμησε να συνεχίσει τη ζωή του βουνού που της έδινε μεγαλύτερη έλευθερία δράσεως στον άδυσώπητο άγώνα της εναντίον του μισητού έχθρου.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΑΡΜΙΣΤΡΟΓΚ

11ον

Πραγματικά το αυτοκίνητο άπομακρύνθηκε. Ο Ζάν έτριψε ευχαριστήματα τα χέρια του. —Ο Θεός είναι μαζί μας, είπε χαρούμενος. Τώρα τους κρατάμε, Ζάκ. Δεν θα μάς ξεφύγουν. Βήματα άκούσθηκαν να πλησιάζουν. Οι δυο σύντροφοι τράβηξαν τα πιστόλια τους. Μα ήσυχασαν άμέσως. Ήταν ο Ντελπί.

—Είπατε; ρώτησε χαμηλόφωνα. —Ναι. —Γνωρίζετε τόν άνθρωπο που μπήκε στο σπίτι; —Διάβολε! Και βέβαια. Τόν είδα καλά.

—Ποιός ήταν; —Ο Χάρτμαν.

Ο άστυνομικός έσφιξε τις γραθές του και είπε με ικανοποίηση: —Ζήτησ ο Θεός, όπως λέν κι' οι φίλοι μας οι Ισπανοί. Και τώρα τι θα κάνουμε; —Θα μείνεις μαζί μας, Ντελπί; —Θέλει και ρώτημα; —Αν νομίζεις πως πρέπει να φύγεις και να μην άναμειχθεις σ' αυτή την υπόθεση είσαι ελεύθερος. Σου μιλώ μ' όλη μου την ειλικρίνεια, άγαπητέ μου φίλε.

Ο άστυνομικός έκαμε μία χειρονομία που έδειχνε την άνυπομονησία του κι' άποκρίθηκε άποφασιστικά: —Είνε περιττά τα λόγια κ. Καρτιέ. Είμαι κι' εγώ Γάλλος και θα κάνω το καθήκον μου.

Πέρασε λίγη ώρα. Σιωπή κι' έρημια άπλωνόταν γύρω.

Το αυτοκίνητο που έφερε τόν Χάρτμαν έφυγε χωρίς να ξαναγυρίσει. Πάνω στο μέγαρο φανταζόντουσαν ότι βρισκόνησαν σ' άπόλυτη άσφάλεια.

Πρώτος διέκοψε τη σιωπή ο Ντελπί.

—Τι θα γίνει τώρα; ρώτησε. —Ο Καρτιέ τόν έπιασε από το χέρι και του είπε με σοβαρή φωνή: —Άκουσε, φίλε μου, όπως σου είπα και πρό ολίγου δεν έχεις καμιά άποχρέωση να μείνεις μαζί μας. Έχεις οικογένεια, Ντελπί. Έγώ έμεις έχουμε πάρει την απόφαση ή να νικήσουμε στον άγώνα αυτό ή να πεθάνουμε.

Ο Ντελπί απάντησε χωρίς να διστάσει: —Θα μείνω μαζί σας. —Το σκέφθηκες καλά αυτό, φίλε μου; —Πολύ καλά.

—Και ή οικογένειά σου; —Όταν πρόκειται για την πατρίδα θα θυσιάζει κανείς όλα, κ. Καρτιέ. Μήπως και εσεις είσαστε έφημοι στον κόσμο; Πολλά προσφιλής σας πρόσωπα θα κλαφούν πικρά αν πάθετε τίποτε, κι' όμως προχωρείτε εμπρός χωρίς να ουστάσετε. Γιατί λοιπόν μου κάνετε την ίδια ερώτηση; Δεν με βρίσκατε Ικανό να σας βοηθήσω; Φαντάζεσθε ότι μπορώ να λιποψυχώ;

Ο Καρτιέ τόν διέκοψε: —Ένα μόνο πιστεύω για σένα, Ντελπί, του είπε. Ότι είσαι καλός πατριώτης και γενναίος άνθρωπος.

—Δέχσεθε λοιπόν να μείνω μαζί σας; —Και το ρωτάς; Θέλεα βέβαια να σ' άπομακρύνω από τόν κίνδυνο. Εφ' όσον όμως έπίμένεις θα μείνεις και θα μάς προσφέρεις μάλιστα σπουδαίες υπηρεσίες.

—Ευχαριστώ! είπε άπλας ο άστυνομικός.

ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Ο Καρτιέ τούς παρέσυρε σ' ένα μέρος έντελως βυθισμένο στο σκοτάδι.

—Και τώρα άκούστε το σχέδιό μου, τούς είπε. Θα γυμνήσω την πόρτα του μεγάρου ο Ντελπί. Ένας άστυνομικός έμπνεί πάντα πιστοσύνη. Σ' ο Ζάκ, θα είσαι μαζί μου. Όπως είσαι μεταμφιεσμένος όλα θα πάνε καλά. Θα πτες σ' όποιον σας άνοίξει τις κυνηγέες και πουν ύποπτο που πήδησε και κρύφθηκε στον κήπο. Φυσικά δεν θα ύποφιασθούν τίποτε. Θα σας επιτρέψουν να μπητε να έρευνήσετε. Έτσι θα μπόρεσω να τρυπώσω κι' εγώ στο σπίτι. Θα στριμωχθώ σε μία σκοτεινή γωνιά του κήπου και θα περιμένω. Ψάχνοντας δεξιά κι' αριστερά θα πλησιάζετε τέλος στο μέρος που θα ροσκωμαι και θα μ' άρπάξετε γερά στα χέρια σας, βλαστημώντας γιατί σας έκανα δήθεν να λαχανιάσετε κυνηγώντας με...

Σταμάτησε μία στιγμή και ρώτησε: —Πώς σας φαίνεται το σχέδιό μου; —Περίφημο! του απάντησαν με μία φωνή.

—Κατόπιν; ρώτησε ο Ντελπί. —Φυσικά θα κινηθώ ή περιέργεια της κυρίας που μείνει στο σπίτι και του φίλου της. Όπως κατέδουν να δούν τι γίνεται. Τότε το πράγμα είναι άπλο κι' εύκολο. Θα τραβήξουμε τα πιστόλια μας, θα τούς τα στριψίμε στο στομάχι και θα τούς άναγκάσουμε να παραδοθούν...

—Κι' αν φέρουν αντίσταση; ρώτησε ο Ζάκ. —Τότε, τότε, είπε σιγανά ο Καρτιέ, ο Ντελπί θ' αναλάβει να χρησιμοποιήσει αυτό, για τόν άνδρα βέβαια.

—Εργαλε συγχρόνως κι' έδωσε στον άστυνομικό μία σιδερένια γροθιά.

—Άρκει ένα χτύπημα, του ψιθύρισε, για να τόν σωριάσεις κάτω άναίσθητο. Όσο για την κυρία, θα την άναλάρω ο Ζάκ. Είναι μοναδικός στην τέχνη να φμώνη γερά ένα πρόσωπο.

—Μπορείτε να βασισθώ σε μένα, είπε άπλας ο Ζάκ. —Κι' αν τόν άπαισιο αυτό ζευγάρι δεν είναι πολύ περιεγμένο και δεν κατέχει να δη τι συμβαίνει, τότε τι θα κάμουμε; ρώτησε ο Ντελπί.

—Το σκέφθηκε κι' αυτό, Ντελπί. Άν δεν κατέδουν κάτω οι φίλοι μας θ' άνεβούμε έμεις επάνω.

—Πώς; —Είνε άπλούστατο. Θα σας εφώγω για μία στιγμή από τα χέρια και πάνω στην παρακάλη μου δθεν θ' άνέβω στο σπίτι κατατρομαγμένος και ξεφωνίζοντας πως ή κυρία μ' άκούει. Θα μ' άκούσει.

—Οχι, απάντησε ο Ζάκ. Το σχέδιό σου είναι άπλο και γι' αυτό τέλει.

—Και το όηρητικό προσωπικό; ρώτησε ο Ντελπί. —Ο Καρτιέ κούνησε με δυσφορία το κεφάλι του.

—Έχεις δικήν να ρωτάς, είπε στον άστυνομικό. Αυτό είναι το δυσκολώτερο σημείο της επιχείρησής. Τι θα γίνει ή αυτές τις γυναίκες; Άν είναι τίμιες Γαλλίδες θα φερθούν, είμαι βέβαιος, με σύνεσι.

—Άν όχι; ρώτησε ο Ζάκ. —Άν όχι, τότε θα τις κλειδώσουμε σ' ένα δωμάτιο προσωρινός και κατόπιν θα δούμε πως θα ξεμπερδέψουμε μαζί τους.

Άναστένανε και πρόσθεσε σίγανως: —Εδωχαμ μ' όλη μου την ψυχή να φανούν φρόνιμες. Διαφορετικά θά τόν πλήρουν με τη ζωή τους. Σώπασαν για λίγα δευτερόλεπτα.

Κανείς δεν περνούσε στο δρόμο. Άντίκυρ το μέγαρο ήταν φωτισμένο.

Είχε φτάσει ή κρίσιμη στιγμή. —Εμπρός! είπε ο Καρτιέ. Άς μη χάνουμε καιρό. Η ώρα είναι κατάλληλη.

Συλλογίσθηκε μία στιγμή και πρόσθεσε: —Στην άνάγκη θα χάνετε χρήσι των περιστροφών σας.

Ο Ντελπί κι' ο Ζάκ προηγήθηκαν.

Ο Καρτιέ τρύπωσε στο κούφωμα της πλαγινής πόρτας για να τρυπώσει στην κατάλληλη στιγμή στον κήπο του μεγάρου.

Οι δυο άνδρες πλησίασαν στην έξωπορτα του μεγάρου της φίλης του Γερμανού αρχικατασκόπου και χτύπησαν. Είχαν πάρει την όψη ανθρώπου που είχε τρέξει πολλή ώρα.

Η πόρτα δεν άνοιξε άμέσως. Ξαναχτύπησαν επίμονα. Ένα τζάμι άνοιξε από το πρώτο πάτωμα κι' άκούστηκε μία γυναικεία φωνή: —Ποιός είναι;

—Η άστυνομία, κυρία, απάντησε εύγενικά ο Ντελπί. —Τι ζητάτε αυτή την ώρα; —Σας ζητούμε συγγνώμη, κυρία. Κυνηγούμε κάποιον ύποπτο. Τράβηξε πρὸς τα έδω κι' έκατό τοίς έκατό πήδησε και κρύφτηκε στον κήπο σας.

Η κυρία δεν απάντησε. Ήταν εκείνη, ή φίλη του άρχικατασκόπου. Την άκουσαν να μιλά με κάποιον. Με το Χάρτμαν άσφαλλε. Τόν ρωτούσε αν πρέπει ν' άνοίξει.

—Εκείνος δεν έδωσε φαίνεται μεγάλη σημασία στο πράγμα. Της σύστησε να διατάξει ν' άνοίξουν στους άστυνομικούς.

—Μία στιγμή, φώναξε απ' το παράθυρο ή κυρία. Κατεβαίνει ή ύπηρετρία.

—Ο Ζάκ κι' ο Ντελπί άνεπνευσαν μ' άνακούφισι.

Είχαν πετύχει. Λίγα δευτερόλεπτα πέρασαν κι' άντήλξαν βήματα στη σκάλα. Άκού! ψιθύρισε ο Ζάκ. —Ο Ντελπί τέντωσε τ' αυτιά του.

—Έχεις δικήν, είπε. Η ύπηρετρία δεν κατέβαινε μόνη της. Πραγματικά ή ύπηρετρία δεν ήταν μόνη. Μόλις άνοιξε ή πόρτα παρουσιάσθηκε πρώτος ο Χάρτμαν.

—Επρίξε μία ματιά στους άστυνομικούς.

—Παραδόσου, άχρείε! Έκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

νόμικούς, δεν ύπομιάσθηκε τίποτα εύτυχώς και ξαναέθηκε επάνω άφορ έπεε κάτι στην ύπηρετρία. Κρατούσε στα χέρια του το πιστόλι του, το πόδι ξανάβαλε στην τσέπη του άνεβελοντας. —Ο Ζάκ το άντελήφθη και χαμογέλασε σαρκαστικά. —Περάστε, κύριοι, είπε ή ύπηρετρία. Μπήκαν μέσα και ξανάκλεισε την πόρτα. —Ο Ντελπί σαγκώθηκε. «Διάβολε, σκέφθηκε, και τώρα τι γίνεται; Πώς θα μπη μέσα ο Καρτιέ;». Μπήκαν στον κήπο κι' άρχισαν να έρευνούν. Το μυαλό τους ήταν στον Καρτιέ.

—Εξαφνα ο Ντελπί γύρισε και είπε στο Ζάκ: —Έχασα να πάρω το φανο μου. Μοι δίνεις τόν δικό σου. Είνε θεοσκότεινα εδώ πέρα.

—Ο Ζάκ μάντεψε γιατί του το έλαγε. —Τόν άσφασε στο τμήμα, ψιθύρισε στενοχωρημένος τάχα. —Ξερόκαφα! μουγγοίσε ο Ντελπί. Δεν θα γίνης ποτέ καλός άστυνομικός. Και τώρα τι γίνεται; Πρέπει να ψάξουμε καλά. Είμαι βέβαιος ότι ο φιλαράκος τρυπωσε εδώ μέσα.

Μιλούσε και κούταζε αστασιμένος την ύπηρετρία. —Εκείνη έσπευσε να τόν διευκολύνει. —Νά πεταχτά επάνω να φέρω ένα ηλεκτρικό φανό, είπε.

Ο Ντελπί της άράδαισε ένα σωρό ευχαριστίες. —Η ύπηρετρία έφυγε τρέχοντας. Αυτό περίμεναν κι' αυτή Γρήγορα, σαν την άστροπή ο Ζάκ έτρεξε στην πόρτα και την άνοιξε σιγά.

Ο Καρτιέ κώθηκε μέσα και τρύπωσε στην πιο σκοτεινή γωνιά του κήπου, πίσω από μερικές τριανταφυλλίες.

Δέξα σοι ο Θεός! Όλα πάγαιναν καλά.

Η ύπηρετρία κατέθηκε με το φανό. Τόν έδωσε στον Ντελπί. Ο άστυνομικός την εύχαρίστησε θερμά κι' άρχισε να ψάχνει παντού. Σιγά-σιγά πλησίασε στο μέρος που κρύβονταν ο Καρτιέ. Μία κραυγή θράμβου του έξεφυγε: —Τόν πιάσαμε!

Τράβηξε το πιστόλι του, το πρότεινε εναντίον του Καρτιέ και φώναξε: —Παραδόσου, άχρείε!

Έκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

—Ο Ζάκ σάστισε. Ποιές χειροπέδες; —Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και βγήκε μέσα απ' τις τριανταφυλλίες.

—Πέρασε του τις χειροπέδες, διάταξε ο Ντελπί το Ζάκ. Η ύπηρετρία παρακολουθούσε τη σκηνή τρομαγμένη.

ΜΑΛΑΙΣΙΑΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Καθισμένος στο καπνιστήριο του πλοίου μπροστά σ' ένα ποτήρι ούτοκο, ο Μάκ Κέρου άρχισε τη διήγηση που του είχε ζητήσει η συντροφιά:

—Εμπροσθέν μου τότε καουτσούκ και ήμουν εγκατεστημένος σ' ένα δάσος της Μαλαισίας. Είχα μαζί μου την 'Ατίκα, μία νεαρά Ιθαγενή που έκτελλόσε χρέη καμπαριέρας και έρωμένης.

Από το αμυγδαλόκο στο όποιο κατοικούσα δεν έλειπε φυσικά η περίφημη «αμυγδαλόκο», ο άσπρονος αυτός έχορρος των φειδιών. Μόλις κανένα έρπετο τολμούσε να πλησιάσει, το μικρό αυτό ζώο έπεφτε επάνω του και κατόρθωνε πάντα να βγίη νικήρης στη θανάσιμη πάλη με την άπιστευτη εύκινησία του.

Σ'Η 'Ατίκα μου πρόσφερε πολυτίμες υπηρεσίες στη ζούγκλα εκείνη και χάρις στον έρωτά της απέφυγα το άκαθολό που χαρίζει τη λήθη, αλλά αποκτηνώνει. Έννοείται πως για λόγους αξιοπρέπειας, κανείς Ιθαγενής δεν ήξερε τις έρωτικές μου σχέσεις μαζί της. Έρχόταν και με συναντούσε μουσικά μόλις νύχτα.

«Ένα βράδυ, έλαβα ένα γράμμα γραμμένο από γυναίκαίό χέρι. Το έστειλε μία άγνωστη γειτονισσα μου ή οποία με παρακαλούσε να πάω να της επιδιορθώσω το χαλασμένο αυτοκίνητό της που της χρειάζονταν έπεινόντως. Κάτω από το γράμμα υπήρχε μόνο το εξής όνομα: «Μύριελ».

Οι λευκοί στις άποικίες πρέπει να έχουν αλληλεγγύη. Εξέκινσα λοιπόν άμέσως για το Μπρόκεν Χίλλ, το άγροκτημα στο όποιο έμενε η άγνωστη γειτονισσα. «Όταν έφθασα εκεί είχε άρχισει να νυχτώνει. Βρήκα την κ. Μύριελ — μου συστήθηκε άμέσως — στο γκαράζ λαδωμένη, μουτζουρωμένη, χωμένη κάτω απ' τ' αυτοκίνητό της.

—Σας ζητώ συγγνώμη που σας ένώχλησα, μου είπε. Προσπαθώ όμως απ' το πρωί να διορθώσω αυτό το καταραμένο μωτέρ και δεν το κατάρθωσα.

«Δέκα λεπτά άργότερα είχα άνακαλύψει τη βλάβη και την είχα διορθώσει. Η Μύριελ με ευχαρίστησε θερμά και με κράτησε για το δείπνο. «Όταν άλλαξε ρούχα και πλύθηκε παρουσάσθηκε μπροστά μου έν-

τελώς διαφορετική, γοητευτική, μέσα σ' ένα ελαφρό μεταξωτό φέμα με το όρουσέρο πρόσ-πάκι της πλατισωμένο από τα ώραια ξανθά μαλλιά της.

«Στο τραπέζι γνωριστήκαμε καλλίτερα. Έμαθα πως ο άντρας της ήταν άρρωστος και νοσηλευόταν στο νοσοκομείο μιάς γειτονικής πόλεως και πως κατά την άπουσία του είχε ανάλαβει αυτή την διεύθυνση της φύτεας τους. «Όταν έφθασα, η νέα γυναίκα μου ζήτησε να την ξαναεπισκεφθώ.

«Πήγα πράγματι πολλές φορές στο Μπρόκεν Χίλλ και δεν άργησα να έρωτευθώ την Μύριελ. Τις νύχτες έδιωχνα τώρα σκληρά την 'Ατίκα για να όνειρευθώ την μορφή της άλλης που πλημμύριζε την καρδιά μου με μία καινούργια χαρά.

«Θα μαντεύετε τη συνέχεια; ή Μύριελ έγινε έρωμένη μου. Πήγαινα πιά και την συναντούσα σχεδόν κάθε νύχτα. Ζούσα κοντά της ώρες γλυκύτατες, χωρίς να συλλογίζομαι το μέλλον και τη θλίψη που χωρισμού όταν μία μέρα θα ξαναγυρίσει ο σύζυγός. Της πρότεινα ν' άφήση τον άνδρα της και να έλθει για πάντα μαζί μου. Μου είπε όμως πως ποτέ δεν θα το έκανε αυτό γιατί ο άνδρας θα τον σκότωνε.

«Πρέπει να προσθέσω έδω πως και στο Μπρόκεν Χίλλ υπήρχε η άπαραίτητη αμυγδαλόκο που παραμόνευε τα φειδια όπως ή γάτα τα ποντίκια.

«Ένα βράδυ, πήρα όπως συνήθως το μονοπάτι για το Μπρόκεν Χίλλ. Είχα περάσει το ποτάμι και πλησίασα στ' οπίσθιο της Μύριελ όταν διέκρινα μία σκιά που προχωρούσε προς το μέρος μου. Κρύφτηκε πίσω από ένα δέντρο κι όταν ή σκιά πλησίασε άνεγνώριστα κατάπληκτος την 'Ατίκα. Κρατούσε στο χέρι της ένα δερματίνον σάκκο μέσα στον όποιο ένας απ' τους Ιθαγενείς μου έθαζε τα δηλητηριώδη φειδια που έπιανε ζωντανά για να τα πουλήσει στο βακτηριολογικό ίνστιτούτο της Σιγκαπούρης που χρησιμοποιούσε το δηλητήριο τους για τη θεραπεία του καρκίνου. Μία τρομερή όψη! μου πέρασε απ' το μυαλό. Ξεπρόβαλα λοιπόν μπροστά στη κατάπληκτη 'Ατίκα και τη ρώτησα άπότομα:

—Από που έρχεσαι; «Έδώ! μία πνιγμένη

κράβυη και ο σάκκος ξέφυγε απ' το χέρι της. Μέσα απ' αυτόν πήδησε τότε ένα μικρό ζώο που χάρθηκε σαν βέλος μέσα στους θάμνους. Δεν ήταν φειδί όπως είχα υποπτευθώ αλλά μία «αμυγδαλόκο».

—Από πού την πήρες; ρώτησα την 'Ατίκα τραντάζοντάς την με τα δύο μου χέρια. —Από το Μπρόκεν Χίλλ, μου άπάντησε με μία λάμψη μίσους στα κατάμαυρα μάτια της.

«Την έσπρωξα με δύναμη κι έτρεξα προς το σπίτι της Μύριελ. Άλλοιμονο όμως ήταν πιά άφρα. Βρήκα την άγαπημένη μου νεκρή, πενυχλωμένη από τους ύπνρετες της που θρηνοούσαν. Την είχε δαγκώσει μία κόμπρα την όποιαν έρριξε στο σπίτι της ή 'Ατίκα άφου πήρε προηγουμένως τη «αμυγδαλόκο».

«Το άλλο πρωί στο άγρόκτημα μου ή ζωή ξαναάρχισε με τον κανονικό της ρυθμό. Μόνο ή 'Ατίκα είχε εξαφανισθί. Μερικές μέρες άργότερα έφθασα για την Σιγκαπούρη κι' εκεί άρχισα να πίνω για να πνίξω στο άκαθολό τις τούφες μου για το έγκλημα που είχα προκαλέσει άκούσια. Από τότε δεν ξαναγύρισα ποτέ πιά στις φύτεες.

«Ο Μάκ Κέρου τελείωσε έδω την αφήγησή του και οι συντροφιά του έφυγαν ένας ένας για τις καμινίες τους, άφήνοντας τον μόνο με τη συντροφιά του πιστού και ενός άνώστου έπιβάτη 50 περίπου έτών, ήλιο-υψημένο και ντυμένο με το χαρτακιότιλο, σπώρ κοστούμι των άποίκων ή όποιος είχε παρακολουθήσει με έξαιρετικό ενδιαφέρον την αφήγησή του Μάκ Κέρου.

Το πρωί της έπομένης οι ταξιδιώτες έμαθαν ότι είχε συμβεί τη νύχτα ένα τραγικό δυστύχημα στον Μάκ Κέρου. Τά μεσανύχτα ανέθηκε στην έρημη γέφυρα για να ξεμεθύσει. Ά-νίσχυος για τις συνέπειες του περιπάτου αυτού, γιατί το πλοίο ταλαντευόταν από τα άγριamente κύματα, ο μεσόκοπος Άγγλος τον παρακολούθησε για να τον βοηθήσει εν άνάγκη. Δυστυχώς όμως πρστω προφράση να επέμει, είδε τον Κέρου να κατακυλιόη τη σκάλα και περνώντας άνάμεσα στα κάγκελα της κουστισής να πέφτει με το κεφάλι μέσα στην άγρι-εμένη θάλασσα.

«Ο Άγγλος φώναξε άμέσως βοήθεια. Το πλοίο σταμάτησε και οι ναύτες πέταξαν στη θάλασσα φωσφορίζοντα σωσίδια. Έμωξαν τη θάλασσα με τους πρόσβους. Τίποτε όμως.

«Ευτυχώς που βρισκόταν έπι τόπου ο κύριος Σμιθ ή τέ ο άστυνόμος το πλοίου. Ά-λως ή εξαφανισθί του Μάκ Κέρου θα έμενε μυστηριώδης και θα μάς δειμιουργούσε ένα σωρό σκαυτήρες.

—Μά ποτέ κοιμάται επί τέλους αυτός ο κύριος Σμιθ; ρώτησε με περιέργεια κάποιος έπιβάτης.

—Υποφέρει σχεδόν διαρκώς από άπνεια. Είνε νευρασθενικός, του άπάντησε ο... καλώς πληροφορημένος άστυνόμικός. «Ο άνατος της συζύγου του την όποιαν έδδγκασε κάποιος φειδί, του έφερε ένα νευρικό κλονισμό απ' τον όποιο δεν μπόρεσε ποτέ να συνέλθει.

«Αν όμως ο άστυνόμικός ήταν πιά περιέργος, θα μάθαινε πως ο Σμιθ έμενε άλλοτε στη Μαλαισία, στις φύτεες του Μπρόκεν Χίλλ. Κι' αν είχε άκούσει το προηγουμένο βράδυ την αφήγησή του Μάκ Κέρου, θα μπορούσε άσφαλώς να καταλάβει πως ο Σμιθ είχε πετάξει ο λασα την νύχτα εκείνη στη θά-ρα για να τον τιμωρήσει έπει-δή είχε προσβάλει την συζυγι-κή του τιμή και είχε γίνει ο γαμπυμένος του συζύγου, της Μύριελ.

Οι Φράγκοι και οι Τουρκοί

Τόν καιρό που ο βασιλιάς της Γαλλίας Λουδοβίκος ο πέμπτος ήταν ακόμα ανήλικος, ο Σουλτάνος Άχμέτ ο τρίτος έστειλε στη γαλλική Αύλη έναν πρέσβη γέρο, μά φανατικό Όθωμανό, τον Μωχαμέτ Έφεντι.

«Η ζωή στην Αύλη της Γαλλίας τον έκανε ν' άποφή, να σαστίσει και να ξεφωνίσει κάθε τόσο:

—Βάι!... Βάι!... Βάι!... Τι κόσους ανάποδες είνε τούτος, μάτια μου!... Τι θηλυκό είνε έτούτο!... Καυμένη Άνατολή με τα χαρμια σου, την ήσυχη ζωή σου και το ραχάτι σου... Άλλά! Άλλά! δεν βαστώ πιά. Βοήθα και συ λιγάκι να γυρίσω πιά άγια και τιμημένα κώματα της πατρίδας μου. «Ο πόθος του Μωχαμέτ έκπληρώθηκε. «Ο Σουλτάνος τον κάλεσε να ξαναγυρίση στην Πόλη.

Άλλο που δεν ήθελε ο γέρο Μωχαμέτς, ο βέρος και φανατικός άνατολίτης. Έδωσε τα μπαζάκια του και μια μέρα έφυγε απ' το Παρίσι, ριχνοντας πίσω του μαύρη πέτρα που λένε.

Όταν έφτασε μετά πολύημερο ταξίδι στην Πόλη και παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο, ο Άχμέτ τον ρώτησε για τους Γάλλους, και τη ζωή τους.

«Ο Μωχαμέτς άναστενάξε κι' άποκρίθηκε:

—Τι να σου πώ, πολυχρονεμένη μου Σουλτάνα. Τάχιν, μά τον Άλλάχ, χαμένα. Αυτοί οι καταραμένοι οι φράγκοι μοιάζουν με τους Τουρκοί, όσο μοιάζει ή νύχτα με τη μέρα! Όταν έμεις οι Τουρκοί μπιάνουμε σ' ένα σπίτι, βγαζουμε τα παπούτσια μας, κι' άφίνομε το φέσι στο κεφάλι μας. Οι φράγκοι δεν βγαζούν τα παπούτσια τους, βγαζούν, όμως, άμέσως το καπέλλο τους! Έμεις ζουρίζουμε το κεφάλι μας, κι' άφίνομε τα γένεια μας. Εκείνοι άφίνομε τα μαλλιά τους, και ζουρίζουν τα γένεια τους! Έμεις γράφουμε απ' τα δεξιά στ' άριστερά, εκείνοι, απ' τ' άριστερά στα δεξιά! Οι Τουρκοί στρώνουν τα χαλιά κάτω απ' το τραπέζι τους, εκείνοι τα στρώνουν άπάνω στα τραπέζια και στους τούχους τους. Σε μάς, όταν κπιδούμε ένα νεκρό τον πάμε στη στενήν του καποκία γρήγορα-γρήγορα. Οι φράγκοι πάνε το νεκρό σιγα-σига, με ο πάσο τους, χωρίς να βιάζονται καθόλου. Σ' έμάς, οι γυναίκες φοράνε σαλβάρια κι' οι άντρες μα-κρούς κελεμπές. Σ' εκείνους οι άντρες φοράνε πανταλόνια κι' οι γυναίκες μα-κρούς φουστανιά!... Μ' άλλα λόγια —συμπεράνε ο άπεσταλμένος του σουλ-τάνου — αν βάλετε έναν Τουρκό με το κεφάλι κάτω και τα πόδια άπάνω, θά-χεστε ένα φράγκο!...

Οι δύο κατεργαρείς

Στο πεζάρι του Καυκάσου, ένας Άρ-μένιος είχε άγορασμένο, από έναν Τά-ταρο, ένα άλογο. Άλλά τ' άλογο κού-τασινε. Το είδε ένας Ρώσος μουζικός, και λέει στον Άρμένιο:

—Κρίμα στην εξυπνάδα σου! Ο Τά-ταρο, έν' άλογο. Άλλά τ' άλογο κού-τασινε, άν άλγοραζες τ' άλογο, να το όπς που κούτασινε;...

Τότε ο Άρμένιος είπε γελώντας: —Έννοια σου, κι' ήξερα τ' έκανα, έγώ! Έχωσα κρυφά ένα κορμί στο πό-δι του άλόγου, για να το όπς που κού-τασινε ο Τάταρος, και να μου το που-λήση πιο φτηνά!...

Έτρεξε, τότε, ο μουζικός, και το πρόφτασε στον Τάταρο: —Στην κατάφερε πάλι ο Άρμένιος! του είπε. Είχε βάλεi ένα κορμί στο πόδι του άλόγου για να κούτασινε, και να σου το πάρη πιο φτηνά.

—Καί λές, μωρέ, πως δεν τώδα; του άποκρίθηκε ο Τάταρος. Άλλά ήξε-ρα και γώ, τ' έκανα, έννοια σου! Έ-κανα πως δεν το είδα το κορμί —γιατί τ' άλογο κούτασινε, αλήθεια, απ' το πόδι πεδί... Ήταν απ' τα γεννιτά του κούτσου! Πάει, πάλι ο μουζικός, και το λέει του Άρμένιο. Κ' εκείνος του άποκρινε-ται:

—Αι! πές μου το, ντ' να ήσυχάζω! Το μπες-δεσνί! Κι' έντ' άρχιζα νάχω τυφεία στη συνείδησή μου, γιατί ο πα-ράς που το μέτροσα για τ' άλογο ήταν κάλπικος!...

Ο Ζερβοχέρης

—Όδός Μπρόντγουαϊ 852; Μάλιστα, άμέσως.

«Ο Τζών Αίλμπεργκ, διευθυντής του Γραφείου Άνθρωποκτονίας άρσης το ά-κουστικό του τηλεφώνου κι' έστράφηκε προς τον γραμματέα του:

—Δώσε άμέσως στους σταθμούς της περιφέρειας Γκάντον τον αριθμό 852 της όδου Μπρόντγουαϊ. Στο όπγειο του σπιτιού αυτού βρέθηκε ένα κομ-ματισμένο πτώμα.

—Έχουμε τίποτε νέο, άρχηγέ; ρώτησε ο ντετέκτιβ Φράνκ Γκράιη, υπαινιγντας εκείνη τη στιγμή στο γραφείο του.

—Ναι, Φράνγκ, του είπε ο Αίλμπεργκ, έχουμε άλλα δεν φαίνεται δουλειά κα-τάλληλη για σένα. Είσαι πολύ νέος ά-κόμη.

—Για τους νέους όλα είνε κατάλληλα, άρχηγέ, είπε ο Φράνκ και έμαθε από τον γραμματέα τί συνέβαινε.

«Ο Φράνκ Γκράιη ήταν πέντε μόλις μήνες στην όπσεια στο Γραφείο Άν-θρωποκτονίας. Μολοντί ήταν πολύ μο-ρφωμένος, τολμηρός και άποραστικός, δεν του είχαν άναθεθεί άκούη καμιά σασφά άστολή γιατί τον θεωρούσαν πολύ νέο και άπειρο. Αυτός όμως ή-τούσε διαρκώς την εύκαιρία να δείξη τις ικανότητές του. Καί ή εύκαιρία αυτή του παρουσιαζόταν επί τέλους. Ή-ταν ο μόνος που βρισκόταν στο γρα-φείο όταν άνηγγέλη το έγκλημα της όδου Μπρόντγουαϊ.

«Όταν έφθασε στον αριθμό 852, βρή-κε σχεδόν δολοκλήρη τη συνοικία συ-γκεντρωμένη απ' έξω. Οι άδυνονομικοί του άνοίξαν με δυσκολία ένα πέσσμα άνά-μεσα στον κόσμο που σκολίαζε το έ-γκλημα.

—Εγώ άκουσα δυο πιστολιές, έλεγε κάποιος. Πού να φαντασθώ όμως πως γινόταν έγκλημα;

—Κι' εγώ άκουσα το αυτοκίνητο που σταμάτησε για πολλή ώρα έδω απ' έξω, χωρίς να σβήσει τη μηχανή του, παρα-τήρησε κάποιος άλλος. Νόμωσα όμως πως θα ήσαν τίποτε γκεντιέδες.

«Ο Φράνκ είχε κύλας δυο πολύτιμα στοιχεία. «Ότι ο φόνος έγινε με πιστό-λι και ότι ο δολοφόνος δεν ήταν ένας, γιατί άσφαλώς κάποιος είχε μείνει στο αυτοκίνητο για να προσέχη μήπως πλ-σιόσει κανένας άστυφύλακας.

Με τις πληροφορίες και τα συμπερά-ματα αυτά, ο Φράνκ μπήκε στο σπίτι. Προχώρησε κι' έφθασε σ' ένα δωμάτιο στρώμενο με ταπίνοτο.

Στο δάπεδο βρισκόταν ένα ανθρώπινο σώμα άκρωτηριασμένο κατά τον φρικω-δέστερο τρόπο, που άνηκε καθώς φαί-νόταν σ' ένα νεό 25, 27 έτών, ξανθό, ψηλό και εύσωμο. Ούτε στο διάδρομο, ούτε πουμενά άλλοι γύρω υπήρχαν ίχνη αίματος. Δεν ήταν λοιπόν δυνατόν να είχε μεταφερθί απ' άλλοι το πτώμα, εκτός αν το είχαν τυλίξει κάπου, άπο-φεύγοντας έτσι ν' άφήσουν ίχνη.

Το αίμα όμως όπως ήταν χυμένο και όπως είχε πηξει κάτω απ' το διαμελι-σμένο σώμα έδειχνε πως το θύμα είχε σφαγή επί τόπου.

Μολοντί τα πόδια ήσαν σχεδόν τε-λειώς κομμένα απ' τον κορμό και το σώμα δολοκλήρη κομματισμένο απ' τις μαχίριες, ο άνατος φαίνονταν πως είχε προέλθει από σφαίρα, γιατί ακριβώς στο μέρος της καρδιάς παρατήρησε ένα τραύμα από σφαίρα πιστολίου. Το πηγ-μένο γύρω αίμα έδειχνε άδοφάνερα πως ήταν παλαιότερο απ' τ' άλλα.

«Ο Φράνκ προσέξε κατόπιν πως στο πρόσωπο του θύματος υπήρχαν άμυχές, πράγμα που έσήμαινε ότι του φόνου εί-χε προηγηθί πάλη. Κατά συνέπεια, ο νέος είχε μεταφερθεί στο όπγειο δια-της βίας, κι' έπειδή άντιστάθηκε, τον σκότωσαν. Δεν υπήρχαν άπότοσο ούτε φορημάτα, ούτε τίποτε άλλο που θα μ-πορούσε να δώση κάποια ιδέα για την ταυτότητα του θύματος. Άν' τα χέρια του όμως φαίνονταν πως έπρόκειτο περί ανθρώπου καλής κοινωνικής τάξεως. «Ο Φράνκ παρατήρησε επίσης το έξης σπου-δαίο: πως στην άκρη των νυχιών του

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

Θα σας γράψω σήμερα μερικές άγνές, εύκο-λόφιατες και άποτελεσματικές συνταγές, για ό-σες ιδίως δεν διαθετούν για την άγορα ειδικών πο-μάδων και για τους άναγνώστες μας των Έπαρ-χιών όπου δεν υπάρχουν τοιαύτα.

Μία άποτελεσματική ποιμάδα για την πρόληψη της καταστολής της κροιάς του προσώπου, ή ό-ποια έπέρχεται το καλοκαίρι εκ της έπιδράσεως των ήλιακών ακτίνων και του θαλασσίου ύδατος σ' όσες κάνουν θαλασσόλουτρα ή παραμένουν σε παραθα-λάσσια μέρη είνε ή εξής:

Όξυνοούκον ύδωρ 15 γραμ. Χυμός λεμονίου 10 γρ. Ναολίνη 35 γρ. Βάμμα βενζόνης 7,50 γρ. Ά-μυγδαλόκο από γλυκά άμύγδαλα 30 γρ. Κηρός λευκός 10 γρ. Άσιντ σολιούλι 0,4. Άρωμα Νέρο-λι 1 γρ.

Η ποιμάδα αυτή προλαμβάνει τις καλοκαιρινές πανάδες, λιπαίνει τα ξερά δέρματα και καθαρίζει τις έλαιοφρες πανάδες. Να την χρησιμοποιείτε προ-τού μπήτε στη θάλασσα ή πρό της ήλιοθεραπείας σας ή στην έξοχή. Δύνασθε να την χρησιμοποιή-τε και πρό της πούδρας σας. Όσάυτως είνε άριστη για τα ήλιοκαύματα. Να την διατηρήτε σε ψυχρό μέρος ή μέσα σ' ένα δοχείο με νερό.

Ίδου και ένα εύκολόδοπταχο «καλλυντικό γάλα», για όσες έχουν μέτριο δέρμα ή έλαφρώς ξερό, με το όποιο καθαρίζετε κάθε βράδυ το πρόσωπο σας, δύνασθε ώσάυτως να το χρησιμοποιήτε και το πρωί μετά το πλύσιμο του προσώπου σας ως και πρό της πούδρας. Ν' άνακινείτε την φιάλη καλάς πρό της χρήσεως. Το γάλα αυτό, ως άπολύτως άγνό, δύνα-ται να χρησιμοποιηθί και από νεαράς ηλικίας.

Όσάυτως και εις τους άνδρας μετά το ζύρισμα είνε άρκετά δροσιστικό, άντισηπτικό κι' άντιφλογι-στικό της έπιδερμίδος:

Ροδόνερο άγνό (βερπάμπλ) 100 γρ. Γλυκερίνη 25 γρ. Βόρας 5 γρ.

Σας γράφω ακόμα και τη συνταγή του «καλλυν-τικού γαλακτος των ρόδων» το όποιο ως μη περιέ-χον γλυκερίνη είνε καταλληλότερον για όσες έχουν λιπορά έπιδερμίδα και υπερτρίχωση:

Ροδόνερο βερπάμπλ 10 γρ. Βάμμα βενζόνης 15 γρ. Μήνι ντ' έλ μεκ ή στύραξ 15 γρ. Έόανς ρόδων 3 γρ.

Το γάλα αυτό ώσάυτως λευκαίνει κι' άπαλαίνει την έπιδερμίδα.

Για τη θεραπεία των έσρινών δσον και των φθινο-πρινών αντίσηπτικών και όκληρών λειχήνων, χρη-σιμοποιήστε επ' αυτών όλην ήν απ' την κάτω ή ά-λοήν. Πάντως προηγουμένως πούσατε την χροϊν όπωδότητε και όιουδότητε όσάπνος και χρησιμο-ποιήσατε έφ όκλήρου του προσώπου δροσερές κομπρέσες άριστάτος χαμομηλόνερου ή άλτέας. Κατάλληλη επίσης και για την θεραπεία των λει-χήνων των παιδιών.

Βαζελίνη σκέτι 20 γρ. Ναολίνη άνωδρος 10 γρ. Όξυν ντ' έζνκ 0,50 έκατ.

Η δροσερότης του στόματος και της άναπνοής είνε σημεία της καλής υγείας των δοντιών και της κανονικής λειτουργίας του στόματος. Όταν ή ά-ναπνοή έχη διαταραχί όσην χρησιμοποιήσατε την κάτω ή συνταγή: Υδωρ άπεσταλμένο κανέλλας 250 γρ. Άλκοολ μέντας 250 γρ. Χλωρύ ντ' έλ σε-σάντ 2 γρ. Από το φάρμακο αυτό χύνετε δυο κου-ταλιές της σούπας μέσα σ' ένα ποτήρι εις το ό-ποιο προηγουμένως έχετε ρίξει κι' άλλες δυο κου-ταλιές της σούπας χλωρό νερό και με την διάλυσι αυτή κάνετε γαργάρες του στόματος.

Πολλά άτομα, άνδρες και γυναίκες, ιδίως το κα-λοκαίρι υποφέρουν άπελαπτικά από μία άσθονη ύ-περίδρωσι του προσώπου. Ίδιαίτερος στις Κυρίες έίτος της άντισηπτικότητας που προκαλεί ή ύπε-ρίδρωσι αυτή, τους καταστρέφει το μακιγιάζ και τις παρουσιάζει λιδωμένες. Μία πολύ καλή συνταγή είνε ή εξής, με την χροϊν της όποιας την έποχη αυτή κλείνουν οι πόροι και τώννεται ή έπιδερμς του προσώπου.

Βορακική όόδα 10 γρ. Νερό από άνθη ποστόκαλλίας 100 γρ. Άπεσταλμένο νερό 100 γρ. Στύνη 1 γρ. Βενζόνη 20 γρ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος - Δερματολόγος

«Ο Ίατρος κ. Γ. Λαδάς καθιστά γνωστόν ότι καθ' όλον τον μήνα Ίούλιον δεν θα δέχεται άσθενείς προς εξέταση, καθ' όσον θ' άπουσιάζη εξ Άθηνών»

Ο πυροσβεστής: Διάβολε!... "Έπρεπε νά τήν κατεβάσουν σέ δύο δόσεις!...

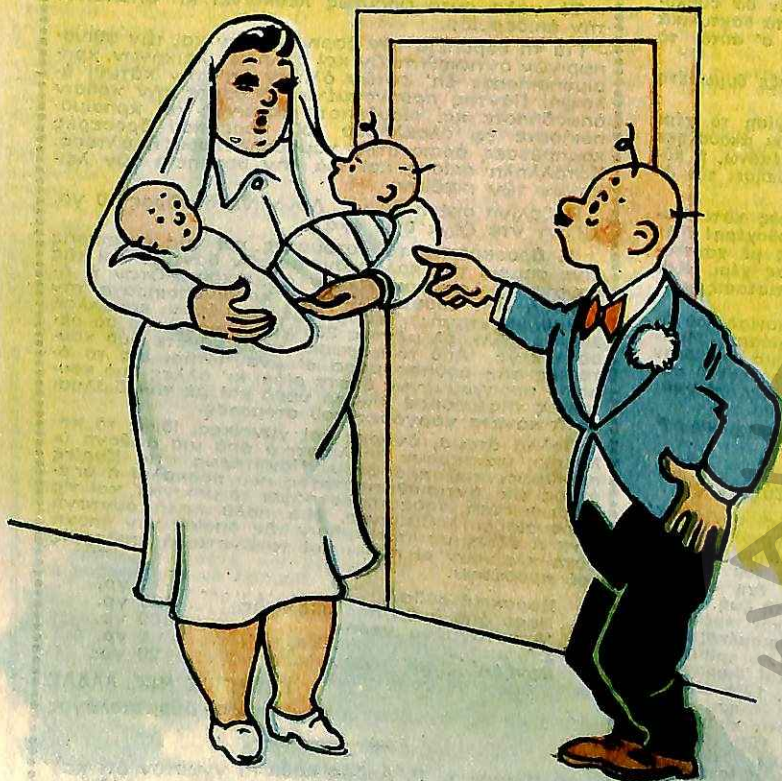
ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ

— Κι' αν σέ πιάσουν, φρόντισε νά εξαφανισής κάθε τι τó ένοχοποιητικό, καταπίνοντάς το.
— Αυτό είνε αδύνατον, κρατώ μιά ώρολογιακή βόμβα!

ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ ΤΟΥ 1945

— Θα σάς πάρω νά φύγουμε...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΔΙΑΝΟΜΩΝ

Αυτό θα κρατήσω γιατί μου μοιάζει.

ΡΕΚΟΡ ΑΝΟΗΣΙΑΣ

— Χίλιες φορές σου έχω πη, 'Αρίσταρχε, ότι δέν τó βάζουν έτσι τó θερμόμετρο...